

Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

**Η ΚΟΚΚΙΝΗ
ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ**

ΔΡΑΜΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΤΡΙΠΡΑΚΤΟ

ΑΘΗΝΑ 1921

54/6

Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

**Η ΚΟΚΚΙΝΗ
ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ**

ΔΡΑΜΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΤΡΙΠΡΑΚΤΟ

ΑΘΗΝΑ 1921

Α.Σ.Κ.Ι. αριθ. εισερχομ.....

7761

ΠΡΟΣΩΠΑ

	χρονῶν
ΒΑΡΟΥΧΑΣ	50
ΝΙΚΗ	20
ΠΕΤΡΟΣ	28
ΣΦΥΡΟΠΟΥΛΟΣ	40
ΒΑΓΓΕΛΟΣ	35
ΑΓΛΑΗ	19
ΘΥΜΙΟΣ	35
ΣΤΕΛΙΟΣ	40
ΠΑΝΟΣ	22
ΓΡΗΑ ΜΠΟΜΠΑ	50
ΣΤΕΡΓΙΟΣ	30
ΝΙΚΟΛΑΣ	35
ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΣ	25
Ο ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ	40
ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΕΣ	
ΕΡΓΑΤΕΣ	
ΥΠΗΡΕΤΗΣ	
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΑΝΑΚΡΙΤΟΥ	

Τὸ δράμα γίνεται στὰ γραφεῖα τοῦ Βαρούχα. Βασιστῆ δυὸ μέρες. Ἐποχὴ σύγχρονη.

ΠΡΑΞΗ Α΄.

Σκηνοθεσία

Μεγάλο γραφείο ἐργοστασίου, συνέχεια τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ἐργοστασιάρχη Βαρούχα. Ἀριστερὰ λίγο πάνω, πόρτα ποῦ συγκοινωνεῖ μὲ τὸ σπίτι. Πιὸ κάτω δυὸ μεγάλα γραφεῖα μὲ πολλὰ συρτάρια. Κοντὰ στὸ ἓνα βαρὺ χρηματοκιβώτιο. Δεξιὰ στὴ μέση μεγάλη πόρτα ἀποθήκης. Ἀριστερὰ καὶ πλάγια μακρὺς μπάγκος γιὰ τοὺς ἐργάτες. Πιὸ κάτω πρὸς τὰ ἔμπροσς καναπὲς γιὰ τοὺς πελάτες. Μπροστὰ του τραπεζάκι γιὰ τσιγάρα.

Στὸ βάθος στὴ μέση εἴσοδος ποῦ κατεβαίνει κανεὶς στὴν αὐλὴ τοῦ ἐργοστασίου. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μεγάλα παράθυρα. Πίσω ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ τὴν εἴσοδο ξεχωρίζεται βαθειὰ, ἡ σκεπὴ τοῦ ἐργοστασίου μὲ τὶς καμινάδες της. Μεγάλη ρεκλάμα ποῦ παριστάνει τὴν εἰκόνα του μὲ χτυπητὰ χρώματα, εἶναι κρεμασμένη στὴ μέση πάνω ἀπὸ τὴν εἴσοδο.

Μὲ τὸ ἄνοιγμα τῆς αὐλαίας εἶναι στὴ σκηνὴ ἡ δακτυλογράφος Ἀγλάη κ' οἱ ἐργάτες Θύμιος, Στέλιος, Πάνος κ' ἡ Γρηὰ-Μπόμπα. Κάθονται ὅλοι γραμμὴ στὸν μπάγκο. Ὁ Πάνος βήχει ποῦ καὶ ποῦ κ' ἡ Γρηὰ Μπόμπα ἔχοντας στὴν ἀγκαλιὰ μιὰ μποτίλλια φαίνεται σὰ νὰ κοιμᾶται. Ἡ Ἀγλάη κάθεται στὸ γραφεῖο καὶ γράφει στὴ γραφομηχανή.

ΣΚΗΝΗ 1^η

Ἀγλάη — Θύμιος — Στέλιος — Πάνος
Γρηὰ-Μπόμπα

ΘΥΜΙΟΣ (τρίβοντας τὸ γερό του πόδι). — Ἄα!.. μού-
διασα Ἀγλαΐτσα!.. Μὲ τὸ παρντὸν κι' ὄλας... Τί διάολο κά-
νουν τόση ὥρα μέσα;

ΣΤΕΛΙΟΣ. — Καλὸ ξημέρωμα! Ἐκεῖνον καρτερᾶς; Ποιὸς
ξέρει πότε θ' ἀδειάση τώρα!

ΘΥΜΙΟΣ (στὴν Ἀγλάη). — Βρὲ Ἀγλαΐτσα, δὲν κάνεις
ἓνα κόπο...

ΣΤΕΛΙΟΣ. — Τί τὸ στέρνεις ἄδικα τὸ κορίτσι. Δὲν τὸν
ἄκουσες ποῦπε σὰν τὸν φώναξαν νὰ μὴν τὸν ἐνοχλήση κα-
νεῖς τὸν πρίγκηπα; Καὶ πῶς θὰ στείλῃ στὸ πόδι του τὸ γυιό
του μόλις ἔρθῃ ἀπ' ἔξω γιὰ νὰ ξενιτάρῃ τις πλερωμές;

ΑΓΛΑΗ. — Δὲν πειράζει, γιὰ χάρη σας μπορῶ νὰ πάω.
Φοβοῦμαι μονάχα πῶς θὰ μὲ διώξῃ... Μιὰ στιγμή...

ΘΥΜΙΟΣ. — Ἀκοῦτε; κορίτσι! γνώμη μιὰ φορά! Ποτὲ δὲ
θέλει νὰ χαλάσῃ χατήρι.

ΠΑΝΟΣ. — Ἡ καλὴ γνώμ' εἶναι τὸ πᾶν στὸν κόσμο.
Γι' αὐτὸ τὴν ἀγαποῦν ἔτσι ὄλοι οἱ ἐργάτες.

ΣΤΕΛΙΟΣ. — Καὶ μόν' οἱ ἐργάτες; Ἡ Νίκη κι' ὁ Βάγ-
γελος οὔτε κι' ἀπ' ἀδερφή δὲν τὴν παραλλάζουν.

ΘΥΜΙΟΣ. — Τῆς ἀξίζει, γιὰτὶ τὸ δείχνει καὶ μὲ καρδιά
καὶ μ' ἔργατα! Τίς λογάριασες καμμιά φορὰ κείνες τίς με-
γάλες κόλες τοῦ σωματείου μας πόσο ξενύχτι θένε νὰ γίνουν

στη γραφομηχανή; Και τί; σχεδόν τζάμπα τίς κάνει. Με δέκα λεφτά τήν κόλα.

ΠΑΝΟΣ.— Και χώρια απ' αυτό κρατᾶ και τὰ βιβλία μας ἀμισθίς.

ΑΓΛΑΗ.— Ἐλάτε, φτάνει... Ἐπειτα ἐργάτρια εἶμαι κ' ἐγώ. Ὅλοι μαζὺ πρέπει νὰ δίνουμε τὸ χέρι γιὰ νὰ ξαλαφρώνομε τὴ θέση μας. Ἡ Νίκη κι' ὁ Βάγγελος ποῦ δὲν ἔχουν κι' ἀνάγκη κοπιᾶζουν πιότερο ἀπὸ μένα γιὰ σᾶς.

ΘΥΜΙΟΣ.— Γι' αὐτοὺς πιά ὅτι και νὰ ποῦμε λίγο εἶναι. Τοῦ Χριστοῦ καρδιές κ' οἱ δύο τους. Ἐκκλησιᾶ πρέπει νὰ χτίσομε στ' ὄνομά τους και νὰ τὸ προσκυνᾶμε. Γιατὶ ἂν δὲν εἶχαμε κι' αὐτούς...

ΣΤΕΛΙΟΣ.— Τί λές Ἀγλάη; Θὰ τὰ καταφέρομε μεθαύριο στη γενικὴ ἀπεργία τῆς πρωτομαγιάς; Εἶνε ἢ πρώτη και δὲν πρέπει ν' ἀποτύχομε.

ΑΓΛΑΗ.— Ν' ἀποτύχομε; Μιὰ κ' εἶναι ὁ Βάγγελος ἐπὶ κεφαλῆς εἶναι σὰ ν' ἄχομε ἀπὸ σήμερα στὴν τσέπη τὴν αὔξηση.

ΘΥΜΙΟΣ.— Ἀλήθεια... Και θὰ τοῦρθη λέει πάλι σὰν μπόμπα στὸ κεφάλι του τοῦ Βαρούχα. Θὰ λυσοᾶξῃ με τὸ Βάγγελο. Τὰ μυρίστηκε ἄραγε;

ΠΑΝΟΣ.— Πολὺ φοβᾶμαι ρὲ παιδιὰ πῶς κάτι θὰ γυρέψῃ νὰ τοῦ κἀνῃ ἂν τ' ὤμαθε.

ΣΤΕΛΙΟΣ.— Σὰν τί; Νὰ τὸν πάψῃ; Ἀθές νὰ τοῦ κἀψουν τὰ ἐργαστάσια οἱ ἐργάτες! Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὸν κἀνῃ. Τὸν τρέμει. (Μικρὴ σιωπὴ).

ΑΓΛΑΗ.— Λοιπόν, θέτε τώρα νὰ πάω μέσα; Τέλειωσα... (κάνει νὰ σηκωθῇ).

ΣΤΕΛΙΟΣ.— Τὴ δουλειά σου Ἀγλάη, δὲν κάνει, θὰ σέ

μαλώση. Τὸν ἐπεσκέφτηκε βλέπεις ὁ κύριος βουλευτής!
(Ἡ Ἀγλάη ξανακάθεται καὶ τεντώνει τὰ χέρια καὶ τὰ δά-
χτυλά της γιὰ νὰ ξεμουδιάση).

ΘΥΜΙΟΣ. — Ἔχεις δίκη... Ποιὸς μᾶς ψηφᾶ ἐμᾶς τὰ
σακατεμένα πιά μηχανήματα. Ἐμᾶς θὰ περιποιότανε τώρα
ὁ κύριος ἐργοστασιάρχης ἢ τὸν κύριο Σφυρόπουλο τὸν ὑ-
ποψήφιο γαμπρὸ τῆς μονοκόρης;

ΠΑΝΟΣ. — Σίγουρα γιὰ νὰ τῆς κάνη ρελλάμα, κανένα
λόγο θὰ θγάζη πάλι μέσα περὶ τὰ δικαιώματα τοῦ κεφά-
λαιου καὶ τοῦ ἐργάτη!

ΑΓΛΑΗ. — Ἄμ' ἔννοια σου καὶ τὸν ἔχει καταλάβη καλὰ
αὐτὸν τὸν παπαρδέλα ἢ Νίκη.

ΘΥΜΙΟΣ. — Τὴ τ' ὄφελος μιὰ κ' ἔχει μὲ τὸ μέρος του
τὸν πατέρα της. Τὸν ἄνοιωσε φαίνεται ὁ Σφυρόπουλος, πῶς
κάνει γκάχ γιὰ τίς τιμές τώρα καὶ γιὰ τὰ βουλευτικίλια.

ΣΤΕΛΙΟΣ. — Πέρφεις ἔξω Θύμιο. Δὲν εἶναι γι' αὐτὸ ποῦ
τοῦ προσφέρει τὴν κόρη του ὁ Βαρούχας. Μόν' εἶναι παμ-
πόνηρος καὶ θέλει νὰ δέση γιὰ καλὰ τὸ γαῖδαρό του. Ξέρει
τι κάνει αὐτός. Ἐνὸς τέτοιου βουλευτῆ τὴν ὑποστήριξη θέ-
λει ν' ἄχη γιὰ τὰ συμφέροντά του καὶ γιὰ τίς ἀπεργίες. Τᾶ-
κανε βλέπεις τρία τὰ ἐργοστάσια τώρα. Καὶ γιὰ νὰ θησαυρί-
ζη αὐτός, ἓνας ἄνθρωπος, τοῦ δουλεύουν χίλιοι ἐργάτες! Καὶ
χίλιοι ἐργάτες δὲ διευθύνονται καὶ τόσο εὐκολα χωρὶς μιὰ
φοβέρα κι' ἀπὸ τὸ κράτος.

ΠΑΝΟΣ. — Θὰ γελάσομε ὅμως γιὰ καλὰ ἂν τοῦ τὴν
καταφέρει ὁ λογοδιάριας καὶ τοῦ τὰ χάψει ὄλα.

ΣΤΕΛΙΟΣ. — Σὰ δύσκολο μοῦ φαίνεται. Δὲ βλέπεις πῶς
τὰ σφίγγει καὶ πῶς τ' αὐγαταίνει ὁ Βαρούχας τὰ λεφτά; Σὰ

δύσκολο νὰ τὰ καταχωνιάσῃ, γαμπρός, ἔλα, ὁ κύριος ἀντι-
μούτσουνος τῆς ἀργατιᾶς.

ΘΥΜΙΟΣ.— Δύσκολο μὰ ὄχι κι' ἀδύνατο. Εἶναι κα-
πάτσοι αὐτοί. Αὐτοὶ καταπίνουν προῦπολογισμοὺς δλάκερους.
Τ' εἶναι γι' αὐτὸν τρία ἐργοστάσια; Τὸν ἄκουσες νὰ μιλήῃ;
Αὐτὸς μωρὲ μάνα μ' ἔχει στομάχι γιὰ νὰ χωνέψῃ ὄχι μόνο
τὰ ἐργοστάσια ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐργάτες. μαζί μ' ἔλα τους τὰ
δικαιώματα!

ΣΤΕΛΙΟΣ (γελώντας).— Καὶ νὰ μὴν ἀφίση λέει ἀπ' ἔξω
οὔτ' ἐσένα τὸν κουτσοπόδη οὔτ' ἐμένα τὸν κουλοχέρη!

ΘΥΜΙΟΣ.— Ὅχι παίζομε! (Μικρὴ σιωπὴ. Ἀκούεται τὸ
ροχαλητὸ τῆς Γρηᾶ - Μπόμπας).

ΣΤΕΛΙΟΣ.— Ἐ παιδιά! Ἐδῶ κυττάχτε χάλια τῆ Γρηᾶ
Μπόμπα! Ἐσφιξε τῆ μποτίλια τὸ οὔζο σὰν μωρὸ στὴν ἀγ-
καλιὰ καὶ ρουχαλίζει, ξεφυτᾶ στὸν μπάγκο σὰ φώκια!

ΠΑΝΟΣ.— Θὰ τῶχει φαίνεται βυζάξει ἀπὸ πρὶν. (Γε-
λοῦν ὅλοι καὶ ξαναγίνεται σιωπὴ. Πιάνει τὸν Πόνο βήχας)
Ἄ! τὰ πεθαμένα του!... μ' ἔπνιξε... Σὰ χασὲς λὲς καὶ ξεσχί-
ζονται τὰ μέσα μου...

ΘΥΜΙΟΣ (καθὼς μετατοπίζεται).— Ἄ μὰ τὸ παράκα-
καναν! Δὲν ξεσυνερίζονται λοιπὸν πῶς εἶναι σαββατόβραδο
καὶ πῶς ἔχουν κ' οἱ ἐργάτες νὰ πᾶν νὰ ψουνίσουν; Καὶ νᾶ-
μασταν καὶ γεροὶ στὸ διάολο!

ΑΓΛΑΗ.— Μὰ εἶσαι κι' ἄτυχος Θύμιο. Πλερώσαμε ἐ-
κατὸν δώδεκα ἐργάτες καὶ πάνω στὴ δική σου πλερωμὴ τὸν
φώναξαν.

ΘΥΜΙΟΣ.— Ὁ ἀριθμὸς βλέπεις — δεκατρία — γουρ-
σούζικος ἀριθμὸς. (Ἀκούεται σφυρίχτρα ὀτομομπίλ)

ΑΓΛΑΗ.— Τ' ότομομπίλ... Αὐτός θά ναι, ό προκομένος ό γυιός του. (στο όύμιο) Νά ποῦ σέ διέψευσε τό δεκατρία μόλις τώρες. "Αν είν' αὐτός θά τόν στείλη πιστεύω γρήγορα γιά ν' άποτελειώση τίς πλερωμές.

ΣΤΕΛΙΟΣ.— Κάλλιο θά τώχα νά μή δώ τά μοῦτρα αὐτῆς τῆς άντιπάθειας!

ΠΑΝΟΣ.— Μυστήριο και τοῦτο, νάχη λέει πέντε γραμματικούς γιά τά έργοστάσιά του και νά μην παίρνη κ' ένα ταμίαν άκόμα γιά τίς πλερωμές.

ΑΓΛΑΗ (μέ κάποιο τόνο).— Λεφτά τά λέν αὐτά, Πάνο, φράγκα! Ξέρεις τί θά πῆ χιλιάδες, έκατομμύρια φράγκα; Και πρέπει νά τά βλέπη ό γυιός του, νά τά πιάνη, νά τά μυρίζη, νά νοιώθη τῆ δύναμή τους! Για νά συνειθίζη, νά ξέρη τί ρόλο παίζουν στο έμπόριο και στη ζωή! Νά γιατί δέν παίρνει ταμία. (δυνατώτερα) Δέν ξέρεις, δέν τό κατάλαδες λοιπόν άκόμα πώς γι' αὐτούς και Θρησκεία, και Πιστεύω και Πάτερ - Ήμῶν τους, κι' όλα, είναι λεφτά! και μονάχα λεφτά;

ΜΠΟΜΠΑ (καθώς εξαφνίζεται και ξυπνά).— Λιφτά!.. Χριστός και Παναΐα... λιφτά! (σταυροκοπιέται).

ΣΤΕΛΙΟΣ.— 'Αμ' τί; οὔζο Γρηα - Μπόμπα; Αὐτό θά βλέπες στον ύπνο! Ξεπνιτούρια!..

ΜΠΟΜΠΑ (σά νά κοιμάται άκόμα).— Χριστός και... (σταυροκοπιέται).

ΘΥΜΙΟΣ.— "Αγιο οὔζο! Καλά κάνεις έσύ Γρηά-Μπόμπα. Τῆ γέμισες βλέπω πάλι τῆν τροπίλα!.. Μισοκαδιάρικα είναι;

ΜΠΟΜΠΑ (καθώς σηκώνει ψηλά τῆν μποτίλια και τῆν

κυττάζει με λαχτάρα).— Αυτό;... χέ - χέ... (γελά βλακώδικα)

ΘΥΜΙΟΣ.— Έ; μεράκι! θάρσαμο! Νάταν λέει κι' ο 'Ιορδάνη - ποταμός για ή θάλασσα απ' τὸ ἴδιο;

ΜΠΟΜΠΑ (κατεβάζοντας τὴ μποτίλια).— Κύριε 'Ελέησον!... (σταυροκοπιέται)

ΘΥΜΙΟΣ.— Ναι, αὐτὸ σ' ἔλεει καὶ σὲ σώζει κακομοίρα μου!

ΜΠΟΜΠΑ (καθὼς ξεταπώνει τὴ μποτίλια καὶ κυττάζει με βλακώδικο γέλοιο τὸ Θύμιο σὰ νὰ τὸν παρακαλῆ νὰ τὴν ἀφίση νὰ πιῆ).— Θυμάκι;...

ΘΥΜΙΟΣ.— Τί; τὸ ξετάπωσης κι' ὄλας;... Δὲν ἀντέχεις ἔ, σὰν εἶσαι ξύπνια νὰ τῶχεις στὰ χέρια καὶ νὰ τὸ καμαρώνης μόνο;

ΜΠΟΜΠΑ (φέρνοντας δειλὰ τὴ μποτίλια στὸ στόμα).— Νά...

ΘΥΜΙΟΣ.— Έλα, δὲν πειράζει! Λίγο ὁμως...

ΜΠΟΜΠΑ ('Αφοῦ πιῆ κατεβάζοντας τὴ μποτίλια καὶ τριβοντας ἀνακουφιστικὰ τὴν κοιλιά της).— Ἄαά... (ξανασφίγγει με λαχτάρα τὴ μποτίλια στὴν ἀγκαλιά)

ΣΤΕΛΙΟΣ.— Δροσίστηκες ἔ; Σφίξε το τώρα καλὰ νὰ μὴ σοῦ φύγη..

ΠΑΝΟΣ.— Καὶ σὰν θὰ τὸ ρουφᾶς πάλι ἀπόψε, νὰ μᾶς θυμηθῆς κ' ἐμᾶς λίγο. Γιατὶ ἐμᾶς, τὰ κόκαλα, τὸ αἷμα μας ρουφᾶς!(βήχει)

ΜΠΟΜΠΑ (καθὼς σταυροκοπιέται).— Χριστὸς καὶ Παπαῖα παιδάκι μ'... Τὸ δουλεύω καὶ τ' ἀναδουλεύω μαθές!..

ΘΥΜΙΟΣ.— Ποῦ; στὸν καταπιώνα σου μέσα;

ΜΠΟΜΠΑ.— Καὶ μαθές δὲ παιδεύομε μὲ δαύτο δλη τὴ

δομάδα; (καθώς σταυροκοπιέται) Κύριε ἐξ ἐπουρανίοντας ποῦ με βλέπεις!..

ΣΤΕΛΙΟΣ (γελώντας).— Πῶς τῶπερ; ἐξ ἐπουρανίοντας;.. Σιγά-σιγά θ' ἀγιάσης Γρηὰ Μπόμπα. Ὅλο τὸ φαλτήρι ἀπ' ὄξω τῶμαθες.

ΜΠΟΜΠΑ.— Σάμπως μ' ἀφίνουν παιδάκι μ' οἱ διαόλοι κι' αὐτὸ μαθὲς ν' ἀγιάσου; Ἰξουρκίζου σε Βιλζιδούλια! (Σταυροκοπιέται. Γελοῦν ὅλοι καὶ γίνεται κατόπιν σιωπή. Πάνω σ' αὐτὸ μπαίνει ὁ Βάγγελος ἀπὸ τὴν εἴσοδο. Οἱ ἐργάτες καθὼς τὸν δοῦν κάνουν νὰ σηκωθοῦν πάνω).

Σ Κ Η Ν Η 2^η

Οἱ προηγούμενοι — Βάγγελος

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (μπαίνοντας).— Γειά σας! Καθῆστε παιδιά. (Στὴν Ἀγλάη) Ἀγλάη μήπως ἦρθε ἡ Νίκη ἀπὸ δῶ νὰ με ζητήση;

ΑΓΛΑΗ.— Ὅχι Βάγγελε.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (στοὺς ἐργάτες).— Καὶ σεῖς; γιατί περιμένετε; Δὲν πλερωθήκατε ἀκόμα;

ΘΥΜΙΟΣ.— Ἀκόμα... Μᾶς παράτησε στὸ τέλος ὁ Βαρούχας κ' ἔτρεξε γιὰ τὸ βουλευτή.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Ἄ! αὐτὸς ἦρθε πάλι μέσα;

ΘΥΜΙΟΣ.— Αὐτός.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Καὶ δὲ ντράπηκε ὁ Βαρούχας; Ἐσᾶς ἦδρε νὰ παρατήση; Δὲ μπορούσε νὰ πλερώση καὶ τέσσερες ἀκόμα ἐργάτες καὶ νὰ φύγη κατόπιν;

ΘΥΜΙΟΣ.— Ἔλα ντέ!

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Τὰ γομάρια! (Μπαίνει ξαφνικά καὶ διασπικὸς ὁ Πέτρος ἀριστερὰ, καὶ πάει ὁλοῦσα στὸ γραφεῖο ὅπου ἀνοίγει ἀμέσως τὸ χρηματοκιβώτιο. Γυρίζοντας κατόπιν ρίχνει μιὰ ματιὰ στοὺς ἐργάτες χωρὶς νὰ προσέξῃ τὸ Βάγγελο, ποῦ μόλις ἐκεῖνος τὸν εἶδε τοῦ γύρισε τὶς πλάτες κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ μιὰ ἐφημερίδα στὸ παράθυρο. Ὁ Πάνος σ' ὅλη τὴν παρακάτω σκηνὴ βήχει ποῦ καὶ ποῦ.)

Σ Κ Η Ν Η 3^η

Οἱ προηγούμενοι — Πέτρος

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἐ! τί γίνεται' ἐδῶ;

ΘΥΜΙΟΣ.— Τί νὰ γίνεται; Περιμένομε μιάμισυ ὥρα!..

ΠΕΤΡΟΣ (βγάζοντας χρήματα ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο)
— Ἐμπρός, δὲν εἶστε βλέπω καὶ πολλοί. Κι' ὅλοι οἱ σακάτιδες. Ἄν τῶξέρα θ' ἀρχόμουν γρηγορότερα.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (γυρίζοντας).— Ὁ ἕνας σὰ νὰ μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι ἀκόμα ἀπὸ τοὺς γερούς.

ΠΕΤΡΟΣ (κολακευτικά).— Μπα; κ' ἐσὺ ἐδῶ Βάγγελε; Παρντόν. Πῶς αὐτό; Ἐσὺ πληρώνεσαι πρῶτος. Γιατί ἐμεινες; Ἐχεις τίποτα νὰ μοῦ πῆς;

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Ἐσᾶς ὄχι. Μοῦ μήνησε μόνο ἡ ἀδερφή σας, ἡ δεσποινὶς Νίκη νὰ περιμένω.

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἄ ναί, ξέχασα. Μοῦπε καὶ μένα μέσα πῶς ἔχει νὰ σοῦ μιλήσῃ καὶ πῶς θάρθῃ σὲ λίγο νὰ σὲ βρῇ. Γιὰ

κάποιον ἔρανο θαρρῶ γιά τοὺς φτωχοὺς ἐργάτες. Περίμένε.
Κάθησ' ἐκεῖ στὸν καναπέ.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Μὴν πειράζεστε, καλὰ εἶμαι κ' ἐδῶ.

ΠΕΤΡΟΣ Ὅπως θές. (σὴν Ἀγλάη).— Λοιπὸν δεσποινίς, ἀριθμὸ καὶ τὸ λογαριασμὸ μαζύ.

ΑΓΛΑΗ (δίνοντας τὸ λογαριασμὸ).— Ἐκατὸν δεκατρία.

ΠΕΤΡΟΣ.— Σ' ἄσκημο ἀριθμὸ σταθήκατε. (στὸ Θύμιο)
Ἔλα Θύμιο, δικός σου εἶναι.

ΘΥΜΙΟΣ (σιμώνοντας μὲ τὰ δεκανίκια στὸ γραφεῖο καὶ ἀγγομαχώντας).— Ἄ! μποροῦσε νᾶταν κι' ἄλλουνοῦ;... Συφοριασμένος κι' αὐτὸς σὰν κ' ἐμένα!

ΠΕΤΡΟΣ (κνιτάζοντας τὸ λογαριασμὸ).— Ἐξηνταπέντε;

ΘΥΜΙΟΣ.— Ἔτσι θαρρῶ.

ΠΕΤΡΟΣ (μετρώντας τὰ λεφτὰ καὶ δίνοντας τὸ λογαριασμὸ μ' ἓνα μολύβι).— Ὑπόγραψε Θύμιο καὶ πάρε. (Ὁ Θύμιος ὑπογράφει καὶ μετρᾷ κατόπιν τὰ λεφτὰ)

ΘΥΜΙΟΣ.— Σωστά! (Κάνει νὰ τὰ βάνη σὴ τζέπη καὶ νὰ φύγη).

ΠΕΤΡΟΣ.— Καὶ δὲ μοῦ λές Θύμιο; Τὸ λαστιχένιο τί γίνεται; Κοντεύομε νὰ τὸ παραγγείλομε πιά σὴν Εὐρώπη; Πᾶνε δυὸ χρόνια τώρα. Δὲν τὰ ξεπερίσεψες ἀκόμα;

ΘΥΜΙΟΣ.— Ποῦ νὰ ξεπερισέψης τέτοια πράματα! Ἐδῶ δὲν προφταίνομε κοιλιά! Νά, ἔτσι θὰ ρέψομε, σερνάμενοι! πᾶνω στὰ δεκανίκια!

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἔ! γιά τὴν Πατρίδα Θύμιο! Μικρὸ τῶχεις; Εἶναι μὲ δόξα κι' αὐτὸ, νὰ περπατᾷ κανεὶς ἔτσι! Αὐτὸ μοῦλεγε τώρα κι' ὁ κύριος βουλευτὴς ποῦ σ' ἔβλεπε ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς σάλας νὰ περνᾷς πιὸ πρὶν κάτω.

ΘΥΜΙΟΣ.— Ναι, μὰ μ' ἔβλεπε εἶπατε ἀπ' τῆς θάλας. Καὶ στεκόταν καλὰ ἐκεῖνος στὰ δυό του τὰ ποδάρια καπνίζοντας τὸ ποῦρο τῆς Ἀθάνας. Τὸν εἶδα κ' ἐγὼ ἀπὸ κάτω. Ἦθελα ὁμως νᾶταν στὸ χάλι μου καὶ στὴν κούρασή μου ποῦ τάπωνα ὅλη τὴ μέρα γιὰ νὰ δοῦμε τι θᾶλεγε. Μὰ τι νὰ τὰ κουδεντιάζουμε! Κόρακα μ' ἄσπρα φτερὰ μπορεῖ καὶ νὰ τήραξε κανεὶς! Ὅμως βουλευτὴ γιὰ πλούσιο μὲ κομένο ἀπ' τὸν πόλεμο ποδᾶρι εἶδαμε ποτέ; Αὐτοὶ λόγους μόνο ξέρουν νὰ βγάξουν γιὰ τὶς Πατρίδες!

ΠΕΤΡΟΣ.— Μὴν παραπονιέσαι Θύμιο. Ἄν κόβαν κι' αὐτοὶ τὰ πόδια τους ποιοὶ θᾶτρεχαν γιὰ σᾶς; Νὰ κ' ἐμεῖς γιὰ σᾶς φροντίζουμε. Γιὰ νὰ σᾶς δίνομε δουλειά. Ξέρεις τι φτώχεια εἶναι στὸν κόσμον; Πόσοι ἐργάτες πεινᾶνε; Κι' ἀνδρὲν εἵμασταν κ' ἐμεῖς, τι θὰ γινόσασταν;

ΘΥΜΙΟΣ.— Ναι δὲ λέω, μὰ....

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (κάπως αὐστηρὰ, στὸ Θύμιο).— Τι δὲ λὲς καὶ ξελὲς ρέ; Ἔλα βάνε τὰ λεφτὰ τώρα στὴν τσέπη καὶ τράβα! Μιὰ καὶ δὲν ξέρεις νὰ μιλήσης μὴν ἀνοίγεις τέτοιες κουδέντες.

ΘΥΜΙΟΣ.— Καλὰ Βάγγελε, καλὰ! Ἄφοῦ καὶ τὸ λὲς ἐλόγου σου. (ξεκινῶντας) Καλοδράδου τὸ λοιπὸν. (φεύγει σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴν εἴσοδο)

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Καλοδράδου.

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἄλλος! (στὴν Ἀγλάη) Παρακάτω δεσποινίς.

ΑΓΛΑΗ.— Ἐκατὸν δέκα τέσσερα. (τοῦ δίνει τὸ λογαριασμὸ)

ΠΕΤΡΟΣ.— Πλησίασε Στέλιο.. (ὁ Στέλιος σιμώνει) Πάρε πενήντα ἔξ καὶ πενήντα, τόσα εἶναι; (τοῦ μετροᾷ τὰ λεφτὰ)

ΣΤΕΛΙΟΣ.— Τόσα.

ΠΕΤΡΟΣ.— Μιάν υπογραφή. (κάνει νά τοῦ δώση τὸ λογαριασμό καὶ τὸ μολύβι)

ΣΤΕΛΙΟΣ (στοὺ Βάγγελο).— Ἐλα σὲ παρακαλῶ Βάγγελε, θάνε μιάν υπογραφή γιὰ μένα. Εἶναι τὸ δεξιὸ βλέπεις τ' ἀναθεματισμένο! (ὁ Βάγγελος ὑπογράφει)

ΠΕΤΡΟΣ.— Στάσου Στέλιο, γιὰ σένα ἔχω κάτι εὐχάριστο νά σοῦ πῶ. Ἐλαβε γράμμα χθὲς ὁ πατέρας ἀπὸ τὴν Εὐρώπη καὶ μοῦπε νά σοῦ πῶ πῶς τὸ χέρι θὰ τῶχομε χωρὶς ἄλλο ἐδῶ τὴν ἐρχόμενη βδομάδα.

ΣΤΕΛΙΟΣ.— Τί νά τὸ κάνης κύριε Πέτρο; γιὰ λοῦσο; Σάμπως μπορεῖ νά θγάνη αὐτὸ δουλιά;

ΠΕΤΡΟΣ.— Ὅλο καὶ παράπονα βλέπω εἴσαστε ὅλοι. (Κάπως πειραγμένος) Ἐπειτα τί νά σοῦ πῶ. Ἄν ἔμεινες μ' ἓνα χέρι φταῖς ἐσὺ, δὲ φταίει τὸ μηχανήμα. Ἄς πρόσεχες, ἄς εἶχες τὸ νοῦ σου νά μὴν τὸ κόψης στὸ ἐργοστάσιο.

ΣΤΕΛΙΟΣ.— Μὰ γιὰ νάχη κανεὶς τὸ νοῦ του ὅπως λέτε, πρέπει καὶ νάχη νοῦ στὸ κεφάλι του. Ἐμᾶς μᾶς τὸν ἔχει ἡ φτώχεια ζαλίση. Μικρὸ ἔναι νάχης τέσσερα παιδιὰ νά θρέψης μὲ πενήντα ἔξ καὶ πενήντα βδομαδιάτικο;

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (στοὺ Στέλιο).— Μὰρς καὶ σὺ γιὰτι πῆρες κατήφορε! Ὅπως ἄρχισες καμμιά κουταμάρα θὰ πῆς κ' ἐσὺ σὰν τὸν ἄλλο. Αὐτὰ τὰ ζητήματα δὲν λύονται μὲ λόγια καὶ μὲ παράπονα. (ὁ Στέλιος φεύγει σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ τὴν εἴσοδο)

ΠΕΤΡΟΣ.— Τί θές νά πῆς Βάγγελε;

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Τίποτα, κάτ' ἤθελα νά πῶ κ' ἐγὼ μὰ μετάνοιωσα κί' ὅλας ποῦ τῶπα.

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἐλεύθερος νά λές Βάγγελε ὅ,τι θές. Μόνο σου

δίνω μιὰ συμβουλή. Νὰ μὴν παίρνης ἐσὺ τὴν πρωτοβουλία στὶς ἀπεργίες καὶ στὰ ζητήματα τῶν ἐργατῶν. Ἔμαθε πάλι ὁ πατέρας πῶς εἶσαι ἐπὶ κεφαλῆς καὶ πῶς ἐτοιμάζεις μιὰ γενικὴ ἀπεργία γιὰ μεθαύριο. Μοῦ παρήγγειλε λοιπὸν νὰ σοῦ πῶ πῶς τὸ παρατεντώνεις τὸ σκοινί. Ἐσὺ ἴσαι ὁ μηχανικός μας. Κ' εἶς' ἓνας ἔξυπνος καὶ μορφωμένος ἄνθρωπος. Γύρισες ὅλη τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερική. Καὶ θὰ εἶδες ὑποθέτω πῶς πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ ποῦ ἔμαθες δὲν μποροῦν νὰ ἐφαρμοστοῦν ἐδῶ.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Οἱ ἀπεργίες γενικὲς ἢ μὴ εἶναι δικαίωμα ἐργατικὸ καὶ γίνονται σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Μήπως θέλει νὰ μὲ πάψη ὁ πατέρας σας καὶ γυρεύει ἀφορμὴ; Ἄν νομίζη πῶς τὸν ζημιώνω ἄς μὲ πάψη.

ΠΕΤΡΟΣ.— Δὲ σοῦπα τέτοιο πράγμα. Σοῦ λέγω μόνο πῶς ἡ διαγωγή σου αὐτὴ μπορεῖ νὰ σὲ βλάψη, νὰ μὴ σοῦδῶγῃ στὸ τέλος σὲ καλό.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Μοῦδῶγῃ δὲ μοῦδῶγῃ αὐτὸ εἶναι. Εἶμαι ἐργάτης καὶ θὰ ὑπερασπίζομαι τὰ δικαιώματα καὶ τὰ συμφέροντα τῶν ἐργατῶν, ὅπως καὶ σεῖς ὑπερασπίζεστε μ' ὅλα τὰ μέσα, τὰ δικά σας. Αὐτὸ νὰ πῆτε ἐκ μέρους μου στὸν πατέρα σας.

ΠΕΤΡΟΣ.— Καλάα!... (Μικρὴ σιωπὴ. Στὴ Γρηὰ Μπόμπα ποῦ χει ξανακοιμηθῆ στὸν μπάγκο) Ἔ, Γρηὰ-Μπόμπα! Κοιμήθηκες;

ΜΠΟΜΠΑ (καθὼς ξαφνίζεται καὶ κνιτάζει σὰν ἀποβλακωμένη γύρω).— Κύριε Ἐλέησον! (Σταυροκοπιέται καὶ σηκώνεται σιγὰ - σιγὰ).

ΠΕΤΡΟΣ.— Κουνίσου λοιπόν! Ἡ σειρά σου. Τῶχεις μαζύ σου τὸ σαδβατιάτικο ;

ΜΠΟΜΠΑ (προχωρώντας καὶ δείχνοντας τὴ μποτίλια).— Αὐτό; Κύριε τῶν δυνάμεων!.. (σταυροκοπιέται)

ΠΕΤΡΟΣ.— Ναί. αὐτό! τῶν δυνάμεων!... (Στὴν Ἀγλάη) Τὸ λογαριασμό της Δεσποινίς. (Ἡ Ἀγλάη τὸν δίνει) Θαρρῶ πῶς εἶσαι ξωφλημένη πάλι. (Κυττάζει) Οὐ!.. βέβαια! Πῆρες τριάμιση ὀκτάδες αὐτὴ τὴ βδομάδα, ἀκούς;

ΜΠΟΜΠΑ (καθὼς σταματᾷ πολὺ κοντὰ στὸ γραφεῖο).— Μέγας εἶσαι Κύριε! (σταυροκοπιέται)

ΠΕΤΡΟΣ.— Καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου οὐζάκι! (τὴν σπρώχνει) Πιὸ πέρα ὅμως γιατί μοσχομυρίζεις. Λοιπὸν, πῆρες τριάμιση ὀκτάδες. Πρὸς ὀκτῶ τὴν ὀκτᾶ, κάνουν εἰκοσιπεντὴ δραχμές. Ἔχεις νὰ παίρνης ἀπὸ τριάντα βαρέλια ποῦ-πλυνες εἰκοσιπέντε δραχμές, ὥστε ἄδικα περίμενες τόσην ὄρα. Θὰ χρουστᾶς καὶ τρεῖς δραχμές γιὰ τὴν ἄλλη βδομάδα. ἀκούς ;

ΜΠΟΜΠΑ.— Ἀκούγου... ἀκούγου ... μά... (ξανασιμῶνει)

ΠΕΤΡΟΣ.— Λέγε, μὴ μὲ χασομερᾶς! Ἄνοιγε γρήγορα τὸ στόμα σου! Καὶ πιὸ μακρὰ σεῦπα... (τὴν ξανασπρώχνει) Λέγε τώρα.

ΜΠΟΜΠΑ.— Νά... δηλαδῆς... μαθὲς Κύριε Πέτρο... φουμάκι'. εὐν ἔχι' φουμάκι' ἀπόψι; Κυριακὴ αὔριου...

ΠΕΤΡΟΣ.— Τὶ νὰ τὸ κάνεις ἐσὺ τὸ φουμάκι'.. Ἐσὺ ἔλο καὶ φουσκῶνεις χωρὶς φωμί.

ΜΠΟΜΠΑ.— Κύριε Πετράκι... μετὰ συνχουρήσιους... Μαθὲς, μαθὲς καλὰ ἰγώ... μὰ τὰ τρία; τ' ἀρφανὰ, τὰ ζαβαλίδικα τσ' χουριμένις;

ΠΕΤΡΟΣ.— Δὲν ἔχουν ἀνάγκη τ' ἀγγονάκια σου. Αὐτὰ διακονεύουν. Νὰ, πάρε πέντε δεκάρες καὶ φεύγα. Σοῦ τις δίνω γιὰ σένα, γιὰ τὸ μεζέ. (Τίς πειτᾶ πάνω σιὸ γραφεῖο. 'Ἡ Μπόμπα τίς κυττάζει χωρὶς νὰ τίς πάρῃ) Τίς κυττᾶς ἀκόμα; Πάρε τίς νὰ μὴν τίς πάρω κι' αὐτὲς πίσω!...

ΜΠΟΜΠΑ (παρακλητικὰ).— Κύριε Πετράκι'... κάνε τίς φράγκο... Δὲν ἔχουν τ' ἄραχνα δράμ', σταλιά γιὰ προυσφάγι' ἀπόψι...

ΠΕΤΡΟΣ.— Οὐ! μὲ σκότισες! Σοῦπα! Ἐκεῖνα μιὰ καὶ διακονεύουν θᾶχουν νὰ φᾶν. Κ' ἐκτὸς αὐτό. Ἐσὺ δὲ μοῦλε- γες τίς προάλλες πῶς σοῦ φέρνουν κάθε θράδου μιὰ ὀκᾶ κα- λαμπόκι καὶ σιτάρι ποῦ τὸ μαζεύουν ἀπὸ τὸ μῶλο, στὸν Πειραιᾶ;

ΜΠΟΜΠΑ.— Ὅχι' μὰ τὴν Παναῖα!... ὄχι' νὰ! μὰ τὸν Ἅγιου - Παντιλέμονα! (βάζει κάτω τὴν μποτίλια καὶ φιλεῖ σταυρὸ) Νὰ, τοῦ μσὸ εἶνι καθαλίνα! Μσὴ οὐκᾶ μόνου ξικα- θαρίζουμι!

ΠΕΤΡΟΣ.— Τὸ κατάλαβες πῶς μοῦγινες τσιμπούρι; Δὲν ἔχει ἄλλα σοῦπα, τ' ἀκοδες;

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Μὴν τὸν ἐνοχλεῖς περισσότερο τὸν ἀφεν- τικό σου Γρηᾶ - Μπόμπα. Ἐλα, πάρε τίς πέντε δεκάρες πάρε κι' αὐτὸ τὸ φράγκο ἀπὸ μένα καὶ δίνε το. ('Ἡ Μπόμπα τὰ μαζεύει ὅλα μὲ χαρὰ καὶ κάνει νὰ φύγῃ)

ΑΓΛΑΗ.— Ἐλα Γρηᾶ - Μπόμπα νὰ σοῦ δώσω κ' ἐγὼ πενήντα λεφτὰ. (τῆς τὰ δίνει)

ΜΠΟΜΠΑ (σιτὴν Ἀγλαῆ).— Οὐ Θεὸς νὰ σὺ παρασκέπι' παιδάκι' μ', οὐ Θεός!..

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἀκόμα ἐδῶ;

ΜΠΟΜΠΑ (καθώς τραβᾷ κατὰ τὴν εἴσοδο κυτιάζοντας σιτὴ φύχτα τὰ λεφτά).— Ἡ Παναῖτα καὶ τὰ χεράκια σ' Βάγγιλι!.. Κύριε τὸν οἰκτιρμὸν σας καὶ τοῦ ἔλεουν!.. (Σταυροκοπιέται καθὼς πηγαίνει καὶ φεύγει)

ΠΕΤΡΟΣ (μὲ ἀνακούφιση).— Ἄ! μὰ τι ἀλογόμουγα! (Στὸν Πάνο) Λοιπὸν! ὁ τελευταῖος. Ἔλα Πάνο κ' ἐσὺ νὰ ξεμπερδεύομε. (ὁ Πάνος σιμώνει κουρασμένα καὶ βήχοντας λίγο.) Πῶς πέρασες αὐτὴ τὴ βδομάδα;

ΠΑΝΟΣ.— Κακὰ καὶ ψυχρὰ κύριε Πέτρο. Μὲ ξετίναξε ὁ δῆχας κ' ἡ θέρμη. Καὶ ψὲς τὰ μεσάνυχτα ξέρασα γιὰ πρώτη φορὰ κ' αἷμα.

ΠΕΤΡΟΣ.— Αἷμα;

ΠΑΝΟΣ.— Αἷμα ποῦ ἄχνιζε! Τῶδα ὕστερα μέσα στὸν κουβά καὶ τρόμαξα. Θᾶταν σωστὸ ἕνα ποτήρι κατοστάρικο. Καὶ πήγα σήμερα τὸ πρωῖ στὸ νοσοκομεῖο καὶ μὲ κῦτταξε ὁ γιατρός. (βήχει)

ΠΕΤΡΟΣ.— Καὶ τί σοῦπε;

ΠΑΝΟΣ.— Δὲ μοῦ τῶπε καθαρὰ, μὰ κατάλαβα τι ἤθελε νὰ μοῦ πῆ. Δηλαδῆς, πῶς μ' ἔφαγε τὸ φουρνέλο ποῦ δὲν καλοαγερίζεται. Καὶ πρέπει λέει νὰ πάψω πιά τὴ δουλιὰ τοῦ θερμαστή καὶ κάθε δουλιὰ καὶ νὰ πάω σ' ἐξοχή, σὲ κανένα ψηλὸ βουνὸ νὰ καθίσω. (βήχει)

ΠΕΤΡΟΣ.— Σὲ βουνό;

ΠΑΝΟΣ.— Ναι, καὶ νὰ τρώγω λέει γερά! Καὶ πρὸ πάντων μπριζολάκια καὶ γάλα. (βήχει) Ἄστεια πράγματα δηλαδῆς! Ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ πλερώσω τὸ νοῖκι τῆς κάμαρας κι' αὐτὸς μοῦ λέγει ἐξοχὲς, φαγιὰ καὶ πράσιν' ἄλογα! (βήχει)

ΠΕΤΡΟΣ.— Σὰν πολλὰ σοῦ τᾶπε μοῦ φαίνεται αὐτὸς ὁ

γιατρός. Δὲ βλέπω νάσαι καὶ πολὺ χαλασμένος. Ἐγὼ λέω νὰ καθίσῃς στὴ δουλιὰ καὶ τὴ βδομάδα ποῦ μᾶς ἔρχεται κι' ἂν δοῦμε πῶς...

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Βέβαια κύριε Πέτρο, ἀντέχει. Τὶ πάει νὰ πῆ τὸ αἷμα ποῦ ξέρασε! Τὰ κόκαλα εἶναι γερὰ ἀκόμα. Κ' ἔνας ἐργάτης ὅσο ἔχει κόκαλα καὶ πετοῖ πάνω τους... Αὐτὸ εἶναι τὸ σωστό- (στὸν Πάνο) Τὶ λές κ' ἐσύ; Δὲν ἀντέχεις ἀκόμα μιὰ βδομάδα ὡς ποῦ νάβρουν ἄνθρωπο τ' ἀφεντικά σου;

ΠΑΝΟΣ (βήχοντας).— Δὲν ἀντέχω Βάγγελε... Ἄκου! βράζ' ἐδῶ μέσα! Δὲν μπορῶ!.. Κι' αὐτὴ τὴν ὥρα ποῦ σοῦ μιλῶ, πιάσε με!.. Ἀνάβω σὰν τὸ φουρνέλο. Καὶ θὰ πάω νὰ πέσω τώρα μὲ τὰ μοῦτρα στὸ στρώμα.

ΠΕΤΡΟΣ.— Τότε νὰ μιλήσουμε ἀπόψε τοῦ κυρίου δουλευτοῦ ποῦ τοῦχομε τραπέζι, νὰ προσπαθήσῃ νὰ σὲ δάλῃ σὲ κανένα νοσοκομεῖο δωρεάν.

ΠΑΝΟΣ.— Δὲν πάω σὲ νοσοκομεῖο.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Γιατί; εἶναι πρώτης τάξεως τὰ νοσοκομομεῖα μας. Πρὸ πάντων γιὰ τὴν ἀρρώστια σου! Κι' ἄφοῦ θᾶσαι καὶ δωρεάν, θᾶχεις περιποίηση πρώτης!

ΠΑΝΟΣ (θλιβερά).— Βάγγελε... μὴ σὲ παρακαλῶ. (βήχει)

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Δὲν πᾶς λέω ὅ γὼ καλλίτερα νὰ πλαγιάσῃς ἀπὸ τώρα στὸ μνημοῦρι σου καὶ νὰ συχάσῃς μιὰ γιὰ πάντα;

ΠΕΤΡΟΣ.— Γιατὶ τὸν ἀπελπίζεις Βάγγελε; ἔχει καὶ νοσοκομεῖα ποῦναι καλὰ.

ΠΑΝΟΣ.— Κύριε Πέτρο, χρειάζεται καθαρὸς ἀγέρας. Αὐτὸ μοῦπε ὁ γιατρός. Δὲν κάνει νοσοκομεῖο.

ΠΕΤΡΟΣ. — Τότε, ξέρω κ' ἐγώ; τί νά σοῦ κάνομε; Κ' οἱ ἀρρώστιες ἀπὸ τὸ Θεὸ ἔρχονται. "Ολοὶ μα; θ' ἀρρωστήσομε μιὰ μέρα. (Σκύβει καὶ ἀρχίζει νὰ μετροῦ χρήματα ποῦ ὁ Πάνος τὰ κυτῶ με μῖσος)

ΒΑΓΓΕΛΟΣ. — Καὶ θὰ πεθάνομε! ἔχει δίκηο ὁ κύριος Πέτρος! Δὲν προέρχονται ἀπὸ ἀκάθαρτα φουρνέλα κ' ἐργαστάσια, ἀπὸ τὸ Θεὸ προέρχονται κ' οἱ ἀρρώστιες. Κι' ὅσο εἶνε γερός κανένας κάτι φελᾶ. Σὰν ἀρρωστήση εἶναι γιὰ πέταμα, γιὰ τὰ σκουπίδια! "Ἡ τὸ ἴδιο κάνει! Γιὰ τὰ νοσοκομεία! Τὸ πολὺ - πολὺ μπορεῖς νὰ πουλήσης ἀπὸ τώρα σὲ κανέν' ἀπ' αὐτὰ τὸ τομάρι σου καμμιά δεκαπενταριά δραχμὲς γιὰ νεκραφία! Κ' ἔτσι κάτι βλέπεις κερδίζει κ' ἡ ἐπιστήμη κ' ἐσὺ ποῦ ἔχεις ἀνάγκη γιὰ νὰ κυτταχτῆς τώρα!

ΠΑΝΟΣ. — "Ε Βάγγελε! Νά μὴ σοῦρθη λέει ἓνας λόγος! (βήχει) "Αν σοῦρχόταν αὐτὸ ποῦ με βρῆκ' ἐμένα δὲ θὰ τᾶκανες μοῦ φαίνεται αὐτὰ τ' ἀστεία. (βήχει)

ΒΑΓΓΕΛΟΣ. — "Εμένα μοῦ λές!

ΠΑΝΟΣ (θλιβερὰ στὸν Πέτρο). — Τὸ λοιπὸν κύριε Πέτρο; νὰ φύγω; (ὁ Πέτρος σηκώνει τοὺς ὤμους καθὼς γράφει) Καληνύχτα σας τὸ λοιπὸν... (κάνει νὰ φύγη)

ΠΕΤΡΟΣ. — Ποῦ πᾶς; Στάσου πρῶτα νὰ πληρωθῆς.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ. — Γιὰ στάσου ρὲ Πάνο. "Εχω κάποιο φίλο ἐργάτη στὴ Μάνη, ποῦχει τὴν ἴδια ἀρρώστια με τὴ δική σου καὶ μένει πάνω στὸν Ταῦγετο, σῆνα σπιτάκι. Μοῦ γράφει πῶς πάει πολὺ καλλίτερα τώρα. Μόνο στεναχωριέται ποῦ δὲν ἔχει συντροφιά! Πᾶς ἐκεῖ;

ΠΑΝΟΣ. — Πάω λέει; Κι' ἀπόψε μάλιστα.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ. — "Ετοίμασε λοιπὸν τὰ πράγματά σου γιὰ

νά φύγης αύριο. Είναι καλό παιδί θά σοῦ δώσω ένα γραμμα. Ὅσο γιά νά περνᾷς, θά φροντίσω ἐγώ και θά θγάζομε δλοι μαζὺ οἱ ἐργάτες τὰ ἐξοδά σου και θά σοῦ τὰ στέρνομε κάθε φορά, ἀκοῦς ;

ΠΑΝΟΣ (σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ Βάγγελου).— Εὐχαριστῶ Βάγγελε, εἶσαι λεβέντης ἄνθρωπος ἐσὺ, κι' ὁ Θεός...

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Ἄσε τώρα τοὺς Θεοὺς κατὰ μέρος. Αὐτοὶ εἶνε γιά τοὺς καλόγερους ποῦ τοὺς παχαίνουν τὴν κοιλιά ! Και γιά τίς γρηές ποῦ θένε νά σώσουν τὴν ψυχὴ τους.

ΠΑΝΟΣ (βήχοντας).— Ἐχεις δίκηο...

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Αἴντε λοιπόν. Πάρε τώρα τὸ ἑβδομαδιαϊκό σου, και φύλαξέ το γιά ναῦλα. Πιστεύω νά σέ φτάξῃ. Πόσα κάνεις νά παίρνης ;

ΠΑΝΟΣ (στὸν Πέτρο ποῦ γράφει).— Ὅγδονταπέντε δραχμές δὲν εἶναι κύριε Πέτρο ;

ΠΕΤΡΟΣ (στὴν Ἀγλάη).— Δόσε μου τὸ λογαριασμό του δεσποινίς. (Ἡ Ἀγλάη τὸν δίνει) Ναι, ὀγδονταπέντε. (Ἀρχίζει νά τίς μετροῦ)

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Ἐ ! φτάνουν δὲ φτάνουν !

ΠΕΤΡΟΣ.— Νά Πάνο, θά σοῦ τίς κάνω ἐνενήντα.

ΠΑΝΟΣ (μὲ περιφρόνηση).— Ὅχι εὐχαριστῶ, ὄχι δὲν εἶν' ἀνάγκη, φτάνουν, φτάνουν οἱ ὀγδονταπέντε !

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἄφοῦ σοῦ φτάνουν καλά. Βάλε μιὰν ὑπογραφή. (Ὁ Πάνος ὑπογράφει κι' ἀφοῦ πάρη τὰ λεφτὰ δίνει κατόπιν τὸ χέρι στὴν Ἀγλάη)

ΠΑΝΟΣ.— Ἀφίνομε γειὰ Ἀγλάη.,

ΑΓΛΑΗ (καθὼς σηκώνεται και τοῦ σφίγγει τὸ χέρι).—

Στὸ καλὸ Πάνο, στὸ καλὸ ! Καὶ μὴ φοβᾶσαι, θὰ σέ περάσῃ, δὲν εἶναι τίποτε.

ΠΑΝΟΣ (δίνοντας τὸ χέρι στὸ Βάγγελο).— Καλὴν ἀντάμωση Βάγγελε !.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (βάζοντας μὲ τρόπο στὴ φούχτα του ἕνα τσαλακωμένο εἰκοσιπεντάρικο καὶ σφίγγοντας τὸ χέρι του).— Καλὴν ἀντάμωση, στὸ καλὸ, καὶ δύναμη ! Θὰ σέ κάνῃ καλὰ τὸ βουνό. (ὁ Πέτρος γράφοντας δὲ βλέπει τὴ σκηνή. Ἡ Ἀγλάη ὁμως τὴ βλέπει καὶ κάνει πῶς δὲν τὴ βλέπει)

ΠΑΝΟΣ (Καθὼς νοιώθει τὸ εἰκοσιπεντάρικο στὴ φούχτα του).— Βάγγελε (κάτι πάει νὰ πῆ μὰ κομπιάζει κα τοῦ σφίγγει μόνο τὸ χέρι)

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Σσς !... (δυνατά, μὲ προσποίηση) Ἄ ! ναί, γιὰ τὸ γράμμα ... Θὰ σοῦ τὸ στείλω σπῆτι ἀπόψε.

ΠΑΝΟΣ (χωρὶς ν' ἀφίση ἀκόμα τὸ χέρι του καὶ βγάζοντας τὸ μαντύλι μὲ τ' ἄλλο).— Βάγγελε ... (Πάει νὰ κλάψῃ ὁ βήχας ὁμως τοῦ πνίγει τὴ συγκίνηση)

ΠΕΤΡΟΣ (Ποῦ στὸ βῆχα σηκώνει τὸ κεφάλι καὶ βλέπει πῶς πάει ὁ Πάνος μὲ τὸ Βάγγελο κατὰ τὴν εἴσοδο).— Ἐ Πάνο ! Καὶ μᾶς μᾶς ξέχασες ; Οὔτε ἕν' ἀντίο ;

ΠΑΝΟΣ (ψυχρά).— Χαίρετε κύριε Πέτρο ...

ΠΕΤΡΟΣ (ψυχρά).— Ἀντίο, ἀντίο... (ἀρχίζει νὰ ξαναγράφῃ)

ΠΑΝΟΣ (κνιτάζοντας γιὰ τελευταία φορὰ μὲ συγκίνηση τὸ Βάγγελλο ποῦ τὸν ἔχει φέρῃ ἕως τὴν ἔξοδο καὶ τὸν κρατεῖ ἀπὸ πίσω γιὰτὶ κλονίζεται καὶ βήχει).— Βάγγελε ... (Σκύφτει τὸν φιλεῖ καὶ κάτι πάει νὰ πῆ μὰ ξανακομπιάζει)

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (μὲ συγκίνηση ποῦ τὴν κυριεύει).— Εἶπαμε

λοιπόν! θὰ φροντίσομε ὅλοι... Ἄιντε στὸ καλὸ τώρα. (Τὸν βγάζει ἔως ἔξω καὶ τὸν βλέπει ποῦ φεύγει. Πάνω σ' αὐτὸ μπαίνει ἀριστερὰ πεταχτὴ ἡ Νίκη καὶ ψάχνει ὀλόγυρα)

Σ Κ Η Ν Η 4^η

Νίκη — Πέτρος — Ἀγλάη — Βάγγελος.

ΝΙΚΗ.— Ποῦ εἶναι ὁ Βάγγελος;

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (ξαναμπαίνοντας γρήγορα στὴ σκηνή).—

Ἐδῶ εἶμαι δεσποινίς.

ΝΙΚΗ (ξαφνιζομένη λίγο).— Ἄ! ἔξω ἦσουν; Καλησπέρα. (τοῦ δίνει τὸ χέρι)

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Καλησπέρα σας.

ΝΙΚΗ.— Περίμενες πολὺ ἔ;

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Δὲν πειράζει, δὲν εἶχα καὶ δουλιὰ, σαβ-
βατόδραδο.

ΝΙΚΗ (στὸν Πέτρο).— Πέτρο, σὲ θέλει μέσα ὁ πατέρας. Πάρε μαζὺ καὶ τὴν Ἀγλάη μὲ τὴ γραφομηχανή. Σὰς θέλει γιὰ νὰ γράψετε μὲ τὸν κύριο Σφυρόπουλο κάποια αἴτηση, δὲν κατάλαβα καὶ καλὰ, πρὸς τὸν ὑπουργὸ, γιὰ τὸ μονοπώλιο τῶν οἰνοπνευμάτων θαρρῶ...

ΠΕΤΡΟΣ.— Ναὶ ξέρω... (Στὴν Ἀγλάη, καθὼς βάζει τοὺς λογαριασμοὺς στὸ χρηματοκιβώτιο καὶ τὸ κλείνει) Σηκῶστε τὴ μηχανή δεσποινίς.

ΑΓΛΑΗ (παίρνοντας τὴ γραφομηχανή).— Μάλιστα κύριε Πέτρο.

ΠΕΤΡΟΣ (παίρνοντας χαρτί).— Πρέπει νὰ πάρομε καὶ

κι' ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς μας, θάταν νὰ ἀγωνιστοῦμε κ' ἐμεῖς μ' ἐκείνους ποῦ ὑποφέρουν, γιὰ νὰ φτιάξομε μιὰν ὑποφερτὴ, μιὰ καλλίτερη ζωὴ. Αὐτὸ δὲν ἤθελες νὰ πῆς;

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Αὐτὸ, Νίκη μου, αὐτό. Καὶ τῶδες. Ἀπὸ τῆ στιγμὴ ποῦ κατάλαβα πῶς ἔχεις μιὰ θερμὴ, μιὰ πονετικὴ καρδιά, σὲ κατέβασα ὡς τὸ σκοτεινὸ βάραθρο ποῦ στενάζουν οἱ δυστυχισμένοι. Καὶ σ' ἀγάπησα. Κάθε μέρα σ' ἀγαποῦσα καὶ πῖο πολὺ, ὅταν ἔβλεπα πόσο ὑπέφερες γιὰ τὰ βασανιστήριά του; καὶ πόσο προσπάθησες νὰ τοὺς δώσης ἕνα ποτήρι νερὸ γιὰ νὰ δροσιστοῦν λίγο.

ΝΙΚΗ.— Ἐκανα τὸ χρέος μου, καὶ θὰ τὸ κάνω ἀκόμα κι' ἂν...

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ μὴ λογαριάσομε τὴ ζωὴ μας; Ναί;...

ΝΙΚΗ.— Ναὶ Βάγγο μου! Κι' ὁ πῖο βαθὺς πόνος κι' αὐτὸς ὁ θάνατος θὰ μοῦναι ἐλαφρὸς καὶ καλόδεκτος κοντὰ σου. Καὶ τὸ ξέρω πῶς ριχτήκαμε σὲ σκληρὸν ἀγῶνα. Μὰ κι' ἂν πέσομε, ἂν μᾶς νικήσουν οἱ κακοὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ, εἶναι ὠραῖο νὰ πέφτῃ κανεὶς γιὰ ἕναν ἀνθρωπιστικὸ σκοπὸ. Πάντα κάποιο δρόμο καλοσύνης ἀνοίγει.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (Καθὼς ξαναπιάνει μὲ συγκίνηση τὰ χέρια τῆς Νίκης ποῦ σηκώνεται πάνω).— ὦ! τὸ περίμενα! Τὸ περίμενα αὐτὸ ἀπὸ σένα! Καὶ ξέρεις; Παίρνεις τὴν ἀπόφασή σου σὲ μιὰ στιγμὴ ποῦ... Στὴν πῖο κρίσιμη στιγμὴ τοῦ ἀγῶνα μας!

ΝΙΚΗ.— Ἔτσι; Τόσο τὸ καλλίτερο...

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Ἄκου Νίκη! (Σταματᾷ διστακτικὸς καὶ τὰ μάτια του λάμπουν)

ΝΙΚΗ.— Λέγε, τὰ μάτια σου ἄστραψαν ἀλλοιώτικα !

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Δὲν ξέρω μόνο ἄν...

ΝΙΚΗ.— Μὰ εἶμαι ἡ γυναῖκα σου, ἡ συντρόφισσά σου πιά στή χαρὰ καὶ στή λύπη. Μπορεῖς ν᾿ἀχῆς κρυφὰ ἀπὸ μένα;

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Κρυφὰ ; τί λές ; Ποτέ δὲ σοῦκρυφα τίποτα, καὶ δὲν ἦταν ὁ δισταγμός μου ποῦ...

ΝΙΚΗ.— Τότε λοιπόν ;...

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Νὰ, σταμάτησα καὶ δίστασα γιατί αὐτὸ ποῦ θέλω νὰ σοῦ ξεμυστηρευτῶ, δὲν ξέρω ἂν θ᾿ἀχῆς τῆ δύναμη νὰ τ' ἀκούσης καὶ νὰ πνίξης μονομιᾶς ὅλες τίς ψεύτικες ἀδυναμίες ποῦχουμε μέσα μας χωρὶς νὰ φοβηθῆς καὶ νὰ ὑποφέρῃς πολὺ.

ΝΙΚΗ.— Θὰ προσπαθῆσω, θὰ μπορέσω, λέγε, μὴ φοβᾶσαι.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Ἄκου λοιπόν Νίκη. Ἐτοιμάζουμε κάτι πολὺ σοβαρὸ γιὰ τῆ μεθαυριανῆ γιορτῆ τῆς Πρωτομαγιάς. Κ' ἐργάστηκα φοβερὰ γιὰ νὰ πετύχη αὐτὸ μὲ τοὺς πιὸ πιστοὺς κι' ἀφοσιωμένους ὁμοῖδεᾶτες τῶν ἐργατικῶν σωματείων κι' ἄλλων συντρόφων ἀπ' ἔξω. Οἱ δικοί μας δὲν ξέρουν ἄκόμα ὅλοι, θὰ τοὺς τὸ ποῦμε αὔριο. Κ' ἔχομε πεποίθηση πῶς θὰ πετύχη γιατί ξύπνησαν πιά κ' εἶναι φανατισμένοι.

ΝΙΚΗ.— Καμμιά γενικὴ ἀπεργία ; Σὰ ν' ἄκουσα...

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Ὅχι, ἔτσι θαρροῦν κ' οἱ ἐργάτες. Καλὲς εἶναι, συνετέλεσαν πολὺ στὸν ἀγώνα μας κ' οἱ ἀπεργίες. Μὰ σοῦ εἶπα καὶ ἄλλοτε πῶς πρέπει τὸ κακὸ νὰ χτυπηθῆ στή ρίζα του. (Σιγανὰ) Ἐχτές τὸ βράδυ συγκεντρωθήκαμε (ψάχνει προφυλαχτικὰ γύρω του) κάπου κι' ἐπειδὴ...

ΝΙΚΗ.— Λέγε, μὴ φοβᾶσαι, εἶναι πολὺ μακριὰ ὅλοι τους.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Φοβάμαι γιατί αὐτὸ ποῦ θὰ σοῦ πῶ τώρα, εἶναι τὸ μυστικὸ κι' ὅλο τὸ κίνημα. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔφταξε πιά ἡ ὥρα ποῦ χρόνια τώρα καρτερᾶμε, ἀποφασίσαμε νὰ εἰδοποιήσομε ὅλους τοὺς ἐργάτες, καὶ μεθαύριο τὰ μεσάνυχτα... (σιγανότερα) θὰ δώσομε τὸ σύνθημα καὶ... (ξανακτυτάζει γύρω)

ΝΙΚΗ.— Λέγε, λέγε, δὲν ἀκούει κανεὶς.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Νά... καὶ θὰ κηρύξομε, θὰ κάνομε τὴν ἐπανάσταση. Τὸ σύνθημα θὰναι μιὰ φωτιά ποῦ θὰ δάλομε κάτω στὴν ἀποθήκη τῶν σπύριτων.

ΝΙΚΗ (μὲ χαρά).— Ἀλήθεια ;

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Ἐκλέξαμε καὶ τὴν ἐπαναστατικὴ ἐπιτροπή. Εἶναι τὰ καλλίτερα πρόσωπα. Εἶμαι κ' ἐγὼ ἐπὶ κεφαλῆς μὲ τὸ Στέργιο.

ΝΙΚΗ (πιάνοντας τὸ χέρι του).— Ἄ! δῶσε τὸ χέρι σου! Εἶσαι ὁ ἄνθρωπος ποῦ ὄνειρεύτηκα. Δός το! Μοῦρχεται νὰ γονατίσω μπροστά σου, καὶ νὰ κλάψω, νὰ φιλήσω μὲ δάκρυα τὸ χέρι ποῦ ἔχει τὸ θάρρος νὰ χτυπᾷ τοὺς τυράννους ἔτσι ἀντρίκια κ' ὑπερήφανα !

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (σφίγγοντας τὸ χέρι της).— Δὲν εἶμαι ἄξιος γι' αὐτό! Ἐσὺ ἴσαι ἀνώτερη ἀπὸ μένα. Γιατὶ ἓνα κορίτσι ποῦ ἀκούει αὐτὰ χωρὶς νὰ τρομάζη, ἀξίζει γιὰ ἓκατὸ γιὰ χίλια παλληκάρια! Καὶ εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ μᾶς βοηθήσης μὲ τὴν καρδιά σου. Πῶς θὰ γίνης ἡ Νίκη, ἡ ὠραία μας Νίκη! Καὶ μόνο ποῦ εἶσαι πλουσιοκόριτσο καὶ θάρθης μὲ τὸ μέρος μας, θὰναι αὐτὸ ἓνας θρίαμβος τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῆς ἰδεολογίας μας.

ΝΙΚΗ (μὲ παραφορά).— Εἶμαι δική σας Βάγγελε, δική

σας μέχρι θανάτου! Πάρε τὰ λεφτὰ γιὰ τὸ σκοπό. (Τὰ παίρ-
νει ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τοῦ τὰ δίνει) Καὶ μαζὺ μ' αὐτὰ καὶ
μὲ τὸ χέρι μου, σοῦ δίνω ὅλη τὴν πίστη καὶ ἀφοσίωσή μου!
Σὰς δίνω ὅση δύναμη κι' ὅση ἀγανάχτηση κ' ἐπανάσταση
κρύβει μέσα της, αὐτὴ ἡ κοριτσιίστικὴ μου καρδιά! Δὲν ἀντέχω
πιὰ Βάγγο! Πνίγομαι! πνίγομαι μέσα στὸν ἀέρα τῆς κοινω-
νίας αὐτῆς, ποῦ προσπαθεῖ νὰ μὲ πουλήσῃ, νὰ μὲ κἀνῃ σκλά-
βα, νὰ μαράνη τὰ πιὸ ἀγνά μου αἰσθήματα καὶ νὰ ἐμποδίση
τις πιὸ καλόβουλες πράξεις μου!

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Μπράβο Νίκη! μὲ κἀνεις κι' ἀνατριχιά-
ζω. Γιατὶ ἡ ὀργὴ ποῦ βλέπω στὰ μάτια σου καὶ τὰ ἐπανα-
στατημένα λόγια σου, εἶναι τὰ πρῶτα κοτρώνια ποῦ πέφτουν
πάνω στὸ χολεριασμένο κεφάλι τοῦ ἀστικοῦ αὐτοῦ ἵπποπό-
ταμου ποῦ ξεφυτᾶ στὴν ἀτμόσφαιρα ὅλα τὰ δηλητήρια κι'
ὅλη τὴ δυσωδία τοῦ βούρκου, μέσα στὸν ὁποῖον κυλίνεται καὶ
στριφογυρίζει.

ΝΙΚΗ.— Ναὶ Βάγγελε! καλὰ τοὺς εἶπες: - Ἴπποπότα-
μοι! ἵπποπόταμοι εἶναι ὅλοι τοὺς! Καὶ μεῦρχεται ἀηδία, ἐμε-
τὸς κάθε φορὰ ποῦ εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ τοὺς ἀντικρύζω
καὶ νὰ τοὺς πλησιάζω! Πρὸ πάντων ἐδῶ μέσα!

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Ἀλήθεια... Δὲν ξέρεις πόσο βαρειά ἦταν
ἡ καρδιά μου σὰν μπῆκες καὶ πόσο τώρα τὸ θάρρος κ' οἱ
ἀποφάσεις σου μ' ἀνακούφισαν καὶ μὲ δυνάμωσαν γιὰ τὸν
ἀγῶνα. Εἶδα σὰς πλερωμὲς τῶν σακατεμένων ἐργατῶν μας
κάτι σπαραχτικὲς σκηνὲς ποῦ μ' ἐπεισαν πιὰ πῶς ὀρισμένως
μόνο τῆς μακαρίτισσας μητέρας σου θὰ μοιάζεις. Γιατὶ δὲν
μπορῶ νὰ ἐξηγήσω ἀλλοιῶτικα πῶς ἔχεις ἓνα τέτοιο σκλη-
τὸ πατέρα κι' ἀδερφό.

ΝΙΚΗ.— Ἄ! μὴ τοὺς ὀνομάζεις μὲ τὰ ἱερὰ αὐτὰ ὀνόματα Βάγγελε. Δὲν τοὺς ξέρεις ὅπως ἐγώ. Καὶ δὲ φαντάζεσαι πόσο μοῦγιναν ξένοι καὶ μισητοὶ ἀπὸ τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ ἔργα τους!

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Δὲν ἔχεις ἄδικο Νίκη. Δὲν τοὺς ἀξίζουν τὰ ὀνόματα αὐτά. Καὶ τί νὰ σοῦ πῶ: Ἀνθρώπους μόνο πρέπει νὰ ξεχωρίζομε στὸν κόσμο.

ΝΙΚΗ.— Ναι - ναι ἀνθρώπους μ' αἰσθήματα καὶ μὲ συνείδηση, ὅσο γιὰ τ' ἄλλα τὰ θηρία, σίμωσε πιά ἢ ὦρα ποῦ...

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Λοιπὸν, νὰ φεύγω τώρα κι' ὅταν...

ΝΙΚΗ (Σὰ νὰ ξυπνᾷ).— Στάσου δὲν τελειώσαμε, εἶναι καὶ τὸ δεῦτερο ζήτημα ποῦ σοῦπα στὴν ἀρχή. Καὶ εἶναι τόσο ἐπείγον ὅσο καὶ τὸ πρῶτο. Καὶ πρέπει νὰ σκεφτοῦμε, νὰ μὲ βοηθήσης κ' ἐσύ γιὰ νὰ προλάβομε.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (ἀνήσυχτα).— Τί συμβαίνει; γιὰ λέγε...

ΝΙΚΗ.— Ἄν δὲν ἦσουν ὁ ἄντρας μου αὐτὴ τῆ στιγμὴ θὰ ντρεπόμουν νὰ σοῦ πῶ. Πρόκειται γιὰ τὸν Πέτρο...

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Καταλαβαίνω ... γιὰ καμμιά βρωμοδουλιὰ του πάλι μὲ καμμιάν ἐργάτρια.

ΝΙΚΗ.— Ναι κι' ἀπ' τὶς συντρόφισσές μας τὶς πιὸ καλές, ἄκου. Ἦρθε πρὶν ἢ Ἀγλάη μὲ κλάμματα, καὶ μ' ἐπίασε κρυφὰ καὶ μοῦπε πῶς θὰ δώσῃ παραίτηση γιὰτὶ τῆς κάνει λέει, ὁ Πέτρος, προτάσεις ποῦ ντρέπεται νὰ μοῦ πῆ. Καὶ ζήτησε καὶ τὴ βοήθεια μου γι' ἀπόψε ἐπειδὴ τῆς εἶπε πῶς θὰ τὴν κρατήσῃ ὡς τὶς ὀκτῶ γιὰ νὰ κάνουν μιὰν ἐπείγουσα ἀλλαγὴ λογαφία. Μὰ κείνη ὑποψιάζεται πῶς γι' ἄλλο σκοπὸ θέ-

λει νὰ τὴν κρατήσῃ. Τῆς εἶπα νὰ μὴ φοβᾶται καὶ πῶς θᾶχω τὸ νοῦ μου καὶ θὰ τὸν παραμονεύω.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Ἄ τὸν ἄτιμο! Κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ πιὸ πονετικὸ, τὸ πιὸ ἀθῶο μας κορίτσι ποῦ τ' ἀγαποῦν ἔτσι ὅλοι οἱ ἐργάτες;

ΝΙΚΗ.— Δὲν ἐπεχείρησα νὰ πάω καὶ νὰ εἰδοποιήσω τὸν πατέρα, γιατί ξέρεις πῶς κάθε φορὰ ποῦ συμβαίνουν τέτοια καὶ τὸν εἰδοποιῶ, μὲ διώχνει καὶ μοῦ λέγει νὰ μὴν ἀνακατεύομαι στὶς δουλιές τῶν ἀντρῶν ἐγώ.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Στὶς βρωμοδουλιές ποῦ συμμαχοῦν πάντα οἱ δύο τους!

ΝΙΚΗ.— Πρέπει νὰ τὸ σώσομε. Τὸ μέρος ἐδῶ εἶναι ἔρημο, σπίτια δὲν ἔχει κοντά, καὶ στὸ σαλόνι μας δύσκολα ν' ἀκουστῆ τίποτα. Πέφτει ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά. Φοβοῦμαι λοιπόν...

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Βέβαια, ὅλα μπορεῖ νὰ τὰ περιμένῃ κανεὶς ἀπ' αὐτὸν τὸ διεφθαρμένο. Ὁ Μήτσος κι' ὁ Σταῦρος ποῦ κάνουν βάρδια στὸ ἐργοστάσιο δὲν εἶναι κάτω;

ΝΙΚΗ.— Ὁχι, γι' αὐτὸ φοβᾶμαι. Εἶναι ἡ ὥρα ποῦ πᾶνε πέρα στὸ ταβερνεῖο γιὰ φαγί.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Ναί, δὲν τὸ σκέφτηκα αὐτό.

ΝΙΚΗ.— Τί νὰ κάνομε λοιπόν; Στὴν ἀρχὴ συλλογίστηκα νὰ κρυφτῶ κάπου ἐδῶ. Μὰ δὲν κάνει μόνη μου. Μπορεῖ ἀν' ἔβγω ἄξαφνα νὰ ἐξαγριωθῆ καὶ νὰ μὲ χτυπήσῃ ἀκόμα. Δὲ νομίζεις πῶς θᾶταν καλλίτερο νὰ κρυφτῆς κ' ἐσὺ κι' ἀν' ὄσῃς τὸν κίνδυνον νὰ τρέξῃς;

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Βέβαια! μὰ ποῦ; δὲν πρέπει μέσα στὸ σπίτι. Μπορεῖ νὰ μὲ δοῦν.

ΝΙΚΗ.— Έχεις δίκη. Στο σπίτι μπορούν να σε δουν. Δὲν κρύβεις ἐκεῖ στὴν ἀποθήκη; (δείχνει δεξιά)

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Εἶναι κλειδωμένη, καὶ τὸ κλειδί τὸ κρατᾶ πάντα ὁ πατέρας σου.

ΝΙΚΗ.— Πῶς νὰ κάνουμε τότε;

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Ξέρεις τι λέγω ἐγώ;

ΝΙΚΗ.— Τί;

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Νὰ πάω κάτω στὸ ἐργοστάσιο, νὰ πάρω μιὰ σκαλίτσα, νὰ τὴ βάλω ἀπ' ἔξω καὶ νὰ παραμονεύω σ' ἐκεῖνο τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο.

ΝΙΚΗ.— Ναι, αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερο. Κι' ἂν τύχη καὶ τὸ κλείση, ἐγὼ ποῦ θᾶμαι κρυμμένη πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα, (δείχνει ἀριστερά) καὶ θὰ βλέπω καὶ θ' ἀκούω τι γίνεται θὰ τ' ἀνοίξω καὶ θὰ φωνάξω ἂν τολμήσῃ...

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Ὠραῖα, ἔτσι νὰ κάνῃς! Τὸν ἀχρεῖο!.. Πρέπει νὰ τὸν φτύσομε, νὰ τὸν !...

ΝΙΚΗ.— Καλὰ, πῆγαινε τώρα καὶ δὲν ἔχομε καῖρό. Ἄργήσαμε πολὺ καὶ μπορεῖ ὅπου κι' ἂν εἶναι νᾶρθουν. Καὶ δὲν κάνει νὰ σε βρῇ ἀκόμα ἐδῶ. Μπορεῖ νὰ ὑποψιαστῇ. Ἐγὼ θὰ καθίσω στὸ γραφεῖο καὶ θὰ κάνω πῶς γράφω.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Στάσου! (ἀφιγκροάζονται κ' οἱ δυὸ) βήματα !..

ΝΙΚΗ.— Ναι, ἔρχονται, πῆγαινε, πῆγαινε γρήγορα καὶ αὐριο ἀποφασίζομε γιὰ τ' ἄλλα.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Καλὰ! (Φεύγει βιαστικὸς. Ἡ Νίκη ἀνάφτει τὸ ἠλεκτρικὸ καὶ κάθεται γρήγορα - γρήγορα στὸ γραφεῖο κάνοντας πῶς γράφει. Μπαίνει σὲ λίγο ὁ Πέτρος

ΣΚΗΝΗ 6^η

Πέτρος — Νίκη

ΠΕΤΡΟΣ (Στὴ Νίκη ψάχνοντας γύρω).— Ἐφυγε ὁ Βάγγελος;

ΝΙΚΗ (χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι).— Τώρα!..

ΠΕΤΡΟΣ.— Μπράβο! καὶ τὸ λές μέ τόση ἀπάθεια! Κ' ἐγὼ θαρρούσα πῶς ἦταν ἀκόμα ἐδῶ καὶ μιλούσατε. Ξέρεις λοιπὸν αὐτὸ ποῦ κάνεις πῶς λέγεται;

ΝΙΚΗ.— Ὅχι, δὲν ξέρω.

ΠΕΤΡΟΣ.— Λέγεται μεγάλη σου χοργιατιά.

ΝΙΚΗ (εἰρωνικά).— Καὶ γιατί παρακαλῶ κύριος; (Κάνει πῶς συλλογίζεται)

ΠΕΤΡΟΣ.— Νὰ γιατί σὲ ζήτησε δυὸ τρεῖς φορές ὁ κύριος Σφυρόπουλος κι' ὁ πατέρας καὶ σὲ δικαιολόγησα ἐγὼ λέγοντας, πῶς ἦρθε ὕστερα ἀπὸ τὸ Βάγγελο μιὰ πολὺ σχετική φιλενάδα σου νὰ σοῦ κάνῃ ἐπίσκεψη. Καὶ πῶς δὲν μπορούσες νὰ τὴν διώξῃς ἀμέσως. Καὶ σὺ μοῦ κάθεις ἐδῶ καὶ γράφεις καὶ ρεμβάζεις!

ΝΙΚΗ.— Καλὰ θᾶκανες νᾶλεγες πῶς μ' ἐπίασε πιὸ πρὶν πονοκέφαλος ἀπὸ τὸ γλωσσοκοπάνισμα τοῦ κυρίου Σφυροπούλου καὶ πῶς πῆγα νὰ πλαγιάσω. Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ θυσιάσω κάθε μου εὐχαρίστηση γιὰ τὸν κύριο βουλευτὴ σας!

ΠΕΤΡΟΣ.— Τὸν κύριο βουλευτὴ σου νὰ λές. Γιατί ἐσὺ θὰ τὸν πάρῃς, δὲ θὰ τὸν πάρῃς ἐμεῖς.

ΝΙΚΗ.— Καὶ εἶσαι βέβαιος πῶς γουστάρω τὰ μοῦτρα

του και πῶς θὰ πάρω αὐτὸν τὸν φαφλατᾶ ποῦ μᾶς συγκολλη-
θηκ' ἐδῶ και θγάζει κάθε τόσο λόγους για τὴν προίκα;

ΠΕΤΡΟΣ.— Ὁ πατέρας ὅμως τὸν θέλει.

ΝΙΚΗ.— Νὰ τὸν πάρη ὁ ἴδιος σὰν τὸν θέλει.

ΠΕΤΡΟΣ.— Ὅπως κι' ἂν ἔχει πρέπει ἀπὸ εὐγένεια νὰ
πᾶς τώρα μέσα. Σὲ περιμένουν, και τοὺς ὑπεσχέθηκα πῶς
ἀναλαμβάνω νὰ διώξω ὅπως μπορῶ ἐγὼ τὴ φιλενάδα σου και
νὰ σὲ στείλω ἀμέσως. Τοὺς εἶπα πῶς θὰ στείλω τὴν ὑπηρέ-
τρια νὰ σοῦ πῆ πῶς σερβίραμε.

ΝΙΚΗ.— Ἄφου και σὲ δυσαρεστεῖ τόσο ἡ παρουσία μου,
ἔριστε φεύγω... (Φεύγει ἀριστερὰ και κρύβεται πίσω ἀπὸ
τὴν πόρτα. Ὁ Πέτρος πάει στὸ γραφεῖο του και τακτοποιεῖ
κάτι χαρτιά. Σὲ λίγο μπαίνει ἡ Ἄγλάη μὲ τὴ γραφομηχανή
και χαρτιά ποῦ κρατεῖ. Πηγαίνει στὸ γραφεῖο και τὰ τακτο-
ποιεῖ.)

ΣΚΗΝΗ 7^η

Πέτρος — Ἄγλάη

ΠΕΤΡΟΣ (πηγαίνοντας κατὰ τὴν εἴσοδο).— Θαρρῶ πῶς
κάνει ρεῦμα ἐδῶ. Πρέπει νὰ κλείσομε τὴν πόρτα. Εἶναι ἀρ-
κετὸ τὸ παράθυρο. (Κλειδώνει τὴν πόρτα και βάζει τὸ κλειδί
στὴν τσέπη)

ΑΓΛΑΗ (ποῦ τὸν παρακολουθεῖ μὲ τὸ βλέμμα).— Γιατὶ
κλειδώσατε;

ΠΕΤΡΟΣ.— Μὰ τέτοιαν ὥρα πάντα κλειδώνομε τὸ γρα-
φεῖο. (Τὴν κατιάζει μιὰ στιγμὴ μ' ἐπιθυμία και πηγαίνει

καὶ ξαπλώνει κατόπιν στὸν καναπέ. Ἡ Ἀγλάη στέκεται συλλογισμένη.) Ἄ! κουράστικη! Αὐτὸς ὁ κύρ - βουλευτῆς καὶ ὅταν ἀκόμα ὑπαγορεύει αἴτηση, θαρρεῖ κανεὶς πῶς ρητορεύει στὸ βῆμα. (Στὴν Ἀγλάη) Ἐσὺ Ἀγλαΐτσα; δὲν κουράστηκες ἐσύ; Ἐγγραφες μισὴν ὥρα... Ἐλα! κάθησ' ἔδῳ κοντά μου στὸν καναπέ νὰ ξεκουραστῆς.

ΑΓΛΑΗ.— Τι εἶπατε; Πφφ! (Γυρίζει ἀλλοῦ τὸ πρόσωπο περιφρονητικά)

ΠΕΤΡΟΣ.— Εἶς' ὁμορφο, μὰ εἶσαι ναζάρικο κορίτσι. Δὲ θὰ σὲ φάγω ποῦ θὰ καθίσῃς λίγο κοντά μου;

ΑΓΛΑΗ (αὐστηρά).— Κύριε Πέτρο εἶπατε πῶς ἔχομε νὰ κάνομε ἀλληλογραφία. Ἄν δὲ θὰ τὴν κάνομε νὰ ξεκλειώσετε τὴν πρρτα γιατί θέλω νὰ φύγω.

ΠΕΤΡΟΣ.— Δὲ θὰ προτιμοῦσες ἀντὶ νὰ σὲ ὑπαγορέψω σαχλαμάρες ἐμπορικῆς νὰ σοῦ πῶ τὸ τι αἰσθάνομαι γιὰ σένα;

ΑΓΛΑΗ.— Σᾶς εἶπα κύριε Πέτρο καὶ χτὲς καὶ προχτὲς νὰ μ' ἀφίσετε ἡσυχῆ.

ΠΕΤΡΟΣ (μὲ περιπάθεια).— Μὰ τὸ θέλω κ' ἐγὼ; Θὰ μποροῦσες ἐσὺ νὰ κυβερνήσῃς τὴν καρδιά σου ἂν ἀγαποῦσες κάποιον, ὅπως ἀγαπῶ ἐγὼ ἐσένα; (Σηκώνεται καὶ πάει κοντά. Ἡ Ἀγλάη βγαίνει ἀπὸ τὸ γραφεῖο καὶ στέκεται στὴ στενὴ πλευρὰ ἐνῶ ὁ Πέτρος στέκεται στὴν ἀντικρινή του. Ἀπλώνει τὸ χέρι.) Ἐλα! δῶσε μου τὸ χεράκι σου, δῶσε νὰ φιλήσω αὐτὰ τὰ κρινένια δαχτυλάκια. Θ' ἄχεις ἀπὸ μένα ὅ,τι καὶ νὰ μοῦ ζητήσῃς.

ΑΓΛΑΗ (Καθὼς ἀποτραβιέται).— Τ' ἀκούσατε; γρήγορα νὰ μ' ἀνοίξετε τὴν πόρτα. Μὲ κάνετε καὶ κοκινίζω. Σᾶς ξαναλέω πῶς δὲ μ' ἀρέσουν ἐμέν' αὐτά.

ΠΕΤΡΟΣ.— Γιατί; Μήν είσαι τόσο σκληρή Ἐγγλαῖτσα;... (ἄνοιγοντας τὸ χρηματοκιβώτιο) Νά! ἔλα! πάρε ὅσα θές ἀπὸ δῶ μέσα. Κύτταξε αὐτὴ τὴν κασετίνα; (δείχνει) Εἶναι δική μου. Κι' ὅλα ὅσα ἔχει μέσα εἶναι δικά σου.

ΑΓΛΑΗ (μὲ ὀργή).— Δὲν παίρνω τέτοια χρήματα ἐγώ. Δὲν εἶμαι καμμιά ἀπὸ κείνες ποῦ ξέρετε. Ἐγὼ ἔχω τὴ μάνα μου καὶ τὰ δυὸ μικρά μου ἀδερφάκια νὰ θρέψω. Καὶ θὰ τὰ θρέψω τίμια, μὲ τὴ δουλιὰ μου μονάχα. Μὴ μὲ φέρνετε λοιπὸν σὲ ἀπελπισία. Μὴ μὲ κάνετε νὰ τὸ πιστέψω ὀλοτελα πῶς εἶστε ὅλοι ἴδιοι! πῶς δὲν ὑπάρχει κανένας καλὸς ἄνθρωπος ἀνάμεσα στοὺς πλουσίους, κανένας ποῦ νὰ μᾶς λυπᾶται. Σ' ὅλα τὰ γραφεῖα ποῦ μὲ πῆραν ὡς τώρα, παντοῦ τίς ἴδιες ἱστορίες εἶχα.

ΠΕΤΡΟΣ (κλείνοντας τὸ χρηματοκιβώτιο).— Μὰ εἶσαι ἔτσι χαριτωμένη Ἐγγλαῖτσα! ἔτσι γλυκιά! Οὔτε κι' ὁ πιὸ γέρος δὲ θὰ βαστοῦσε νὰ μὴ λαχταρίσῃ τὴν ὀμορφιά σου. Νὰ μὴν ἐπιθυμήσῃ νὰ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του, τὸ παχουλό, τὸ δροσερὸ αὐτὸ κορμάκι σου. (πάει πιὸ κοντά της).

ΑΓΛΑΗ (καθὼς ἀποτραβιέται).— Θὰ πάψετε λοιπὸν νὰ μοῦ λέτε τέτοια λόγια;

ΠΕΤΡΟΣ.— Μπᾶ; θύμωσες βλέπω γιὰ καλὰ. (κάνει ἕνα δυὸ βήματα μὲ ἀνοιγμένα τὰ χέρια). Μὰ ξέρεις πῶς εἶσαι, θυμωμένη πιὸ ὀμορφη; πιὸ λαχταριστή;

ΑΓΛΑΗ (καθὼς ἀποτραβιέται ὀλοένα κατὰ τὸν καναπέ). —Μακρυά! μὴ μὲ πλησιάζετε! Δὲ θὰ σᾶς ἐπιτρέψω νὰ μ' ἀγγίξετε! Καὶ τραθηχθῆτε ἀπ' αὐτοῦ, ἐμπρός! ἀνοιξτε μου νὰ φύγω!

ΠΕΤΡΟΣ.—Νά φύγης ; ὄχι δὲ Ἀγλαΐτσα, δὲ θὰ τὸ κά-
νεις αὐτό.

ΑΓΛΑΗ.—Θὰ τὸ κάνω καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλετε, χωρὶς
νὰ σᾶς ρωτήσω.

ΠΕΤΡΟΣ.—Χωρὶς νὰ τὸ θέλω ; Ἄ, μὰ ἀρχίζω τώρα νὰ
πεισμώνω κ' ἐγώ. Καὶ δὲ θὰ σ' ἀφίσω νὰ φύγης πρὶν νὰ
φιλήσω αὐτὰ τὰ ὕγρὰ, τὰ μεθυστικά σου χειλάκια, ποῦ τρέ-
μουν σὰν ροδόφυλλα τώρα.

ΑΓΛΑΗ.—Θὰ τραβηχθῆτε σᾶς λέγω ; θὰ μὲ κάνετε νὰ
φωνάξω !

ΠΕΤΡΟΣ.—Ἐδῶ ποῦ εἶμαστε καὶ νὰ φωνάξης κανέναν
δὲ θὰ σ' ἀκούσῃ.

ΑΓΛΑΗ.—Ἔτσι ; γι' αὐτὸ κλειδώσατε ; καὶ γι' αὐτὸ
μὲ κρατήσατε ὡς αὐτὴ τὴν ὥρα ; Για νὰ μοῦ ἐπιτεθῆτε ; νὰ
μέ... Ἐ λοιπόν, σᾶς λέγω πῶς δὲ θὰ πετύχετε τὸν ἄτιμο
σκοπό σας !

ΠΕΤΡΟΣ.—Ναί ; θάντισταθῆς λοιπόν ; Για νὰ δοῦμε ἂν
θὰ μπορέσης ν' ἀντισταθῆς σ' ἐμένα ; ἂν εἶσαι τόσο δυνατὴ ;
Δὲν ξέρεις λοιπόν πῶς ὁ θυμὸς καὶ τὸ αἷμα ποῦ ἀνεβαίνει
καὶ κοκκινίζει τὰ μαγουλάκια σου μὲ κάνῃ νὰ θέλω νὰ τὰ
πιπιλήσω σὰν ροδάκινα !

ΑΓΛΑΗ.—Πρόστυχε ! νὰ προσέξης καλὰ ! (παίρνει στάση
ἐπιθετική).

ΠΕΤΡΟΣ.—Τί ; ἐτοιμάζεις τὰ νύχια σου ;

ΑΓΛΑΗ.—Καὶ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια μου ἀκόμα ! Κ'
ἔτσι ἄναντρος ποῦ εἶσαι ἂν εἶχα ἓνα περίστροφο αὐτὴ τὴ
στιγμὴ!...

ΠΕΤΡΟΣ (βγάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη ἓνα περιστροφὸ καὶ δείχνοντάς το).— Νὰ σοῦ δώσω ἐγὼ ἓνα ;

ΑΓΛΑΗ.— Μοῦ τὸ δείχνεις γιὰ νὰ μὲ κάνης νὰ φοδηθῶ ἔ ; Δώσε μου το λοιπόν ! Δώσε μου το νὰ δῆς ! Ἐσὺ δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ τὸ βασιᾶς, οὔτε καὶ νὰ τὸ τραθήξῃς !

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἄ ! ὄχι εἶται πολὺ ὁμορφη, πολὺ ἐπιθυμητικὴ γιὰ νὰ τὸ κάνω αὐτό. Ἐτσι μάλιστα ποῦ τεντώνεις τὸ κορμί σου καὶ ξεχωρίζονται κάτω ἀπ' τὸ μπλουζάκι σου αὐτά... τά... μὲ κάνεις νὰ σ' ἀρπάξω... (τὴν ἀρπάζει ἀπ' τὴ μέση καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴ ρίξῃ στὸν καναπέ) καὶ νὰ σὲ ρίξω στὸν καναπέ σάν... σάν... (παλέβουν).

ΑΓΛΑΗ (μὲ κομμένη τὴν πνοή).— Βρώ... βρώ... μερέ... ἀχρεῖε... θά... θὰ σέ... (τὸν τσαγγρουνᾶ).

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἄ ! μὲ τσουγγράνισες!... νὰ λοιπόν!.. (Τὴ ρίχνει μὲ δύναμη στὸν καναπέ καὶ σφίγγει τὸ λαιμό της).

ΑΓΛΑΗ (πνιγμένα).— Βοήθεια!.. βοήθεια!...

ΣΚΗΝΗ 8^η

Πέτρος— Ἀγλάη— Νίκη καὶ κατόπιν Βάγγελος

ΝΙΚΗ (καθὼς πετιέται γλωμὴ στὴ σκηνή).— Ἄτιμε! τί κάνεις αὐτοῦ;

ΠΕΤΡΟΣ (ἀφίνοντας τὴν Ἀγλάη ποῦ ξεσπᾶ σὲ κλάματα καὶ βγάζοντας τὸ περιστροφὸ).— Σκρόφα! νὰ φύγῃς ἐσὺ ἀπὸ δῶ, γιατί γιὰ κύτταξε! σὲ σκοτώνω!

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (πηδώντας ἀπὸ τὸ παράθυρο μὲ τὸ περιστροφὸ στὸ χέρι).— Τὴ σκοτώνεις μὰ σὲ σκοτώνω πρῶτος

ἐγώ, κακοδρῆγε! (ὁ Πέτρος τὸν κυττάζει τρομαγμένος).

ΝΙΚΗ (πιάνοντας τὸ χέρι τοῦ Βάγγελου).— Μή! μὴ Βάγγελε! μὴν τὸν σκοτώσεις! Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο, τοῦ φτάνε τὸ ρεζηλήκι αὐτό.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (καταιβάζοντας τὸ περιστροφῶ).— Ἄφου τὸ θές, δὲν τὸν σκοτώνω. Θὰ τὸν πάγω ὅμως στὸ τμήμα, θὰ τὸν πομπέψω!..

ΠΕΤΡΟΣ (μὲ βαρειά ἀπὸ τὴν προσβολὴ καὶ τὸ θυμὸ του ἀναπνοή).— Ἔτσι; πλόκο λοιπὸν μ' εἶχατε κἀνη κ' εἰ δυό σας; τώρα θὰ δῆτε! (πυροβολεῖ δυὸ φορὲς στὸν ἀέρα).

ΝΙΚΗ καὶ ΑΓΛΑΗ (μὲ τρόμο).— Ἄ! (τρέχουν κοντὰ στὸ Βάγγελο).

ΠΕΤΡΟΣ (μαζὺ μὲ τοὺς πυροβολισμούς).— Πατέρα! (τρέχει στὴν πόρτα ἀριστερὰ) βοήθεια! βοήθεια!

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Ἄναντρε! Εἴχασες ὅμως ὅτι ἐκτὸς τῆς Ἀγλάης εἶναι μάρτυρας κ' ἡ ἀδερφή σου ἐδῶ. Καὶ ν᾿αῆς χάρη, νὰ ξέρης πῶς αὐτὴ σὲ σώζει! Γιατί θὰ σὲ σκότωναν σὰν τὸ σκύλλο τώρα ἂν δὲν ἦταν αὐτὴ ἐδῶ! (Ἄκούονται ἀπ' ὄξω γρήγορα βήματα καὶ φωνές— Πέτρο! Νίκη! καὶ ὁρμοῦν σιτὴ σκηνὴ ὁ Βαρούχας μ' ἕναν ὑπηρέτη πίσω του κατατρομαγμένοι).

ΣΚΗΝΗ 9^η

Οἱ προηγούμενοι — Βαρούχας — Ὑπηρέτης.

ΒΑΡΟΥΧΑΣ (μπαίνοντας).— Πέτρο; τί εἶναι; τί τρέχει παιδί μου; (στὸν ὑπηρέτη) Πήγαινε ἐσὺ μέσα! (ὁ ὑπηρέτης φεύγει ἀμέσως).

ΠΕΤΡΟΣ (ἀναπνέοντας βαρεια). — Νά πατέρα... μούπε αὐτή... (δείχνει τὴν Ἀγλάη) νά πᾶμε μιὰ στιγμή ἔξω νά...

ΑΓΛΑΗ (μὲ θυμό). — Ψέμματα κύριε Βαρούχα! ψέμματα!

ΠΕΤΡΟΣ (στὴν Ἀγλάη). — Τὸ ἀρνεῖσαι;

ΝΙΚΗ. — Ψέμματα! (Ἡ Ἀγλάη κάνει νά ξαναμιλήσῃ. Ὁ Βάγγελος τὴν ἐμποδίζει).

ΠΕΤΡΟΣ (στὸ Βαρούχα). — Ἀλήθεια πατέρα... Καὶ τὴν ὥρα ποῦ μπαίναμε βρήκα αὐτὸν ἐδῶ... (δείχνει τὸ Βάγγελο) ποῦχε πηδήξῃ ἀπὸ κείνο τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ βρισκόταν μπροστὰ στὸ χρηματοκιβώτιο κρατώντας ἓνα ἀντικλεῖδι. Καὶ γιὰ νά τὸν φοβήσω πυροδότησα στὸν ἀέρα.

ΒΑΡΟΥΧΑΣ (τρέχοντας στὸ παράθυρο). — Ἀπὸ τὸ παράθυρο; (Κυτάζει ἀπ' ἔξω). — Μιὰ σκαλίτσα!.. Ἄ τὸ λωποδύτη! (ξαναγυρίζοντας) Σὲ πιστεύω παιδί μου! Αὐτὸν τὸν ἔχουν πάει πολλές φορές ὡς τώρα φυλακή.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ. — Ναί, μὲ πῆγαν ὅπως λέτε πολλές φορές ὡς τώρα φυλακή, γιατί πολλές φορές ἐριψοκινδύνεψα γιὰ νά σώσω τὰ θύματα ἀπὸ τὰ νύχια τῶν ἀτίμων! (δείχνοντας τὴ Νίκη) Ἡ κόρη σας ποῦ εἶναι ἐδῶ τὰ εἶδε ὅλα καὶ μπορεῖ νά μαρτυρήσῃ ἂν εἶμαι κλέφτης; ἐγὼ ἢ ἂν αὐτὸς ἐκεῖ ὁ γυιὸς σας ὅν εἶν' ἓνας ἀναντρος κ' ἓνας βιαστής τοῦ ἀθώου αὐτοῦ κοριτσιοῦ.

ΝΙΚΗ (κατακόκκινη ἀπὸ ἀγανάχτηση). — Ναί, τέτατος εἶναι! Καὶ σοῦ λέγει ψέμματα! ψέμματα! Ὁ Βάγγελος ἦρθε ὕστερ' ἀπὸ μένα. Κι' ἂν δὲ βρισκόταν ὁ Βάγγελος ἐδῶ, τὸ κορίτσι αὐτὸ θάταν χαμένο!

ΠΕΤΡΟΣ. — Μὴν τὴν πιστεύεις πατέρα! Αὐτὴ τάχει ψήσῃ

μ' αὐτὸν τὸ λωποδύτη καὶ γι' αὐτὸ τὰ λέγει αὐτά! Γι' αὐτὸ προσπαθεῖ νὰ τὸν σώσῃ!

ΝΙΚΗ.— Τάχῳ ψήσῃ ἔ; Καὶ τὰ δάκρυα; τὰ χάλια τῆς Ἀγλάης ἐδῶ, τ' ἀρνείσαι; τ' ἀρνείσαι κι' αὐτά;

ΠΕΤΡΟΣ.— Κι' αὐτὴ προσποιεῖται! Εἶναι συνένοχός του. Αὐτὴ μὲ ξεγέλασε καὶ μὲ τράβηξε ἔξω, κάνοντας τάχα πῶς εἶν' ἐρωτευμένη μαζί μου. Γιὰ νὰ κάνῃ αὐτὸς τὴν κλεψιά καὶ νὰ τὰ μοιραστοῦν ὡς φαίνεται κατόπιν.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Φτοῦ σου παληάνθρωπε!

(᾽Ακούονται γρήγορα βήματα καὶ φαίνεται στὴν πόρτα ἀριστερὰ ὁ Σφυρόπουλος μὲ δυὸ χωροφύλακες ἀπὸ πίσω).

Σ Κ Η Ν Η 10^η

Οἱ προηγούμενοι—Σφυρόπουλος—Χωροφύλακες.

ΣΦΥΡΟΠΟΥΛ. (μπαίνοντας).— Ἀπὸ δῶ, ἀπὸ δῶ χωροφύλακες...

ΑΓΛΑΗ (φοβισμένη πιάνοντας τὸ χέρι τοῦ Βάγγελου).— Ἡ ἀστυνομία! Θεέ μου! (κλαίει).

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Μὴ φοβᾶσαι Ἀγλάη!

ΝΙΚΗ (ἀγκαλιάζοντας ἀπ' τὴ μέση τὴν Ἀγλάη).— Μὴ φοβᾶσαι, μὴν κλαῖς Ἀγλάη! Ἐγώ! ἐγὼ εἶμ' ὁ μόνος μάρτυρας! Καὶ θὰ πῶ τὴν ἀλήθεια ἐγώ!

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΡΑΞΗ Β΄.

(Ἡ Σκηνοθεσία ὅπως καὶ στὴν α΄. πράξη)

ΣΚΗΝΗ 1^η

Βαρούχας—Σφυρόπουλος

ΒΑΡΟΥΧ. (πηγαίνοντας τὸ Σφυρόπουλο μὲ κομπλιμέντα στὸν καναπέ).—Καθῆστε, ἐδῶ κύριε Σφυρόπουλε, εἶναι ἀναπαυτικώτερα στὸν καναπέ.

ΣΦΥΡΟΠ. (ξαπλώνοντας).— Ἄ! ὦραϊα! (βγάζει ποῦρα καὶ προσφέρει τοῦ Βαρούχα ποῦ καθίζει καὶ κεῖνος στὸν καναπέ).

ΒΑΡΟΥΧ.— Εὐχαριστῶ... Ξέρετε πῶς σᾶς περίμενα;

ΣΦΥΡΟΠ. (βγάζοντας τὸ ρολόγι).— Μὰ νομίζω...

ΒΑΡΟΥΧ.— Ναί, σᾶς εὐχαριστῶ, ἦρθατε στὴν ὥρα.. Καὶ σᾶς εἶμαι ὑπόχρεως καὶ γιὰ ὅλα τὰ χθεσινά. Γιατί ἂν δὲ φτάνατε σεῖς μὲ τοὺς χωροφύλακες ἐκείνη τῇ στιγμή, κι' ἂν δὲν τοὺς διατάζατε νὰ πάρουν αὐτὸν τὸ λωποδύτη στὸ τμήμα, ποῖος ξέρει τί θὰ συνέβαινε ἀκόμα!

ΣΦΥΡΟΠ. (κομπαστικά).— Μὰ μπορούσα; Εἶδατε τὴν ἀναίδειά του. Κι' ἀκούσατε μὲ τί τρόπο, μὲ τί χυδαιότητα ἐτόλμησε νὰ μιλήσῃ καὶ σ' ἐμένα, σ' ἓνα βουλευτή, σ' ἓναν ἀντιπρόσωπο τοῦ Κράτους! Ἐννοια σας ὅμως κι' ἀργότερα, μὰ κι' ἀπόψε ποῦ θὰ γίνῃ ἢ ἐπὶ τόπου ἀνάκριση θὰ σᾶς τὸν

συγυρίσω ἐγώ. Τί ὥρα ἀκριβῶς σᾶς εἰδοποίησε πῶς θάρθη ὁ κύριος ἀνακριτής;

ΒΑΡΟΥΧ.— Στις ἕξη κύριε Σφυρόπουλε.

ΣΦΥΡΟΠ. (Κυτιάζοντας τὸ ρολόγι).— Μετὰ μιάμισυ ὥρα ἐηλαδῆ.

ΒΑΡΟΥΧ.— Ναί... Εἶμαι ὅμως κάπως ἀνήσυχος γιὰ νὰ μὴν πῶ στενοχωρημένος, καὶ γι' αὐτὸ σᾶς ἐτηλεφώνησα. Θέλησα νὰ σᾶς δῶ ἐνωρίτερα γιὰ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὲ συμβουλέψετε καὶ σεῖς τί νὰ κάνω καὶ νὰ μὲ βοηθήσετε.

ΣΦΥΡΟΠ.— Εἶμαι στὴ διάθεσή σας κύριε Βαρούχα κα θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ σᾶς.

ΒΑΡΟΥΧ.— Σᾶς εὐχαριστῶ...

ΣΦΥΡΟΠ.— Γιατί εἶστε στεναχωρημένος;

ΒΑΡΟΥΧ.— Πρῶτα γιὰ κείνο τὸ βρωμοκόρητσο, τὴ δακτυλογράφο, ποῦ ἤρθε γιὰ τὴν ἀνάκριση.

ΣΦΥΡΟΠ.— Τὴν εἶδατε; ποῦ εἶναι;

ΒΑΡΟΥΧ.— Περιμένει κάτω, στὸ ἐργοστάσιο.

ΣΦΥΡΟΠ.— Γιατί; μήπως καὶ δὲ θέλησε νὰ... Δὲν τῆς μιλήσατε ὅπως σᾶς εἶχα πῆ ἰδιαιτέρως χθές;

ΒΑΡΟΥΧ.— Μάλιστα, ἀκοῦστε... Τὴν φώναξα ἐδῶ τὸ πρωῖ καὶ στὴν ἀρχὴ τῆς μίλησα μὲ γλυκό. Τῆς εἶπα ὅχι μόνο πῶς δὲ θὰ τὴν πάψω ἀλλὰ πῶς θ' ἀνεβάσω καὶ τὸ μισθό της ἂν δὲν καταθέσῃ ἐναντίον τοῦ Πέτρου. Καὶ ξέρετε; λίγο ἔλειψε νὰ μὲ βρίσῃ.

ΣΦΥΡΟΠ.— Ἄ τὴν ξετσιώπητη!

ΒΑΡΟΥΧ.— Καὶ νομίζετε κύριε Σφυρόπουλε πῶς τὴν πείραξε; πῶς ἀπλωσε καὶ τὸ χέρι του πάνω της ὁ γυιός μου; Ὅπως μοῦ ἐξομολόγηθηκε σήμερα τὸ πρωῖ ὁ ἴδιος...

ΣΦΥΡΟΠ.— Εἶναι περιττὸ κύριε Βαρούχα... Τὰ ξέρω καλὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ παληοκόρητσα. Κάνουν σὰν βγαίνουν στὸ ὄρομο κάθε εἶδους ὄργια μὲ τὸν ἕνα καὶ μὲ τὸν ἄλλο, κι' ὅταν βρεθοῦν σ' ἕνα σοβαρό, σ' ἕνα καθῶ; πρέπει γραφεῖο, σοῦ μιλοῦν γιὰ τὴν τιμὴ τους σὰν γιὰ κανένα μὴ μοῦ ἄπτου! Καὶ τὸ θεωροῦν προσβολὴ καὶ μόνο νὰ γυρίση καὶ νὰ τίς κυττάξῃ ὁ προϊστάμενος. Τὰ ἴδια δὲ μεῦκανε καὶ μένα πρὸ καιροῦ μιὰ ἄλλη; "Ὅλ' οἱ θυμοὶ καὶ τὰ νάζια τους εἶναι γιὰ περισσότερα λεφτά.... "Ἄν τῆς ἐπροτεῖνατε καμμιά πεντακοσαριά δραχμὲς θὰ τὴν βλέπατε ν' ἀλλάξῃ ἀμέσως ὕφος.

ΒΑΡΟΥΧ.— Τὸ ἔκανα κι' αὐτό, τῆς προσέφερα χίλιες. Καὶ μοῦ ἀπήντησε μ' αὐτὰ τὰ λόγια: Πῶς δὲν εἶναι ἀπὸ κείνες ποῦ πουλοῦν τὸ κορμί καὶ τὴ συνείδησή τους. Καὶ πῶς τὰ βρώμικα λέει λεφτά μας νὰ τὰ δίνουμε ἐκεῖ ποῦ περνοῦν.

ΣΦΥΡΟΠ.— Καὶ δὲν τὴν πετάξατε μὲ τίς κλωτσιές ἔξω; Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς τί μπορεῖ νὰ κάνῃ; 'Ὁ ἀνακριτῆς εἶναι δικός μας, τοῦ κόμματος... Κι' ὅτι καὶ νὰ καταθέσῃ φτάνει νὰ τοῦ πῶ ἐγὼ ἕνα λόγο καί...

ΒΑΡΟΥΧ.— Αὐτὸ τῆς εἶπα στὸ τέλος. Πῶς ἂν ἐνοχοποιήσῃ τὸν Πέτρο θάχει ἱστορίες. Καὶ πῶς μπορεῖ νὰ πάγῃ καὶ μέσα ἐπὶ συνενοχῆ κλοπῆς. Γιατί κι' αὐτὴ θὰ ἐνοχοποιηθῇ ἂν ἡ κόρη μου καταθέσῃ τὰ ἐναντία.

ΣΦΥΡΟΠ.— 'Ὡραῖα... Καὶ τί σὰς ἀπήντησε τότε;

ΒΑΡΟΥΧ.— Μοῦ εἶπε πῶς ὅτι καὶ νὰ καταθέσῃ ἡ Νίκη, ἐκείνη θὰ πῆ τὴν ἀλήθεια. 'Εδῶ λοιπὸν εἶναι πεῦ μπερδεύομε. Γιατί κ' ἡ κόρη μου μὲ ὅσα τῆς παρεκάλεσα μένει ἀμετάπειστος. Θὰ πῆ λέει κ' ἐκείνη τὴν ἀλήθεια.

ΣΦΥΡΟΠ.— Για να ένοχοποιήση τόν αδερφό της; Ἄ μὰ αὐτό εἶναι μιὰ ἐπανάσταση κατὰ τῆς οἰκογενειακῆς ἀλληλεγγύης καὶ ὑποστηρίξεως! Αὐτό εἶναι πρωτάκουστο! ἀκατανόητο! Θὰ πῆ λέει τὴν ἀλήθεια...

ΒΑΡΟΥΧ.— Καὶ ποιάν ἀλήθεια; Μπορῶ νὰ τίς πιστέψω; ὁ Πέτρος λέγει τὰ ἐναντία. Κ' ἔχει δίκη. Τὶ γύρευε τέτοιαν ὥρα ὁ τυχοδιώκτης αὐτός στο γραφεῖο μου; Καὶ γιατί νὰ δάλη τὴ σκαλίτσα καὶ νὰ μπῆ σὰν κλέφτης ἀπὸ κεῖνο τὸ παράθυρο; Ἡ κόρη μου ὑποστηρίζει πῶς τὸν ἔκρυψ' ἐκεῖνη γιατί φοβόταν λέει νὰ παραφυλάξῃ μόνη της. Γιατί τότε ἀφοῦ εἶχαν ὑποψίες ὅτι ὁ γυιός μου θ' ἄκανε καμμιάν ἀνεησία, γιατί δὲν ἦρθαν κ' οἱ δύο τους νὰ μὲ εἰδοποιήσουν ἐγκαίρως νὰ τὴν προλάβομε; Ὅλα λοιπὸν αὐτὰ τὰ γιατί εἶνε μυστηριώδη γιὰ μένα κύριε Σφυρόπουλε. Καὶ πρὸ πάντων τὸ χρηματοκοιδῶτιο ποῦ φαίνεται ξεγδαρμένη ἀπὸ τὸ ἀντικλεῖδι ἢ κλειδωνιά του.

ΣΦΥΡΟΠ.— Βέβαια, ἔχετε δίκη, πολὺ μυστηριώδη Καὶ χωρὶς ἄλλο αὐτός ὁ ἀλιτήριος θ' ἀναί ὁ ἔνοχος.

ΒΑΡΟΥΧ.— Αὐτός! Μὰ κι' ἂν ἀποδειχτῆ στὴ δίκη τὸ ἐναντίο, κεῖνο ποῦ μὲ κοστίζει δὲν εἶναι τόσο ἂν ἔνοχοποιηθῆ ὁ Πέτρος. Τὸ πολὺ - πολὺ θὰ χαρακτηριστῆ τὸ φέρεσιμό του — ἂν εἶπε καὶ κανένα ἐρωτικὸ λογάκι στὴν Ἀγλάη ἢ καὶ νὰ τὴ φίλησε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ — ὡς παρεκτροπῆ, ὡς ἐλαφρότης. Νέος εἶναι κι' αὐτός.

ΣΦΥΡΟΠ.— Βεβαιότατα... Καὶ χέρι ἀκόμα ἂν ἄπλωσε πάνω της ἔχομε ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ τὰ διορθώσομε, νὰ τὰ καλύψομε ἀμέσως τὰ πράγματα. Μὴ στενοχωρῆστε γι' αὐτὸ κύριε Βαρούχα.

ΒΑΡΟΥΧ.— Δέ στενοχωροῦμαι γι' αὐτὸ κύριε Σφυρό-
 πουλε. Ἄλλο εἶναι ποῦ μέ στενοχωρεῖ. Εἶναι οἱ ἐργάτες. Ποῦ
 δὲν ξέρω πῶς, κατόρθωσε ὁ ἀγύρτης αὐτὸς νὰ ἐξασκῆ μεγά-
 ἐπίδραση πάνω τους. Καὶ θέλω μιὰ ποῦ μοῦ παρουσιάστηκε
 ἡ εὐκαιρία νὰ τὸν κλείσω μέσα, νὰ τὸν ἀπομακρύνω, νὰ τὸν
 πετάξω ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο! Κατασιρέφει τὰ συμφέροντά
 μου. Αὐτὸς εἶναι ποῦ διοργανώνει κάθε τόσο τὶς ἀπεργεῖες.
 Ὁ μόνος λοιπὸν τρόπος ν' ἀπαλλαχθῶ μιὰ γιὰ πάντα ἀπ'
 αὐτὸν εἶναι νὰ ἐνοχοποιηθῆ ὡς κλέφτης. Ἔτσι μονάχα θὰ
 ἐξευτελιστῆ στὰ μάτια τῶν ἐργατῶν.

ΣΦΥΡΟΠ.— Ἐχετε δίκηο. Εἶναι μοναδικὴ ἡ περίσταση
 νὰ τὸν ἐκμηδενίσετε. Πρέπει, πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ πεί-
 σομε τὴ Νίκη νὰ καταθέσῃ ἐναντίον του. Ἄν γίνῃ αὐτὸ, ἀ-
 ναλαμβάνω νὰ τὸν ρίξω ἐγὼ στὰ σίδερα, τοῦλάχιστον γιὰ
 δυὸ - τρία χρόνια.

ΒΑΡΟΥΧ.— Σὰ δύσκολο μοῦ φαίνεται ὅμως χωρὶς
 μάρτυρες. Οἱ ἐργάτες, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ ὑπηρέτης μου, τὸν
 θεωροῦν ὅλοι ἀθῶο κ' εἶναι γιὰ τὴ σύλληψή του πολὺ ἐξερε-
 θισμένοι ἐναντίον μου καὶ ἐναντίον τοῦ Πέτρου. Ἐκεῖνο δὲ
 ποῦ μέ κάνει ἐντύπωση εἶναι ὅτι κατόρθωσε νὰ ἐξασκῆ τὴν
 ἴδια καὶ περισσότερη ἴσως ἐπίδραση καὶ στὴν κόρη μου.

ΣΦΥΡΟΠ.— Πῶς; (ἀνασηκῶνεται)

ΒΑΡΟΥΧ.— Ναι κύριε Σφυρόπουλε. Τὰ λόγια κ' ἡ
 στάση τῆς ἀπέναντί μου αὐτὸ δείχνουν. Φοβεῖμαι μάλιστα
 μήπως ἡ ἐπίδραση αὐτὴ ὑπερβαίνει καὶ τὰ ὅρια τῆς ἐκτιμῆ-
 σεως καὶ μήπως ἄρχισε νὰ τὸν συμπαθῆ κι' ἀλλοιώτικα.

ΣΦΥΡΟΠ.(καθὼς ἀνασηκῶνεται περισσότερο).— Πῶς-πῶς;

ΒΑΡΟΥΧ.— Ναι, τὰ χρήματα, οἱ πέντε χιλιάδες ποῦ δρέθησαν πάνω του δὲν εἶναι ἔρανος...

ΣΦΥΡΟΠ.— Ἄλλὰ ;...

ΒΑΡΟΥΧ.— Μοῦ ὁμολόγησε πῶς εἶναι οἰκονομίες δικές της, ἂν καὶ ὁ Πέτρος λέγει πῶς εἶναι χρήματα ποῦ τοῦ λείπουν ἀπὸ τὴν κασετίνα του. Δὲν ξέρω τί νὰ πιστέψω... Καὶ τὸ σπουδαιότερο εἶναι ποῦ σὰν τὴ ρώτησα γιὰ ποιὸν σκοπὸ τ' ἄδωσε στὸ Βάγγελο, δὲ θέλησε μὲ κανένα τρόπο νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ. (Ὁ Σφυρόπουλος πετιέται πάνω ταραγμένος)

ΣΦΥΡΟΠ.— Τί λέτε ; εἶναι δυνατό ; Μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου ; Ἄ τὸν ἀλήτη ! ἄ τὸν τυχοδιώκτη ! Πρέπει νὰ τὸν ἐξοντώσομε ! Καὶ τὴν ὑπόληψη, τὴν ἀξιοπρέπειά σας ἀκόμα ; ἓνας λοῦστρος ! ἓνας τιποτένιος ! ἓνας μεροκαματζῆς ! Νᾶχη λέει βλέψεις στὴν κόρη ἐνὸς ἐργοστασιάρχου, ἐνὸς ἑκατομμυριούχου ! Ἐδῶ εἶναι ἄνθρωποι μὲ προσόντα, μὲ ἀξιώματα, μὲ τάλαντον καὶ πάλι δὲν τολμοῦν νά... (σουλατσάει χειρονομώντας) Τί θὰ πῆ ὁ κόσμος ; Αὐτὸ σᾶς ἐκθέτει, σᾶς ἐκθέτει φοβερά κύριε Βαρούχα ! (Πετᾶ φουρκισμένος κάτω τὸ ποῦρο)

ΒΑΡΟΥΧ.— Τὸ γνωρίζω κύριε Σφυρόπουλε, τὸ αἰσθάνομαι κ' ἐγὼ πῶς αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἐκθέσῃ ἄσχημα τὴν τιμὴ μου στὸν κόσμο. Κι' ἂν ἐπαληθεύσουν οἱ ὑποψίες μου, ἢ προσβολὴ θᾶναι τέτοια, ποῦ μπορεῖ νὰ ἔχει ἀντίκτυπο καὶ στὴν ἐμπορικὴ μου ὑπόληψη, καὶ στὸ μέλλον, στὴν ἀποκατάσταση τοῦ γυιοῦ μου ἀκόμα. Ἐδῶ λοιπὸν εἶναι ἡ στενοχώρια μου. Πῶς καὶ μὲ τί τρόπο νὰ ἐνεργήσομε γιὰ νὰ προ-

λάβομε ὅλες αὐτὲς τίς καταστροφές. Ὅδηγῆστε με, συμβου-
λέψετε με καὶ σεῖς ποῦ ξέρετε.

ΣΦΥΡΟΠ. (σοβαρὰ καθὼς σταματᾷ μπιστὰ στὸ Βαρού-
χα).— Ἀκοῦστε κύριε Βαρούχα. Τὸν ἀνακριτὴ μπορούμε
νὰ τὸν ἔχομε μὲ τὸ μέρος μας μέχρις ἐνὸς δυνατοῦ ὄριου. Νὰ
φωνάξετε λοιπὸν ἀμέσως τὴν κόρη σας καὶ νὰ τῆς ἐκθέσετε
καθαρὰ τὰ πράγματα. Νὰ τῆς πῆτε, νὰ τῆς δώσετε καλὰ νὰ κα-
ταλάβῃ, ὅτι καταστρέφεστε ὅλοι σας ἂν δὲν καταθέσῃ
ἐναντίον του.

ΒΑΡΟΥΧ.— Κι' ἂν ἐξέ μ' ἀκούσῃ;

ΣΦΥΡΟΠ.— Κάνετε αὐτὸ ποῦ σᾶς λέγω καὶ ἂν
ἀποτύχει θὰ σκεφτοῦμε... Θὰ σκεφθῶ τί μπορεῖ νά... Θὰ φέ-
ρομε μάρτυρας ἀπ' ἔξω. Πρῶτα ὅμως αὐτό. Καὶ μεταχειρι-
στῆτε αὐστηρῆ γλῶσσα. Ἐν ἀνάγκῃ νὰ μετέλθετε καὶ ἄλλα
μέσα, νὰ τὴν ἀπειλήσετε, μ' ἐννοεῖτε ;

ΒΑΡΟΥΧ.— Σᾶς ἐννοῶ... (χτυπᾷ τὸ κουδούνι)

ΣΦΥΡΟΠ.— Χτυπήσατε γιὰ τὴ Νίκη ;

ΒΑΡΟΥΧ.— Μάλιστα. (Μπαίνει ὁ ὑπηρέτης. Ὁ Σφυρό-
πουλος παίρνει τὸ καπέλλο του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ)

ΒΑΡΟΥΧ. (στὸν ὑπηρέτη).— Πήγαινε καὶ πὲς τῆς κό-
ρης μου νὰ ῥθῃ ἀμέσως ἐδῶ ποῦ τὴ θέλω.

ΥΠΗΡΕΤ.— Μάλιστα κύριε. (φεύγει)

ΣΦΥΡΟΠ.— Λοιπὸν, μιλήστε της ἐσεῖς τώρα καὶ σὲ λίγο
θὰ ῥθῶ νὰ τῆς μιλήσω καὶ ἐγώ. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ πεταχτῶ
μὲ τὸ αὐτοκίνητο νὰ δῶ τὸν ἀνακριτὴ καὶ ἓνα δυὸ ἄλλα πρό-
σωπα. Τὸ πολὺ σ' ἓνα τέταρτο θὰ εἶμ' ἐδῶ.

ΒΑΡΟΥΧ.— Πολὺ καλὰ... Πρὶν φύγετε ὅμως θὰ σᾶς πα-
ρακαλοῦσα κύριε Σφυρόπουλε καὶ γιὰ κάτι ἄλλο ἀκόμα.

ΣΦΥΡΟΠ.— Εὐχαρίστως, τί θέλετε ;

ΒΑΡΟΥΧ. Εἶναι ἀνάγκη — κι' αὐτὸ θᾶτταν καλλίτερο ἂν γίνγη ἐκ μέρους σας — νὰ εἰδοποιηθῆ κ' ἡ ἀστυνομία. γιὰ νὰ μᾶς ἀποστείλουν κανένα στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα στὸ ἐργαστάσιο. Γιατὶ ὅπως σᾶς εἶπα, οἱ ἐργάτες εἶναι ἐξερεθισμένοι καὶ δὲν ξέρει κανεὶς τί μπορεῖ νὰ συμβῆ τὴν ὥρα ποῦ ἰὰ τὸν φέρουν ἐδῶ. Ἀπόψε μάλιστα ποῦ εἶναι κ' ἡ παραμονὴ τῆς πρωτομογιάς μπορεῖ νὰ λάβουν τὰ πράγματα πολὺ ἀσχημη τροπῆ. Ὅλα μπορεῖ νὰ τὰ περιμένῃ κανεὶς ἀπὸ ἓνα τιποιο ἀρχικατεργάρο !

ΣΦΥΡΟΠ. Ἐχετε δίκηο, ἔννοια σας, θὰ τὸ κάνω κι' αὐτό (Τοῦ δίνει τὸ χέρι) Ὁρεβουὰρ λοιπόν.

ΒΑΡΟΥΧ. (σφίγγοντας τὸ χέρι του).— Ὁρεβουὰρ κύριε Σφυρόπουλε καὶ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων, πολὺ εὐγνώμων γιὰ τὴ συνδρομὴ σας. (τὸν προβοδώνει).

ΣΦΥΡΟΠ.— Τίποτα, τίποτα, τὴν κόρη σας μονάχα. Προκαθήσετε, κάνετε ὅ,τι δυνατὸ γιὰ νὰ τὴν πείσετε. Γιατὶ ἐκεῖνος ἢ κατὰθεση θαραίνει πολὺ ἂν δὲν εἶνε ὑπέρ. (φεύγει ἀπὸ τὴν εἴσοδο)

ΒΑΡΟΥΧ.— Μάλιστα, Ὁρεβουὰρ... (Μόλις φύγει ὁ Σφυρόπουλος, ὁ Βαρούχας στέκεται μιὰ στιγμὴ κι' ἀρχίζει νὰ βησιτίζει κατόπιν νευρικὰ, κάνοντας ποῦ καὶ ποῦ καὶ καμμιὰ χειρονομία ἀμηχανίας. Πάει νὰ ξαναχτυπήσῃ τὸ κουδοῦνι πάνω σ' αὐτὸ ὅμως μπαίνει ἡ Νίκη ἀριστερά. Ὁ Βαρούχας δὲν τῆς μιλεῖ ἀμέσως καὶ ξαναρχίζει τὸ σουλάτσο)

ΣΚΗΝΗ 2^η

Βαρούχας — Νίκη

ΝΙΚΗ (ὑστερ' ἀπὸ λίγο).— Ἐδῶ εἶμαι.

ΒΑΡΟΥΧ. (καθὼς σταματᾷ καὶ τὴν κυττάζει αὐστηρά)
— Σὲ βλέπω, καὶ ξέρεις γιατί σὲ φώναξα.

ΝΙΚΗ.— Γιὰ νὰ μοῦ ἐπαναλάβῃς τὰ πρωῖνά.

ΒΑΡΟΥΧ.— Ἐπιμένεις λοιπόν ; Σὲ λίγο καθὼς ξέρεις
θάρθη ὁ ἀνακριτής.

ΝΙΚΗ.— Μὴ μὲ στεναχωρεῖς πατέρα, σοῦ εἶπα ὄχι, τοῦ
εἶπα πῶς δὲν μπορῶ νὰ πάρω στὸ λαιμό μου ἓνα ἄθωο ἄν-
θρωπο.

ΒΑΡΟΥΧ. Ὡστε θὰ καταθέσης;

ΝΙΚΗ.— Κεῖνα ποῦ ἄκουσα καὶ εἶδα.

ΒΑΡΟΥΧ.— Κεῖνα ποῦ ἄκουσες καὶ εἶδες ! Δηλαδὴ θὰ
θελήσης νὰ δικαιώσης καὶ νὰ σώσης αὐτὸν τὸ λωπδύτη,
ποῦχει ἀφίση τὴν κάπα του σ' ὅλες τὶς φυλακὲς τῆς βασιλείου.

ΝΙΚΗ.— Δὲν εἶναι τέτοιος ὁ Βάγγελος. Καὶ γιὰ τὸν
φυλακῶνουν κάθε τόσο, σοῦ τὴν ἔδωκε τὴν ἀπάντησιν ὁ ἴ-
διος ἐφές.

ΒΑΡΟΥΧ.— Ὁ ἴδιος ! καὶ τὸν πίστεψες ἐσύ ;

ΝΙΚΗ.— Τὸν πίστεψα καὶ τὸν πιστεύω. Καὶ ναστατώ-
νομαι, ντρέπομαι γιὰ λογαριασμό σου ποῦ θὲς κα καλὰ νὰ
μὲ πείσης, νὰ μὲ ἀναγκάσης νὰ καταθέσω ψέμματα καὶ νὰ
τὸν καταστρέψω.

ΒΑΡΟΥΧ.— Ὡστε προτιμᾷς νὰ καταστρέψῃς τὸν ἀδερ-
φό σου ;

ΝΙΚΗ.— Μόνος του τό θέλησε.

ΒΑΡΟΥΧ.— Ἐπειδὴ τὸ βεβαιώνεις ἐσὺ! Μὰ κι' ἀλήθεια γὰρ αἰ ἀκόμα, δὲ συλλογίζεσαι ὅτι ἐνοχοποιώντας τὸν ἀδερφό σου κάνεις κακὸ καὶ στὸν πατέρα σου; ὅτι ἐκθέτεις, ὅτι καταστρέφεις τὴν ὑπόληψη καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά μου;

ΝΙΚΗ.— Ποιὰν ἀξιοπρέπεια; Αὐτὴν ποῦ δὲν τὴν εἶχατε ποτὲ κ' οἱ δύο σας;

ΒΑΡΟΥΧ.— Μωρὴ; στὸν πατέρα σου μιλεῖς ἔτσι;

ΝΙΚΗ.— Βέβαια, ἐσὺ πρῶτος τὸν ἔμαθες γὰρ σ' ἐκθέτη ἢ μήπως θαρρεῖς πῶς δὲν ἔχω μάτια κι' αὐτιά; Καὶ πῶς δὲν κοκινίζω, δὲν ὑποφέρω χρόνια τώρα ἀπὸ κεῖνα ποῦ βλέπω κι' ἀκούω γὰρ γίνονται ἐδῶ μέσα.

ΒΑΡΟΥΧ.— ἔτσι; Μὰ συλλογίστηκες καλὰ καὶ κάτι ἄλλο; Συλλογίστηκες πῶς ἢ καταστροφή ἢ δική μας εἶναι καὶ δική σου καταστροφή; Οἱ ἐργάτες ποῦ τοὺς εἶδα πρὸ ὀλίγου στὸ ἐργοστάσιο μὲ κύτταζαν—τὸ ἀντελήφτηκα καλὰ αὐτό,—μὲ κύτταζαν μὲ κάτι μάτια γεμάτα μῖσος καὶ περιφρόνηση. Κι' ἂν δὲ μοῦ κύρηξαν ἀκόμα τὴν ἀπεργία, ἂν δὲ ρίχτηκαὶ γὰρ μοῦ καταστρέψουν τὰ ἐργοστάσια εἶναι γιὰτὶ περιμένουν τὴν ἀνάκριση. Καταλαβαίνεις λοιπὸν πῶς κ' ἢ δική σου τιμὴ, ἢ προῖκα σου, ἢ περιουσία, τ' ἀκοῦς; ἢ περιουσία ὅλον μας βρίσκεται σὲ κίνδυνον αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ ὅτι ἀπὸ ἓνα λόγον δικό σου...

ΝΙΚΗ.— Ἡ δική μου τιμὴ στέκεται καλὰ ἀνάμεσα στοὺς τίμιους ἀνθρώπους, καὶ κανένας κίνδυνος ἔνδον ὑπάρχει γι' αὐτὴ. Ὅσο γὰρ τὰ ἐργοστάσια καὶ γιὰ τίς περιουσίες σας, αὐτὰ εἶναι δικὰ σας. Ἄε θέλω τίποτα ἐγώ. Καὶ προτιμῶ γὰρ πεθάνω στὴ ψάλα παρὰ γὰρ πάρω τίς προῖκες σας καὶ γ' ἀγ-

γίξουν τὰ χέρια μου χρήματα, ν' ἀγγίξουν αὐτὰ τὰ βρωμό-
χαρτά σας ποῦ στάζουν τὸν ἴδρωτα, τὸ αἷμα καὶ τὰ δάκρυα
τῶν ἀλλονῶν! Γιατί τὸ εἶδα καλά πῶς τὰ βγάζετε ὅλοι σας,
πῶς τὰ διαχειρίζεστε, πῶς τὰ πληθαίνετε, καὶ σὲ τί τὰ
σπαταλᾶτε στὸ τέλος!

ΒΑΡΟΥΧ.— Ἄκου! ἄκου τὴ βρωμιούχα! Ἐπεμδαί εἰ καὶ
στὴ συναλλαγή, καὶ στὰ ἐμπόρια ἀκόμα! Σὺ νὰ πρόκειται
νὰ μᾶς φέρη τώρα ἢ μουτσουνάρα τῆς καινούργιου νόμου
καὶ καινούργια ἐμπορικὰ συστήματα καὶ δίκαια!

ΝΙΚΗ.— Θάρθουν, καὶ θὰ ἐφαρμοστοῦν τὰ δίκαια αὐτὰ
μιά μέρα.

ΒΑΡΟΥΧ.— Δὲ μεῦ λὲς λυσσασμένη, ὁ ληστής, ὁ ἐπα-
ναστάτης αὐτὸς σὲ κατήχησε καὶ σοῦ τ' ἄμαθε ὅλ' αὐτιά;

ΝΙΚΗ.— Μὴν τὸν ἀναφέρεις αὐτόν, γιατί τοῦ Βάγγε-
λου, οὔτε τ' ὄνομά του δὲν εἶσαστε ἄξιοι νὰ τ' ἀνεβάσετε
στὸ στόμα σας.

ΒΑΡΟΥΧ.— Οὔτε τ' ὄνομά του ἔ;

ΝΙΚΗ.— Ναί, οὔτ' αὐτό!

ΒΑΡΟΥΧ.— Βρὲ τὴν ὑποκρίτρια! βρὲ τὴν ἀλεποῦ!
βρὲ τὴν ὄχεντρα! Καὶ δὲν πῆρα εἰδήση τόσον καιρό! (χτυ-
πώντας τὸ μέτωπό του) Ἄ τί βλάκας! τί ἠλίθιος ποῦ ἤμουν!
Αὐτὰ λοιπὸν συζητούσατε στὶς κρυφοκουβέντες σας κάτω στὸ
ἐργοστάσιο κάθε μέρα; Καὶ μ' αὐτὰ κατόρθωσε ὁ ἀρχιρέ-
μπελος αὐτὸς νὰ σέ... Ὡστε ἔχει δίκη ὁ Πέτρος! Γιατί μὴ
θαρρεῖς πῶς μπορείς νὰ μὲ γελάσης, νὰ ξεφύγης, νὰ μοῦ
κρυφτῆς πιά! Καταλαβαίνω τί τρέχει τώρα! Κι' ὄχι μόνο
τ' ἄχεις ψήση μ' αὐτὸ τὸ κάθαρμα ἀλλὰ καὶ συνομωτεῖς,

ἐπαναστατεῖ; ἐναντίον μας. *Ἐννοια σου ὅμως ξεμυαλισμένη, ἔννοια σου ξετσιώπητη καὶ θὰ σὲ διορθώσω ἐγώ.

ΝΙΚΗ (κάνοντας νὰ φύγη).— Τὶς βρυσιές αὐτὲς μπορεῖς νὰ τὶς λές στίς δούλες σου καὶ σ' αὐτὲς ποῦ...

ΒΑΡΟΥΧ. (ὀργισμένος φράζοντας τὸν δρόμο της).— Ἐδῶ, ποῦ πᾶς; ἐδῶ. Δὲ θὰ σ' ἀφίσω νὰ φύγης. Θὰ μοῦ πῆς, θὰ μοῦ ὁμολογήσης πρῶτα τὶς σχέσεις, ὅλες τὶς ὑπουλες καὶ τὶς ἀνήθικες σχέσεις σου μ' αὐτὸν τὸν ἀρχιμπολσεβίκο!

ΝΙΚΗ.— Δὲν ἔχεις βέβαια σκοπὸ νὰ μὲ ἀναγκάσης νὰ κάνω κανένα κίνημα πρὶν νὰ ἔρθῃ ὁ ἀνακριτής;

ΒΑΡΟΥΧ.— Κύττα την! κύττα! μᾶς φοβερίζει κι' ὄλας! Τί θὰ κάνης βρὲ σατανᾶ; Θὰ σ' ἀρπάξω ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ θὰ σὲ χτυπήσω κάτω σὰν τὸ χυαπόδι!

ΝΙΚΗ.— Ναί, μπορεῖς νὰ τὴν κάνης αὐτό. Καὶ θὰ τῶκα-νες ὡς τώρα ἂν δὲ συλλογιζόσου, τὴν ἀνάκριση καὶ τὰ ἐργαστάσιά σου.

ΒΑΡΟΥΧ. (σηκώνοντας τὸ χέρι).— Βουδάσου γιατί ἔτσι μοῦρχεται... (κατεβάζει σιγὰ-σιγὰ τὸ χέρι) Ἄκοῦς στόμα; ἀκοῦς ἀναίδεια; Ἐσὺ μωρή, τὸ σπλάγχνο, τὸ αἷμα μου, ἐσὺ μοῦ μιλεῖς ἔτσι;

ΝΙΚΗ.— Τὸ σπλάγχνο καὶ τὸ αἷμα σου εἶναι ὁ γυιός σου μονάχα.

ΒΑΡΟΥΧ.— Γιὰ κύτταξέ με, γιὰ κύτταξέ με καλά! Τὸ ξέρεις πῶς μπορῶ νὰ σὲ πετάξω αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔξω σὰν ἓνα βρωμόσκυλλο;

ΝΙΚΗ.— Δὲ θὰ κοπιάσης γι' αὐτὸ γιατί θὰ φύγω μόνη μου, κι' ἀμέσως μάλιστα! (κάνει πάλι νὰ φύγη).

ΒΑΡΟΥΧ. (ξαναφράζοντας τὸ δρόμο της).— "Ὁχι! εἰ θὰ φύγῃς! Δὲ θὰ σὲ διώξω σοῦπα πρὶν νά...

ΝΙΚΗ (ἀπειλητικῆ).— Κ' ἐγὼ σοῦ λέγω πῶς θὰ φύγω!

ΒΑΡΟΥΧ. (ἄγρια).— Στάσου αὐτοῦ γιατί εἶμαι ἱκανὸς νὰ σὲ πνίξω, νὰ σὲ σκοτώσω!

ΝΙΚΗ.— Τί περιμένεις λοιπὸν καὶ ζὲν τὸ κάνεις; (Καθὼς στηλώνεται μπροστά του μὲ θάραχος) Νᾶμαι! ἂν μπορεῖς, ἂν σοῦ βασιᾶ, κάνε το!

ΒΑΡΟΥΧ. (σηκώνοντας τοὺς γρόθους πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της).— Μωρή! μωρή!

ΝΙΚΗ.— Χτύπα λοιπὸν! χτύπα! τί φεβᾶσαι; γιατί στάθηκες;

ΒΑΡΟΥΧ. (μὲ γουρλωμέγα τὰ μάτια στὴν ἴδια στάση).— Μωρὴ σοῦ λέγω, θά! θά!..

(Μπαίνει ὁ Σφυρόπουλος ἀριστερά).

Σ Κ Η Ν Η 3^η

Οἱ προηγούμενοι— Σφυρόπουλος

ΣΦΥΡΟΠ. (μπαίνοντας καὶ βλέποντας τὴν ἄγνη).— Κύριε Βαρούχα;..

ΒΑΡΟΥΧ. (Γυρίζοντας καὶ ἀφίνοντας νὰ πέσουν σὰν παράλυτα τὰ χέρια του).— "Α, ἐλάτε! εὐτυχῶς...

ΣΦΥΡΟΠ.— Τί τρέχει;..

ΒΑΡΟΥΧ. (ταραγμένος καὶ ἀναπνέοντας βαρειά).— Κύριε Σφυρόπουλε... εὐτυχῶς ποῦ ἤρθατε... ποῦ μπήκατε αὐτὴ τὴ στιγμή...

ΣΦΥΡΟΠ.— Ἠσυχάσατε, ἡσυχάσατε κύριε Βαρούχα, εἴσαστε...

ΒΑΡΟΥΧ.— Νά... λίγο... ένα λεπτό ακόμα και θά τήν χτυπούσα... θά τήν... Τò ἀντελήφθητε, με είδατε ὑποθέτω... Ἐκεῖ μ' ἔφερε τό...

ΣΦΥΡΟΠ.— Ναί μὰ συνέρθετε σᾶς παρακαλῶ, καθήσετε... (τοῦ δίνει κάθισμα) Εἴσαστε πολὺ ταραγμένος.

ΒΑΡΟΥΧ.— Πῶς νὰ καθήσω; πῶς νὰ ἡσυχάσω; Κυττάξετε., τὰ χέρια μου τρέμουν, τρέμω δλάκερος σάν τὸ ψάρι. Καί πρέπει νὰ ἔβγω ἔξω· νάναπνεύσω... Θά μοῦρθη καμμιὰ συγκοπή.

ΣΦΥΡΟΠ.— Πηγαίνετε κύριε Βαρούχα· τὸ βλέπω, ἔχετε μεγάλη ἀνάγκη νάνακουφισθῆτε. Πηγαίνετε, θά τῆς μιλήσω τῆς δεσποινίδος ἐγώ...

ΒΑΡΟΥΧ. (κάνοντας νὰ φύγη).— Ναί κύριε Σφυρόπουλε, κάνετέ μου σᾶς παρακαλῶ αὐτὴ τῆ χάρη. Ἐσεῖς ξέρετε τὴν ὑπόθεση, τὰ ξέρετε ὅλα. Μιλήστε τῆς, νουθετήστε τὴν, προσπαθήσετε νὰ τῆ φέρετε στὰ λογικά τῆς. Ἴσως σᾶς ἀκούσῃ ἐσᾶς, ἴσως μετανοήσῃ καὶ συνέρθη καὶ συλλογιστῆ τὸ κακό, τὴν καταστροφή ποῦ θέλει νὰ μᾶς κάνῃ. Ἐγώ, ὅπως μοῦ μίλησε, ὅπως φέρθηκε μαζί μου, νὰ μὴν τυχὸν κ' ἔρθει μέσα. Δὲ μπορῶ πιά νὰ τῆ βλέπω. Μὲ κάνει κόπο· με κάνει πολὺ κόπο. (Φεύγει ἀπότομα ἀριστερά).

Σ Κ Η Ν Η 4^η

Σφυρόπουλος—Νίκη

ΣΦΥΡΟΠ. (γλυκά).— Δεσποινίς, λυποῦμαι πολὺ ποῦ βλέπω καὶ ἀκούω τέτοια πράγματα. Τί συνέβηκε; Μπορεῖτε σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ πῆτε τί συμβαίνει;

ΝΙΚΗ.—Τίποτε κι' ὅ,τι καὶ νὰ συνέβηκε, νομίζω πῶς αὐτὸ ἀφορᾷ ἐμένα μονάχα καὶ τὸν πατέρα μου.

ΣΦΥΡΟΠ.— Δὲ λέγω ὄχι, μὰ κολακεύομαι νὰ πιστεύω πῶς μὲ θεωρεῖτε καὶ μένα ὡς φίλο, ὡς οἰκογενειακὸ σας φίλο. Ξέρετε πόσο ἐνδιαφέρομαι γιὰ ὅλους σας καὶ πόσο σᾶς ἐκτιμῶ. Νομίζω λοιπόν, δεσποινίς, ὅτι ἀδικῆτε πολὺ τὰ καλὰ σας αἰσθήματα ὅταν συγχίζετε ἔτσι τὸν πατέρα σας. Τὸν εἶχα δῆ καὶ πρὸ ὀλίγου καὶ ἦταν καταστεναχωρημένος πεῦ χάριν αὐτοῦ τοῦ λωποδύτου...

ΝΙΚΗ (κάπως ἀπότομα).— Κύριε Σφυρόπουλε δὲν εἶναι λωποδύτης ὁ Βάγγελος, καὶ σᾶς παρακαλῶ πολὺ...

ΣΦΥΡΟΠ.— Ἔστω δεσποινίς, ἂς παραδεχτοῦμε γιὰ μιὰ στιγμή πῶς δὲν εἶναι τέτοιος. Εἶναι ὅμως ἓνας ἐργάτης, ἓνας μεροκαματατζῆς. Καὶ ἂν μοῦ ἐπιτρέπατε θὰ σᾶς ἔλεγα ὅτι δὲν ταιριάζει στὴ θέση σας καὶ στὴν ἀνατροφή σας νὰ παίρνετε τὸ μέρος του.

ΝΙΚΗ.— Ὡστε κατὰ τὸ συλλογισμό σας πρέπει νὰ ὑπερασπιζόμαστε καὶ νὰ θεωροῦμε ὡς ἀνθρώπους ἀξίους προσοχῆς κείνους ποῦ φοροῦν ἄσπρα γάντια καὶ ψηλὲς καπελλαδοῦρες. Κείνους δηλαδή ποῦ δὲν κάνουν καμμιά δουλιά, καὶ καὶ ποῦ μαθαίνουν μονάχα νὰ λυγίζουν τὴ σπονδυλική τους στήλη καὶ νὰ φιλοῦν τὰ κομψὰ χεράκια τῶν κυριῶν!

ΣΦΥΡΟΠ.— Δὲ θέλω νὰ πῶ αὐτὸ δεσποινίς, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἔχετε δίκην νὰ καταφέρεστε ἐναντίον τῆς τάξεως εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκετε καὶ σεῖς. Γιατί αὐτὴ σήμερα εἶναι ἡ κρατοῦσα τάξη ποῦ προσανατολίζει καὶ διευθύνει τίς ἄλλες. Καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κἀνη αὐτὸ ὄχι μόνο γιατί καθὼς εἶπατε γνωρίζει τίς κομψὲς ὑποκλίσεις μό-

ἀλλὰ γιατί διακρίνεται καὶ σὲ πλοῦτο, σὲ μὀρφωση, σὲ πνεῦμα, σὲ ἀνατροφή, σὲ ἐνέργεια, σὲ δράση, σὲ ὅ,τι τέλος πάντων ἔχει νὰ ἐπιδείξη ὠραῖο καὶ προσθευτικό ἢ ζωή. Καὶ ἀπόδειξη ὁ πατέρας σας. Εἶναι σήμερα ἕνας μεγαλοεπιχειρηματίας ποῦ διευθύνει τρία ἐργοστάσια καὶ δίνει ἐργασία σ' ἕνα δλόκληρο φτωχόκοσμο. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἄξιος τιμῆς καὶ σεβασμοῦ; Δὲν εἶναι μιὰ δύναμη, μιὰ προσωπικότης ὁ ἄνθρωπος αὐτός;

ΝΙΚΗ.— Ἄ; μὴν εἶχε τὰ κεφάλαια καὶ θὰ βλέπαμε τι εἶδους δύναμη καὶ προσωπικότης θὰ ἦταν.

ΣΦΥΡΟΠ.— Μὰ κείνος ἐδημιούργησε ὅλ' αὐτὰ τὰ κεφάλαια. Καὶ γιὰ νὰ τὰ δημιουργήσῃ θὰ πῆ ὅτι ἦταν ἱκανός, φίλεργος, πνευματώδης.

ΝΙΚΗ.— Ὅχι, δὲν ἦταν ἱκανός οὔτε φίλεργος οὔτε πνευματώδης. Ἐδρῆκε μονάχα μερικὲς χιλιάδες ἀπὸ τὸν πατέρα του ποῦ εἶχε ἕνα μαστιχοπωλεῖο τῆς πεντάρας, καὶ τίς χιλιάδες αὐτὲς τίς ἔκανε ἑκατομμύριο ἀπὸ τὸ φράγκο καὶ τῆ δεκάρα τοῦ κοσμάκη καὶ τοῦ ἐργάτη ποῦ δουλεύει γι' αὐτόν.

ΣΦΥΡΟΠ.— Δεσποινίς, σᾶς παρακαλῶ, ἄς ἀφίσομε αὐτῇ τὴν ὀμιλία. Τὸ ἐργατικό ζήτημα εἶναι ζήτημα ποῦ θὰ τὸ λύσουν οἱ εἰδηκοὶ καὶ οἱ κοινωνιολόγοι μονάχα. Καὶ μιὰ ὠραία δεσποινίς ὅπως εἴστε σεῖς, δὲν πρέπει ν' ἀσχολῆτε μὲ τέτοιες πεζότητες! Ἐχετε μὲ τόσα ἄλλα ἀνώτερα καὶ ὠραιότερα πράγματα ν' ἀσχοληθῆτε!

ΝΙΚΗ.— Δηλαδή;

ΣΦΥΡΟΠ.— Ἐσεῖς τὰ ξέρετε καλλίτερα ἀπὸ μένα, καὶ πιστεύω νὰ συμφωνῆτε ὅτι ἡ φιλολογία παραδείγματος χάριν, ἢ ρουσική, ἢ...

ΝΙΚΗ.— Συμπληρώσετε, συμπληρώσετε παρακαλῶ. Οἱ καρδελλίτσες, τὰ καπελλάκια, τὰ ὄτῳ, οἱ ἐπισκέψεις, οἱ Κηφισσιές, τὰ λουτρά, τὰ λόουν τέννυς, τὰ φλέρτ, οἱ χοροὶ, οἱ συναυλίες, τὰ θέατρα!.,

ΣΦΥΡΟΠ.— Μὰ θέβαια, αὐτὲς εἶναι οἱ ἀσχολίες τῶν δεσποινίδων καὶ τῶν γυναικῶν.

ΝΙΚΗ.— Τῶν γυναικῶν σας νὰ λέτε. Γιατὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι καὶ θὰ ντρεπόμουν νὰ εἶμαι τέτοια.

ΣΦΥΡΟΠ.— Καὶ μοῦ ἐπιτρέπετε τότε νὰ σᾶς ρωτήσω σὲ τί καταγίνεστε σεῖς ;

ΝΙΚΗ.— Σὲ τί; ἀφοῦ μὲ ἐρωτήσατε θὰ σᾶς τὸ πῶ. Εἶμαι ἐργάτρια καὶ δουλεύω κάτω στὸ ἐργοστάσιο.

ΣΦΥΡΟΠ. (μὲ κάποια ἔκπληξη).— Ἐργάτρια καὶ δουλεύετε στὸ ἐργοστάσιο ;

ΝΙΚΗ.— Γιατὶ ξαφνίζεστε ; Ναί, εἶμαι ἐργάτρια ὅπως θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι κι' ὅλες αὐτὲς οἱ κουκλίτσες σας εἴτε μέσα στὸ σπίτι, εἴτε ἔξω γιὰ νὰ ἀνακουφίζουν καὶ ὑπηρετοῦν τοὺς ἄλλους, ὅπως οἱ ἄλλοι ἐργάζονται γι' αὐτὲς καὶ τίς ὑπηρετοῦν.

ΣΦΥΡΟΠ.— Καὶ ἂν δὲν εἶμαι ἀδιάκριτος, μπορῶ νὰ μάθω καὶ τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας ποῦ διαλέξατε ; Μήπως σᾶς ἀνέθεσε ὁ πατέρας σας καμμιά ἐποπτικὴ ὑπηρεσία τοῦ ἐργοστασίου ;

ΝΙΚΗ.— Ὅχι, οἱ ἐργασίες αὐτὲς εἶναι γιὰ τοὺς τεμπέληδες. Ἐγὼ κάνω χειρωνακτικὲς ἐργασίες, φορτώνομαι καὶ κάσες ἀκόμα στὸν ὤμο ὅταν πρόκειται νὰ ξεκουράσω ἓνα κουρασμένο ἐργάτη.

ΣΦΥΡΟΠ.— Καὶ τὸ ξέρει ὁ πατέρας σας αὐτό ;

ΝΙΚΗ.— Ὅχι, δὲν τὸ ξέρει, ἐργαζόμενα κρυφά. Μὰ τώρα εἴτε τὸ μάθει, εἴτε δὲν τὸ μάθει μοῦ εἶναι ἀδιάφορο πιά.

ΣΦΥΡΟΠ.— Ὡστε μὲ λίγα λόγια ἐσεῖς τὰ καταργήτε ὅλα κ' ἐγκρίνετε τὶς χειρωνακτικὰς ἐργασίας μονάχα;

ΝΙΚΗ.— Γελιέστε, δὲν καταργῶ τίποτε. Καὶ παραδέχομαι πῶς ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ καλλιεργῇ καὶ ν' ἀπολαμβάνῃ μὲ τὴν ἐργασία του ὅλες τὶς πνευματικὰς καὶ ὅλες τὶς ψυχικὰς καὶ ὕλικὰς τέρψεις τῆς ζωῆς. Μὲ τὴν διαφορὰ πῶς ἐγὼ προτιμῶ νὰ τὶς στερηθῶ πρὸς τὸ παρὸν ἐνόσω βλέπω πῶς εἶναι προνόμιο καὶ κτῆμα τῶν ὀλίγων. Γιατὶ δὲν ἔχω ἐγὼ τὴν καρδιά τόσο σκληρὴ νὰ κάθομαι νὰ παίζω πιάνο καὶ νὰ τραγουδῶ τὴν ὥρα ποῦ ἀκούω κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου τὸ μόχθο τοῦ ἐργάτη καὶ βλέπω τὸ ἰδρωμένο του πρόσωπο καὶ τὰ λυπημένα μάτια του νὰ μὲ κυττοῦν μὲ τὸ πικράπονο ποῦ λέει: «Γιατὶ; γιατί δεσποινὶς τραγουδαῖτε; ἐμεῖς πεινάμε, ὑποφέρομε, δυστυχοῦμε, καὶ σεῖς διασκεδάζετε καὶ χορεύετε;

ΣΦΥΡΟΠ.— Καὶ νομίζετε δεσποινὶς πῶς ἂν ἦταν, οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ ὅπως τοὺς λέτε ἐργάτες, στὴ δική σας θέση πῶς θ' ἄκαναν τὸ ἴδιο; Καὶ πῶς δὲ θ' ἄχορευαν, δὲ θ' ἄτραγουδούσαν ἂν εἴσαστε σεῖς στὴ δική τους θέση;

ΝΙΚΗ.— Οἱ περισσότεροι θ' ἄκαναν αὐτό. Γιατὶ ὁμως; Γιατὶ σεῖς, ἢ τάξῃ δηλαδὴ ποῦ ἐξυμνήτε καὶ ἐκθειάζετε τοὺς προσανατολίτζη, ὅπως εἶπατε καὶ τοὺς δίνει τὸ ἐγωϊστικὸ παράδειγμα τῆς σκληρότητος καὶ τῆς ἀδιαφορίας στὸν πόνο καὶ στὴ δυστυχία τῶν ἄλλονων.

ΣΦΥΡΟΠ.— Μπορεῖ ν' ἄχετε δικὴν δεσποινὶς. Ἡ κατάσταση ὁμως τῶν πραγμάτων εἶναι τέτοια ποῦ δὲν μποροῦ-

με νὰ κάνουμε τίποτα τώρα ἐμεῖς. Κι' εὔτε γενήθησαν ἀκόμα οἱ ἄνθρωποι, οἱ εὐγενεῖς ἐκεῖνοι ἀλτρουῖσται ποῦ θὰ ριφοκινδύνευαν τὴ ζωὴ τους, γιὰ νὰ κάνουν τὴν ἐπανάσταση ποῦ θ' ἄφερνε, ὅπως φαντάζεστε, τὴν ἰσότητα καὶ τὴ δικαιοσύνη στὸν κόσμο.

ΝΙΚΗ.— Ἐ λοιπὸν, Κύριε Σφυρόπουλε, ὑπάρχουν πολλοὶ τέτοιοι ἄνθρωποι σήμερα. Κ' ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς εἶναι κι' ὁ Βάγγελος ποῦ θέλησε ὁ πατέρας μου νὰ τὸν κλείσῃ στὴ φυλακὴ γιὰ νὰ σώσῃ τὸ διεφθαρμένο γυιό του. Ἄς μὴ φαντάζεται ὁμῶς πῶς θὰ γίνω ὄργανό του ἐγώ. Τὸν εἶδατε, σήκωσε καὶ τὰ χέρια του νὰ μὲ χτυπήσῃ ἐπειδὴ τοῦ εἶπα ὀρθὰ κοφτὰ πῶς θὰ καταθέσω τὴν ἀλήθεια. Μὰ οἱ φοβέρες δὲν περνοῦν σ' ἐμένα. Ἄν εἶν' αὐτοὶ κι' ὅσοι τοὺς μαιάζουν βουτηγμένοι στὸ ἔγκλημα δὲν μπορῶ γιὰ χάρη τους νὰ ἐγκληματίσω κ' ἐγώ.

ΣΦΥΡΟΠ.— Δεσποινίς, ἀκοῦστε... Μιὰ φορὰ ποῦ ἐπιμένετε τόσο καὶ νομίζετε πῶς ὁ Βάγγελος εἶναι ἀθῶος...

ΝΙΚΗ.— Ὅχι νομίζω, εἶναι, χίλιες φορές εἶναι.

ΣΦΥΡΟΠ.— Μὰ ὁ Πέτρος λέγει ἄλλα.

ΝΙΚΗ.— Καὶ τί μπορεῖ νὰ πῆ τώρα αὐτὸς γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ, νὰ σκεπάσῃ τὴν ἀτιμία του. Ὁ μόνος μάρτυρας τῆς σκηνῆς εἶμ' ἐγώ. Καὶ δὲ λέω ποτὲ ψέμματα ἐγώ.

ΣΦΥΡΟΠ.— Λοιπὸν μιὰ κ' εἴσαστε ὁ μόνος μάρτυρας τῆς σκηνῆς, ὑπάρχει τρόπος νὰ διορθωθοῦν ὅλα καὶ νὰ μὴν ἐκτεθῆ κι' ὁ Πέτρος, πράγμα ποῦ μπορεῖ νὰ βλάψῃ καὶ τὴν ὑπόληψη τοῦ πατέρα σας καὶ τὴ δική σας ἀκόμα.

ΝΙΚΗ.— Γιὰ λέτε ν' ἀκούσω ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ τρόπος;

ΣΦΥΡΟΠ. — Ἀπλούστια, μπορεῖτε νὰ καταθέσετε πῶς δὲν ξέρετε καὶ πῶς δὲν εἶδατε τίποτα ἐσεῖς.

ΝΙΚΗ. — Ἔτσι; Γιὰ ν' ἀπαλλαχθῆ ἀπὸ τὴν ἐνοχὴν ἐκεῖνος καὶ νὰ πάγῃ μέσα ὁ Βάγγελος.

ΣΦΥΡΟΠ. — Σταθῆτε, μὴν τρέχετε, δὲν τὰ ξέρετε τὰ νομικὰ σὰν κ' ἐμένα. Θ' ἀθωωθοῦν ὅλοι. Γιατί στὴν περίστασι αὐτὴ ὁ Βάγγελος καὶ ἡ Ἀγλάη ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ Πέτρος, εἶναι ἀλληλοκατηγορούμενοι. Καὶ τὴ στιγμὴ ποῦ δὲν ὑπάρχουν ἀποδείξεις, τὴ στιγμὴ ποῦ θὰ λείψετε σεῖς ποῦ εἴσαστε ὁ μόνος μάρτυρας, ἀθωώνονται ὅλοι.

ΝΙΚΗ. — Ὅχι, οὕτ' αὐτὸ δὲ γίνεται. Πρέπει νὰ γίνῃ δίκη, μολονότι δὲν ἔχω καμμιά ἐμπιστοσύνη καὶ ὑπόληψη στὰ δικαστήρια καὶ στοὺς νόμους σας ποῦ γίνηκαν γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν τοὺς πλούσιους καὶ τοὺς δυνατοὺς μονάχα.

ΣΦΥΡΟΠ. — Μὰ τότε ἡ ἐπιμονή σας γιὰ νὰ μαρτυρήσετε;

ΝΙΚΗ. — Σὰς φαίνεται περίεργη ἔ; Λοιπὸν θέλω νὰ γίνῃ δίκη καὶ θέλω νὰ μαρτυρήσω γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸ ἀκρατήριο καὶ νὰ μάθῃ, νὰ δῆ ὁ κόσμος σὰν θὰ τὸν δείξω, ποιὸς εἶναι ὁ ἄτιμος ποῦ ἀπλωσε τὰ βρωμερά του χέρια πάνω σ' ἓνα φτωχὸ καὶ ἀνυπεράσπιστο πλάσμα καὶ ὅμως δὲ βρίσκεται κανεὶς νὰ τὸν πιάσῃ καὶ νὰ τὸν τιμωρήσῃ. Καὶ θέλω ἀκόμα νὰ δῆ, ποιὸς εἶναι ὁ τίμιος, ὁ καλὸς ἄνθρωπος ποῦ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του ἔσωσε τὴν τιμὴ τοῦ ἀθώου αὐτοῦ κοριτικοῦ καὶ ὅμως ἐτεινὸς ποῦκανε τὴν ἀτιμία, καὶ σεῖς ὁ ἴδιος κι' ὁ πατέρας μου χθές, τὸν στείλατε γι' αὐτὸ σὰν ἓνα κλέφτη στὴ φυλακή.

ΣΦΥΡΟΠ. — Βλέπω δεσποινίς πῶς τὸν υπερασπίζεστε καλλίτερα κι' ἀπὸ δικηγόροι!

ΝΙΚΗ.— Γιατί τοῦ ἀξίζει! Καὶ θὰ τὸν ὑπερασπιστῶ περισσότερο παρ' ὅ,τι φαντάζεστε. Δὲ θὰ κουρελιαστῶ γιὰ χάρη σας. Δὲ θὰ χάσω τὴ συμπάθεια καὶ τὸ σεβασμὸ τοῦ μόνου ἀνθρώπου ποῦ μὲ καταλαβαίνει καὶ μ' ἐκτιμᾷ ὅπως τὸν καταλαβαίνω καὶ τὸν ἐκτιμῶ κ' ἐγώ.

ΣΦΥΡΟΠ.— Μὲ τὸν τρόπο ποῦ παραφέρεστε στὴν ὑπεράσπισή του τί νὰ σᾶς πῶ, ἀρχίζω νᾶχω κ' ἐγὼ ἀμφιβολίες, ἀρχίζω, ὅπως ὁ πατέρας σας, νὰ ὑποπτεύομαι κ' ἐγὼ ὅτι ἡ ἀλληλοεκτίμηση κ' ἡ ἀλληλοσυμπάθεια αὐτὴ μπορεῖ νὰ κρύβῃ καὶ κάτι ἄλλο ποῦ...

ΝΙΚΗ (μὲ ἔξαψη).— Ἔτσι; ἀφοῦ λοιπὸν θέτε νὰ τ' ἀκούσετε καὶ νὰ τὸ μάθετε ὅλοι σας, τὸν ἀγαπῶ, τὸν ἀγαπῶ. Καὶ θὰ τὸν πάρω· δὲ θὰ τὸν ἀγοράσω· θὰ τὸν πάρω χωρὶς τὴ συγκατάθεση κανενός. Γιατί ἔναι ἄντρας, ἄντρας μ' αἰσθήματα, μέκαρδιά. Δὲν εἶναι μαῖμοῦ, δὲν εἶναι φεῖδι, δὲν εἶναι σκουλήκι αὐτός.

ΣΦΥΡΟΠ. (εἰρωνικά). — Μὰ τότε ἐξηγοῦνται ὅλα· Κ' ἡ σκαλίτσα στὸ παράθυρο, καὶ τὰ χρήματα ποῦ βρέθηκαν πάνω του καὶ ποῦ τοῦ τὰ δώσατε σεῖς, ὅπως ἡ ἴδια τὸ ὁμολογήσατε σήμερα τὸ πρωῒ στὸν πατέρα σας κ' ὅλη αὐτὴ ἡ φανατικὴ ὑπεράσπιση ποῦ τοῦ κάνατε.

ΝΙΚΗ.— Τὸ περίμενα. Ἀποκαλυφθῆτε λοιπὸν κύριε βουλευτά. βγάλετε τὴ μάσκα σας. Τί παίζετε τόσην ὥραν αὐτὴ τὴν κωμωδία. Δὲν ξέρετε λοιπὸν ὅτι ἀπὸ τὴ πρώτη στιγμή ποῦ μπήκατε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι σᾶς ἐκατάλαβα πῶς ἤρθατε γιὰ τὸ ψητό; Γιὰ τὴν προῖκα τῆς κόρης τοῦ ἐργοστασιάρχῃ;

ΣΦΥΡΟΠ.— Σᾶς παρακαλῶ νὰ συμμαζέψετε τὴ γλῶσσα

σας και να ξέρετε σε ποιόν μιλήτε και ποιόν θρίζετε. Δεν έχετε μπροστά σας κανέναν εργάτη, ούτε κανέναν κουρελιάρη μεροκαματατζή σαν τον έρωμένο σας!

ΝΙΚΗ (είρωνικά).— 'Αλλά σε ποιόν παρακαλώ έχω την ύψηλή τιμή να μιλώ;

ΣΦΥΡΟΠ.— Έχετε την τιμή να μιλήτε σ' έναν Κύριο, σ' έναν έντιμο, σ' έναν καθώ; πρέπει κύριο της άνωτέρας κοινωνίας και σ' έναν αντιπρόσωπο του κοινοβουλίου συγχρόνως!

ΝΙΚΗ (δείχνοντάς τον).— Χα - χα - χα, ένας κύριος! ένας καθώ; πρέπει κύριος της άνωτέρας κοινωνίας που χάνει την ύψη, την προίκα θέλω να πω απ' τα χέρια του, εξ αίτίας ενός κουρελιάρη μεροκαματζή. Είμαι ένθουσιασμένη λοιπόν κύριε Σφυρόπουλε που μου δίνετε ή ευκαιρία να γνωρίσω και να εκτιμήσω κατά βάθος εις το έντιμον υποκείμενόν σας, έναν αυτούσιο, έναν άπαραμίλλο τύπο και υπογραμμό της άνωτέρας σας αυτής κοινωνίας και...

ΣΦΥΡΟΠ.— Σας ξαναλέω...

ΝΙΚΗ.— Ναι - ναι! και είμαι καταγοητευμένη, τ' ακούτε; καταγοητευμένη, που μπορώ επί τέλους να της φωνάξω, να της το φτύσω κατάμουτρα, ότι όπως είστε έσεις κάλπης και της πεντάρας απ' την κορφή ως τα νύχια, έτσι και ή κοινωνία που αντιπροσωπεύετε είναι καλπία και της πεντάρας από την μίαν άκρη ως την άλλη, να!

ΣΦΥΡΟΠ.— Μά ξέρετε ότι έδγήκατε έξω από τα όρια της ευπρεπείας και ότι θα με κάνετε να προβώ σε κανένα διάβημα που...

ΝΙΚΗ.— Τι θα κάνης ύπουλε; Τι μπορείς να κάνης;

ΣΦΥΡΟΠ.— Τι μπορῶ νὰ κάνω ; Μπορῶ νὰ σᾶς καθίσω σὲ λίγο στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου ἐπὶ συνενοχῆ κλοπῆς μὲ τὸν ἐρωμένο σας καὶ νὰ σᾶς στείλω καὶ τοὺς δυὸ νὰ συνεχήσετε τοὺς ἔρωτές σας στὰ σίδερα.

ΝΙΚΗ.— Καὶ ποιούς μάρτυρες θὰ φέρης γιὰ νὰ τὸ ἀποδείξης αὐτὸ ἄναντρε ;

ΣΦΥΡΟΠ.— Ἐγὼ, ἐγὼ θα παρουσιαστῶ ὡς μάρτυρας.

ΝΙΚΗ.— Ὡς ψευδομάρτυρας δηλαδή!

ΣΦΥΡΟΠ.— Προκειμένου νὰ περιορίσῃ, νὰ κλείσῃ κανεὶς στὴ φυλακὴ ὑποκείμενα σὰν κ' ἐσᾶς ποῦ ὑβρίζουν μιὰ κοινωνία δλόκληρη κ' ἐπκναστατοῦν ἐναντίον αὐτῆς, ὅλα ἐπιτρέπονται. Ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα.

ΝΙΚΗ (ξαναδείχνοντάς τον).— Τὸν ἀκούει κανένας ; τὸν βλέπει κανένας ; ἂς τὸν θαυμάσῃ! Αὐτὸς εἶναι ὁ κύριος, ὁ ἐντιμώτατος κύριος. Καὶ τέτοιοι εἶναι οἱ περισσότεροὶ τους.

ΣΦΥΡΟΠ.— Προσέξτε, προσέξτε πολὺ. Γιατὶ σᾶς ξαναλέω πῶς θὰ πληρώσετε πολὺ ἄσκημα τὸ ὑδρολόγιό σας. Δὲν ἔχω παρὰ νὰ πῶ ἓνα λόγο στὸν πατέρα σας καὶ στὸν ἀδερφό σας.

ΝΙΚΗ (προστακτικὰ, κάνοντας δυὸ βήματα καὶ δείχνοντας τὴν πόρτα ἀριστερά).— Ἐξω, ἔξω ἀχρεῖε, ἔξω τιποτένιε! (Ὁ Σφυρόπουλος προχωρεῖ δειλὰ καὶ χλωμὸς κατὰ τὴν πόρτα. Μπαίνει ὁ ὑπηρέτης ἀριστερά).

ΥΠΗΡΕΤ. (στὸ Σφυρόπουλο).— Κύριε βουλευτά, σᾶς ζητεῖ ὁ κύριος ἀνακριτῆς μέσα.

ΣΦΥΡΟΠ. Ἄ! ἦρθεν; ὦραϊα... (στὸν ὑπηρέτη) Πῆτε του πῶς ἔρχομαι ἀμέσως.

ΥΠΗΡΕΤ.— Μάλιστα κύριε βουλευτά. (Χαιρετᾷ καὶ φεύγει).

ΣΦΥΡΟΠ. (καθὼς ἀνοίγει τὴν πόρτα ἀριστερά). — Λοιπὸν, θὰ δῆτε τώρα τί ἔχει νὰ συμβῇ! (Ρίχνει ἐκδικητικὴ ματιὰ στὴ Νίκη καὶ φεύγει. Μόλις φύγει, ἡ Νίκη στέκεται μιὰ στιγμὴ ταραγμένη καὶ τρέχει κατόπιν στὸ παράθυρο καὶ φωνάζει σκύβοντας ἀπ' ἔξω). — Ἀγλάη! Ἀγλάη!

ΦΩΝΗ (τῆς Ἀγλάης ἀπ' ἔξω). — Ἐδῶ εἶμαι Νίκη.

ΝΙΚΗ. — Τρέξε, τρέξε γρήγορα. Ἦρθε ὁ ἀνακριτής.

Ἡ ΦΩΝΗ (ἀπ' ἔξω). — Ἀμέσως, ἔρχομαι.

(Ἡ Νίκη φεύγει ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ἀρχίζει νὰ βηματίζει νευρικά. Σὲ λίγο μπαίνει λαχανιασμένη ἀπὸ τὴν εἴσοδο ἡ Ἀγλάη).

Σ Κ Η Ν Η 5^η

Νίκη — Ἀγλάη

ΑΓΛΑΗ (μπαίνοντας τρεχάτη). — Νίκη! ποῦ εἶσαι;

ΝΙΚΗ (ἀναπνέοντας βαρειά). — Μέσα, ἔλα δῶ, ἔλα. Εἶναι σκορπιοί, εἶναι λύκοι ὅλοι τους.

ΑΓΛΑΗ (καθὼς τὴν κυττάζει ἀνήσυχη). — Τί τρέχει πάλι; Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἡμᾶς τυραννοῦν. Εἶσαι κατάχλωμη.

ΝΙΚΗ. — Ἐδιώξα τώρα δὴ τὸ βουλευτὴ ἀπὸ δῶ.

ΑΓΛΑΗ. — Τὸν ἔδιωξες; φαντάζομαι τί θὰ σοῦκανε γιὰ νὰ φτάσης ὡς αὐτοῦ.

ΝΙΚΗ. — Τὸν ἔδαλε ὁ πατέρας ποῦ δὲν τὸ κατόρθωσε ὁ ἴδιος, νὰ μὲ καταφέρῃ νὰ μὴ μαρτυρήσω τὴν ἀλήθεια. Καὶ σὰν τὸν ἀποστόμωσα μὲ φοβέρισε πῶς θὰ ψευδομαρτυρήσῃ,

ἐπειδὴ τοῦ εἶπα πῶς ἀγαπῶ τὸ Βάγγελο καὶ πῶς θὰ τὸν πάρω.

ΑΓΛΑΗ.— Ἄ τὸ τέρας, καλὰ καὶ τὸν ἔκανες τὸν προικοθήρα.

ΝΙΚΗ.— Ἔρεις ὁμῶς; εἶναι τέτοιο βρωμερὸ ἀγγεῖο ποῦ τίποτα δὲν τῶχει νὰ κἀνη αὐτὸ ποῦ λέει. Καὶ τότε θὰ πάμε κ' οἱ τρεῖς στὴ φυλακὴ. Καθῶς κατάλαβα ἔτρεξε νὰ συνενοηθῆ με τὸν πατέρα καὶ τὸν Πέτρο πρὶν ἀρχίσῃ ἢ ἀνάκρισῃ.

ΑΓΛΑΗ.— Μὴν ἀνησυχῆς. Τίποτα δὲ μποροῦν νὰ κάνοῦν. Θὰ πάρουμε μάλιστα καὶ τὸ Βάγγελο ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ἐξουσίας.

ΝΙΚΗ.— Τί λές; πῶς;

ΑΓΛΑΗ.— Νά, διὰ τῆς βίας.

ΝΙΚΗ.— Ὁ Στέργιος σοῦ τῶπε;

ΑΓΛΑΗ.— Ναί, τὸν εἶδε σήμερα τὸ πρωῖ τὸ Βάγγελο μέσον ἐνὸς συντρόφου μας μυστικοῦ ποῦ εἶναι ἐνωμοτάρχης καὶ συνενοήθηκα. Καὶ μοῦπε νὰ σοῦ πῶ κρυφὰ καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα.

ΝΙΚΗ.— Τί;

ΑΓΛΑΗ.— Πῶς τὸ σύνθημα ποῦ ξέρεις θὰ δοθῆ σέ λίγο, δὲ θὰ δοθῆ τὰ μεσάνυχτα.

ΝΙΚΗ.— Σὲ λίγο;

ΑΓΛΑΗ.— Ναί, τὸ ἀπεφάσισε χθὲς τὸ βράδυ ἢ ἐπαναστατικὴ ἐπιτροπὴ κ' ἔχουν λέει εἰδοποιήσῃ καὶ τοὺς ἐργάτες κ' ὄλους τοὺς συντρόφους ποῦ θὰ μαζωχτοῦν σὲ κάποιο μυστικὸ μέρος καὶ θὰ ξεκινήσουν ἀπὸ κεῖ νὰ καταλάβουν τὰ ἐργοστάσια καὶ νὰ μπῶν μετ' ἐκείνους κίβινες σημαῖες καὶ μετὰ ἔπλα στὴν πόλη ὅταν δοθῆ τὸ σύνθημα ἀπὸ δῶ.

ΝΙΚΗ.— 'Αλήθεια; και κάτω στο έργοστάσιο τί γίνεται;

ΑΓΛΑΗ.— 'Ηρθαν τώρα-δὰ δυὸ κάρρα μὲ κάτι μεγάλα βαρέλια ποὺ ἔχουν κρύψη ὄπλα μέσα.

ΝΙΚΗ.— Πῶς χτυπᾷ ἡ καρδιά μου! τίποτες ἄλλο;

ΑΓΛΑΗ.— Ναί, στάσου. Μάθαμε πῶς βρίσκεται στὸ δρόμο κάποιο στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα και πῶς ἔρχεται γιὰ νὰ πλοκάρη τὸ ἐργοστάσιό μας.

ΝΙΚΗ.— Αὐτός, ὁ κακούργος ὁ βουλευτῆς θὰ τῶσειλε. Ἴσως ὑποψιάστηκε τίποτα. Εἶναι πολλοί;

ΑΓΛΑΗ.— Ὁχι, καμμιά ἑκατοστὴ λένε πῶς εἶναι. Ἐμεῖς εἴμαστε πιὸ πολλοί.

ΝΙΚΗ (μὲ θάρρος).— Ἐμπρὸς λοιπόν, ἄς γίνη ὅ,τι γίνη. Καλλίτερα νὰ χαθοῦμε παρὰ νὰ μᾶς ταπεινώνουν και νὰ μᾶς βασανίζουν αὐτοὶ οἱ ἄναντροι. Φοβᾶσαι Ἄγλάη;

ΑΓΛΑΗ.— Ἐγώ; τί λές; (βλέποντας προφυλακτικὰ γύρω) Γιὰ κύττα!(βγάζει ἓνα περιστροφὸ ἀπὸ τὸν κόρφο της).

ΝΙΚΗ.— Περίστροφο! Γιὰ νὰ τὸ δῶ;

ΑΓΛΑΗ (δίνοντας).— Νά, μὰ πρόσεχε, εἶναι γεμᾶτο, ἔχει ἕξι σφαῖρες μέσα.

ΝΙΚΗ.— Ὁ Στέργιος σοῦ τῶδωσε;

ΑΓΛΑΗ.— Ναί, και μοῦπε ἂν φοβηθῶ νὰ τὸ τραβήξω ἐγώ, νὰ τὸ δώσω τοῦ Βάγγελου.

ΝΙΚΗ.— Και θὰ τὸ τραβήξῃς;

ΑΓΛΑΗ.— Ἄκου λέει. Ἄς κάνουν πῶς πειράζουν ἐσένα ἢ τὸ Βάγγελο και θὰ εἶς!

ΝΙΚΗ.— Μπράβο Ἄγλάη, ἔλα νὰ σὲ φιλήσω. Εἶσαι παλληκάρη. (τὴν φιλεῖ και τῆς δίνει πίσω τὸ περιστροφὸ) Πάρτο!.. Γιατί ὁμως δὲ σοῦδωσε και γιὰ μένα;

ΑΓΛΑΗ.— Μοῦπε πῶς φτάνει αὐτό, καὶ πῶς ἐσένα θὰ σοῦ φέρῃ κάτι ὠραιότερο σὲ λίγο.

ΝΙΚΗ (ἄξαφνα).— Σώπα! κάποιος θαρρῶ ἔρχεται. Κρύψε τὸ περίστροφο!

ΑΓΛΑΗ.— Ναι-ναί, (τὸ ξανακρούβει) καὶ πρέπει μοῦπε ὁ Στέργιος νὰ τοῦ κάνω μὲ τὸ μαντύλι σημεῖο ἀπὸ τὸ παράθυρο ἂν φέρουν ἐδῶ τὸ Βάγγελο.

ΝΙΚΗ.— Ἐτοιμάσου λοιπόν. (Ἡ Ἀγλάη τρέχει σιτὸ παράθυρο βιαστικῆ) Κι' ἂν εἶναι ὁ πατέρας πὲς πῶς σοῦ φώναξα ἐγὼ γιὰ τὴν ἀνάκριση.

(Μπαίνει ἀριστερὰ ὁ Βαρούχας καὶ προχωρεῖ ἀπειλητικὸς στὴ Νίκη).

Σ Κ Η Ν Η 6^η

Οἱ προηγούμενοι—Βαρούχας

ΒΑΡΟΥΧ. (φοβερίζοντας μὲ τὸ δάχτυλο τὴ Νίκη).— Λοιπόν ἐσύ! Αὐτὰ λοιπόν μοῦκανες ξεδιάντροπη τοῦ κυρίου Σφυροπούλου. Τὸν ἔβρισες; τὸν ἔδιωξες ἔ; ἓναν βουλευτή, ἓναν ἐπίσημο ἀντιπρόσωπο τοῦ Κράτους; Λοιπόν, χωρὶς πολλὰ λόγια. Ὁ ἀνακριτὴς δὲν ξέρει ἀκόμα τίποτα. Ἡ λοιπόν κ' ἐσύ, κι' αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἀπόβρασμα, τὸ σκουπίδι τοῦ δρόμου, θὰ καταθέσετε ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἀχρείου ἢ θὰ πᾶτε κ' οἱ τρεῖς σας μέσα. Δὲ θὰ καταστραφοῦν δυὸ εὐυπόληπτοι, δυὸ ἔντιμοι ἄνθρωποι γιὰ τὶς δικές σας τὶς βρωμοδουλιές! Ἄν δὲ γίνῃ αὐτό, ἔχομε ἀπόφαση κ' ἐγὼ κι' ὁ κύριος βουλευτὴς νὰ σᾶς ἐνοχοποιήσουμε. Νὰ καταθέσουμε ὡς μάρτυ-

ρες ὅτι εἶσατε ἐρωμένη του ἢ μιὰ καὶ συνεργὸς τῆς κλοπῆς ἢ ἄλλη. Καὶ ὅτι τὰ χρήματα, τὶς πέντε χιλιάδες ποῦ κλεψε καὶ ποῦ τὶς βρήκαν πάνω του θὰ τὶς μεταχειρίζοτανε γιὰ νὰ διοργανώσῃ μ' αὐτὲς αὔριο στὴν ἐργατικὴ ἐορτὴ μιὰ γενικὴ ἀπεργία καὶ πῶς τὸν βοηθήσατε κ' οἱ δύο σας, τ' ἀκοῦς; κ' οἱ δύο σας γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὸ χρηματοκιβώτιό μου μὲ ἀντικλεῖδι. Νά! Αὐτὴ θάναί ἢ κατάθεσή μας. Καὶ νὰ εἶμαι ἓνας ἄτιμος, ἓνας τιποτένιος ἂν δὲν τὴν κάνομε. Κι' ὄχι μόνο αὐτὸ ἀλλὰ θὰ σ' ἀποκληρώσω κι' ὄλας καὶ θὰ σ' ἀφίσω νὰ σαπίσης, νὰ ψοφίσης σὰν παληόσκυλλο μέσα στὰ σίδερα ἂν θελήσετε νὰ τὸν σώσετε. Ἐτοιμασθῆτε λοιπὸν γιατί θαρρῶ... νὰ ἔρχονται... ἔρχεται ὁ ἀνακριτῆς.

ΝΙΚΗ (κατάχλωμη κάνοντας βῆμα πρὸς τὰ ἔμπρὸς μὲ σφιγμένους τοὺς γρόθους).— Θηρίο! Ὁ πατέρας μου εἶσαι σύ; (Ἡ Ἀγλάη βγάζει μὲ τρόπο ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸ μαντύλι καὶ κάνει σημεῖο).

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΡΑΞΗ Γ'.

Ἡ Σκηνοθεσία ὅπως καὶ στὶς ἄλλες πράξεις. Μὲ τὸ ἀνοιγμα τῆς αὐλαίας ὁ ἀνακριτῆς στέκεται μπροστὰ στὸ χρηματοκιβώτιο καὶ τὸ ἐξετάζει. Ὁ Σφυρόπουλος εἶναι κοντά του καὶ κάτι τοῦ λέει κρυφά. Ὁ Βαρούχας μὲ τὸν Πέτρο εἶναι κοντὰ στὸν καναπέ. Ὁ Βάγγελος ἀνάμεσα σὲ

δυὸ χωροφύλακες εἶναι ἀντίκρου στὸν ἀνακριτῆ. Πιὸ πλάγια κατὰ τὸ παράθυρο στέκονται ἡ Νίκη μετὴν Ἐγλάη. Ὁ γραμματεὺς τοῦ ἀνακριτοῦ μένει ὄρθιος μπροστὰ στὸ γραφεῖο.

Σ Κ Η Ν Η 1

Βαρούχας — Πέτρος — Ἐγλάη — Νίκη — Βάγγελος
Σφυρόπουλος — Ἀνακριτῆς — Γραμματεὺς
Χωροφύλακες

ΑΝΑΚΡΙΤ. (στρέφοντας). — Λοιπὸν, μποροῦμε ν' ἀρχίσομε. (κνιτάζει ὄλους γύρω καὶ σταματᾷ τὸ βλέμμα στὴ Νίκη καὶ τὴν Ἐγλάη). — Οἱ δεσποινίδες θᾶναι, ἂν ἐν ἀπατῶμαι, οἱ μάρτυρες.

ΒΑΡΟΥΧ. — Μάλιστα κύριε Ἀνακριτά. Ἀπὸ δῶ, (δείχνει) εἶναι δακτυλογράφος μου. Κι' αὐτὴ ἐδῶ εἶναι ἡ κόρη μου.

ΑΝΑΚΡΙΤ. (χαιρετώντας μετ' ὑπόκλιση τὴ Νίκη). — Χαίρω πολὺ δεσποινίς. (Ἡ Νίκη γυρίζει τὸ κεφάλι ἄλλοῦ. Στὸν γραμματέα) Γραμματεῦ, κάθησε παρακαλῶ ἐσὺ ἐκεῖ στὸ γραφεῖο.

ΓΡΑΜΜΑΤ. (καθίζοντας). — Μάλιστα κύριε ἀνακριτά.

ΑΝΑΚΡΙΤ. — Ὠραῖα... (κάθεται καὶ βάζει μπροστὰ του χαρτί. Μικρὴ σιωπὴ). — Εἴμεθα λοιπὸν στὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος...

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (Ἐξαφνα κάπως ὀργισμένα). — Τῶν ἐγκλημάτων θέλετε νὰ πῆτε, γιατί δὲν εἶναι τὸ πρῶτο!

ΑΝΑΚΡΙΤ. (καθὼς ἀνασηκώνεται, αὐστηρά). — Κατηγοροῦμενε δὲ σὲ ἐπιτρέπω νά...

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Δὲν εἶμαι ὁ κατηγορούμενος ἐγώ... (δείχοντας τὸν Πέτρο) Νὰ ποιὸς εἶναι ὁ κατηγορούμενος, καὶ ἂν δὲν ξέρετε τὸ νόμο καὶ τὰ καθήκοντά σας.

ΑΝΑΚΡΙΤ. (καθὼς σηκώνεται ὀργισμένα).— Πῶς; τί; τὰ καθήκοντά μου; Σὲ διατάσσω...

(Ἐκείνη ἀκούεται ἀπ' ἔξω ἡ σφυρίχτρα τοῦ ἐργοστασίου μαζὺ μὲ τις φωνὲς τῶν ἐργατῶν σὰν βοή θάλασσης).

ΒΑΡΟΥΧ. (τρέχοντας ἀνήσυχτα στὸ παράθυρο).— Τ' εἶν' αὐτό; Ἡ σφυρίχτρα! οἱ ἐργάτες! Τί φωνὲς εἶν' αὐτές; (ὅλοι οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκτὸς τοῦ Βάγγελου, τῆς Νίκης καὶ τῆς Ἀγλάης ταράζονται καὶ χλωμιάζουν).

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Μπᾶ; γιατί λοιπὸν χλωμιάσατε ὅλοι σας; Δὲν εἶναι τίποτα. Εἶναι μιὰ ἄλλη φοβέρα τοῦ ἀπαντᾶ στὴ φοβέρα τοῦ κυρίου ἀνακριτοῦ. (Ἡ βοή ξανακούεται μὲ ζήτω).

ΒΑΡΟΥΧ. (τρέχοντας ἐντρομος σιὸν ἀνακριτή).— Κύριε ἀνακριτά, τὸ κάθαρμα αὐτὸ εἰδοποίησε φαίνεται τοὺς ἐργάτες γιὰ νὰ μᾶς...

ΑΝΑΚΡΙΤ.— Θὰ τὰ καλοπεράσουν, τὸ ἀπόσπασμα εἶναι στὴ θέση του.

ΣΦΥΡΟΠ.— Διατάξατε παρακαλῶ κύριε ἀνακριτά τοὺς χωροφύλακες νὰ τὸν δέσουν. (Ἡ Ἀγλάη βγάζει μὲ τρόπο τὸ περιστροφὸ. Σὺγχρονα ἀκούονται πυροβολισμοὶ ἀπ' ἔξω καὶ ὄρμᾶ ἀριστερὰ στὴ σκηνὴ τρομαγμένος ὁ ὑπηρέτης).

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.— Κύριε ἀνακριτά! χτυπιοῦνται! χτυπιοῦνται οἱ ἐργάτες μὲ τὸ στρατό!

ΑΝΑΚΡΙΤ. (στοὺς χωροφύλακες).— Χωροφύλακες! δέστε τὸν αὐτόν! (Οἱ χωροφύλακες κάνουν νὰ κινηθοῦν. Σὺ-

χρονα ὁρμῆ ἀπὸ τὴν εἴσοδο ὁ Στέργιος μὲ πέντε-ἕξη ἐργά-
τες ὀπλισμένους).

ΣΚΗΝΗ 2^α

Οἱ προηγούμενοι—Στέργιος—Ἐργάτες

ΣΤΕΡΓΙΟΣ (ὁρμώντας).— Ἄλτι! καὶ σᾶς κάψαμέ! (στὸ Βάγγελο). Σύντροφε ἐδῶ εἶμαστε! (Οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκτὸς τῆς Νίκης καὶ τῆς Ἀγλάης τραβιοῦνται πρὸς τὰ πλάγια καταφοβισμένοι).

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (στοὺς ἐργάτες).— Γειά σας παλληκάρια! Ἦρθατε σιτὴν ὄρα!

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (στὸ Στέργιο).— Ἐσὺ Στέργιο, τρέξε νὰ μπῆς μπροστὰ στοὺς ἐργάτες.

ΣΤΕΡΓΙΟΣ.— Μάλιστα. (φεύγει ἀμέσως).

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (στοὺς χωροφύλακες).— Χωροφύλακες; τί περιμένετε λοιπόν; Τὸ καθήκον σας. Πυροβολήσατέ τους! (Οἱ χωροφύλακες βγάζουν τὰ περιστροφά).

ΑΓΛΑΗ (δίνοντας τὸ περιστροφά σὰν ἀστραπή στὸ Βάγγελο).— Βάγγελε θὰ σημαδέψης καλλίτερα ἐσὺ.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (παίρνοντας καὶ προτείνοντας τὸ περιστροφά).— Μὴν κουνηθῆ κανένας σας γιατί θὰ πέσετε κάτω σὰν κόττες! (στοὺς ἐργάτες) Παιδιά! σκοπεύσετε! (Οἱ ἐργάτες σκοπεύουν. Ξανακούονται ἀπ' ἔξω πυροβολισμοὶ καὶ ζήτω).

ΣΦΥΡΟΠ. (στοὺς ἐργάτες καθὼς κρούβεται πίσω ἀπὸ τὸ Βαρούχα).— Μὴ παιδιά! μὴ! (στοὺς χωροφύλακες) Σταθῆτε χωροφύλακες! δὲ βλέπετε πῶς εἶναι πολλοὶ καὶ δὲ γλυτώνομε;..

ΑΝΑΚΡΙΤ. (στοὺς χωροφύλακες).— Σταθήτε χωροφύλακες! (οἱ χωροφύλακες κατεβάζουν τὰ περιστρόφα).

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (στοὺς ἐργάτες).— Κάτω τὰ ὅπλα παιδιά! (οἱ ἐργάτες τὰ κατεβάζουν).

ΒΑΡΟΥΧ. (ἀπελπιστικά).— Μᾶς ἔστησαν παγίδα γιὰ νὰ μᾶς δολοφονήσουν.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Ἐσεῖς μᾶς στήνετε κάθε μέρα, κάθε μέρα μᾶς δολοφονήτε! (στοὺς ἐργάτες) Ἐμπρός! ἀφοκλίσετε τους! (στοὺς χωροφύλακες) Χωροφύλακες, τὰ περιστρόφά σας!

ΑΝΑΚΡΙΤ. (στοὺς χωροφύλακες).— Δώσατέ τα χωροφύλακες. (οἱ χωροφύλακες τ' ἀποθέτουν στὸ τραπέζι ἀπ' ὅπου τὰ παίρνει ὁ Βάγγελος).

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Ὠραῖα!.. (στοὺς χωροφύλακες καὶ στὸ γράμματέα) Ἐσεῖς χωροφύλακες κ' ἐσὺ εἴσαστε ἐλεύθεροι νὰ φύγετε. Εἴσαστε τὰ ἀσυνείδητα ὄργανα τῶν κατεργαρέων καὶ δὲν εὐθύνεστε γιὰ τίς πράξεις σας. (Οἱ χωροφύλακες κι' ὁ γραμματεὺς φεύγουν ἀδίστατα). Αὐτοὺς μονάχα θὰ συλλάβουμε. (δείχνει τοὺς ἄλλους).

ΣΦΥΡΟΠ.— Κύριε Βάγγελε, σκεφθῆτε καλά αὐτὸ ποῦ θὰ κάνετε. Εἶμαι ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ κράτους ἐγώ!

ΑΝΑΚΡΙΤ.— Κ' ἐγὼ τοῦ Νόμου.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (στὸ Βαρούχα καὶ τὸν Πέτρο).— Καὶ σεῖς τῆς Κοινωνίας, δὲν τῶπατε; τῆς Κοινωνίας τοῦ αἵματος καὶ τῶν ὀργίων. Δηλαδή εἶστε ὅλοι σας ἡ ὀργανωμένη βία. Εἴσαστε οἱ διάφορες συμμορίες ποῦ ἀλληλοὑποστηρίζονται γιὰ νὰ ἐκμεταλλεύονται καὶ καταταυραννοῦν τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ἀνυπερασπίστους. Ἐ λοιπόν, αὐτὴ τῆ στιγμῇ εἶμαι κ' ἐγὼ ἡ δύναμη τῶν ἀδυνάτων αὐτῶν. Καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Πό-

νου καὶ τῆς Ἀθλιότητός των ποῦ σεις εἴσαστε οἱ μόνοι ὑπεύ-
θυνοι, ἐν ὀνόματι τῆς τιμῆς των ποῦ τὴν βιάζεστε, καὶ ἐν ὀνό-
ματι τῆς Ἐλευθερίας των ποῦ τοὺς τὴν στερῆτε, σᾶς συλλαμ-
βάνω, ἕως ὅτου καθορίσουν καὶ τ' ἄλλα μέλη τῆς Ἐπαναστά-
σεως ποῦ ἀντιπροσωπεύομε τώρα, τὴν ποινὴν ποῦ πρέπει νὰ
σᾶς ἐπιδληθῆ γιὰ ὅλα τὰ κακουργήματα ποῦ διαπράξατε
ἕως σήμερα. (στοὺς ἐργάτες). Ἐμπρός, συλλάβετε τους, κλει-
στε τους ἐκεῖ, στὴν ἀποθήκη. Εἶναι αἰχμάλωτοι τῆς ἐπανα-
στάσεως. (Οἱ ἐργάτες πᾶνε κοντὰ στὸ Βαρούχα, τὸν Πέτρο,
τὸ Σφυρόπουλο καὶ τὸν Ἀνακριτῆ).

ΕΝΑΣ ΕΡΓΑΤΗΣ.— Τὸ κλειδὶ σύντροφε.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (συνεχίζοντας).— Ἐπὶ τέλους, τοὺς κρα-
τᾶμε. Κλειδώνομε κ' ἐμεῖς μιὰ φορὰ τὸ Κακὸ στὰ σίδερα.
(Ἀκούονται ἀπ' ἔξω ζήτη! δυνατὰ καὶ δομοῦν πάνω στὴ
σκηνὴ πέντε- ἕξη ἐργάτες μὲ δυὸ σημαῖες, κόκκινη καὶ μαύρη).

Σ Κ Η Ν Η 3^η

Οἱ προηγούμενοι—ἐργάτες

ΕΝΑΣ ΕΡΓΑΤΗΣ.— Σύντροφε ζήτη!

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Τ' εἶναι παιδιά;

Ο ΕΡΓΑΤΗΣ.— Οἱ στρατιῶτες πέταξαν τὰ ὅπλα κάτω
κ' ἦρθαν μαζί μας.

ΦΩΝΕΣ (ἀπ' ἔξω).— Ζήτη ἢ ἐπανάσταση!

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Κι' ὁ Στέργιος; Ποῦ εἶναι;

Ο ΕΡΓΑΤΗΣ.— Ἐπεσε σύντροφε.

ΝΙΚΗ.— ὦ τί λές;..

ΑΓΛΑΗ.— Θεέ μου. (Κάνει νὰ κλάψη).

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Νίκη, Ἀγλάη, καρδιά μονάχα, ὄχι δάκρυα.

ΦΩΝΕΣ (ἀπ' ἔξω).— Ζήτω ἡ ἐργατιά!

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Μιὰ στιγμή... (Τρέχει σιτὸ παράθυρο. Οἱ ἐργάτες μόλις τὸν δοῦν ξεσπάνουν ἀπ' ἔξω).

ΦΩΝΕΣ (ἀπ' ἔξω).— Ὁ Βάγγελος, ὁ σύντροφός μας, ζήτω!

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (δυνατά).— Σύντροφοι, στίς ἀποθήκες, βάλτε φωτιά στὰ σπύρτα καὶ καταλάβετε τὸ ἐργοστάσιο! Στὰ σπύρτα πρῶτα ποῦ τὰ ἐμπορεύονται γιὰ νὰ δηλητηριάξουν τὸν κόσμο.

ΦΩΝΕΣ (ἀπ' ἔξω πρὶν τελειώσῃ ὁ Βάγγελος).— Ζήτω! φωτιά! (τέσσερες-πέντε ἐργάτες φεύγουν ἀπὸ τὴ σκηνὴ φωνάζοντας) φωτιά στοὺς δολοφόνους.

ΒΑΡΟΥΧ. (ἀπελπιστικά).— Θεέ μου, τὴν περιουσία μου, τὸ ἐργοστάσιό μου. (σιτὸ Βάγγελο ποῦ ξαναγυρίζει στὴ σκηνὴ) Ἐλεος-Κὺρ-Βάγγελε, ἔλεος!

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Ἐδῶ χάνονται τέτοια παλληκάρια κ' ἐσύ γυρεύεις ἔλεος γιὰ τὴν περιουσία σου. Εἶναι πιὸ πολύτιμη αὐτὴ ἀπὸ τὸ αἷμα ποῦ χύθηκε; (σιτὸν ἐργάτη) Λέγε παρακάτω Νικόλα. Πῶς ἔπεσε ὁ Στέργιος;

Ο ΕΡΓΑΤΗΣ.— Νὰ σύντροφε... τὴν ὥρα ποῦ φώναζε στοὺς στρατιῶτες—μὴ μᾶς πυροβολήτε παιδιά, μὴ μᾶς χτυπάτε, εἴσαστε ἀδέρφια μας, εἴσαστε ἐργάτες κ' ἐσεῖς, εἴσαστε φτωχοί, δυστυχισμένοι σὰν κ' ἐμᾶς, ἄλλους πρέπει νὰ χτυπήσετε, αὐτούς! τοὺς ἔμπορους! τοὺς ληστές! τοὺς κεφαλαιούχους, ποῦ μᾶς στέρνουν στοὺς πολέμους νὰ σκοτώνομε καὶ μᾶς βάνουν κατόπιν νὰ σκοτωνόμεστε καὶ μεταξὺ

μας,—τότε ἀρχηγέ, πάνω σ' αὐτὰ τὰ λόγια, καί καθὼς οἱ στρατιῶτες ἔρριξαν κάτω τὰ ὄπλα κ' ἦρθαν μὲ τὸ μέρος μας καὶ μᾶς ἀγκάλιαζαν καὶ μᾶς φιλοῦσαν, κάποιος ἀξιωματικός, σημάδεψε μὲ τὸ περίστοφο, τράβηξε, καὶ τῶσκάσε κατόπιν. Τὸν βρῆκε τὸ βόλι στὴν καρδιά. Ξεψυχώντας μόνο μοῦδωσε τὴ σημαία καὶ καθὼς τὴ φιλοῦσε, μέσ' ἀπ' τὸ αἷμα ποῦ πήδηξε ἀπὸ τὰ στήθια του κ' ἔτρεχε ἀπὸ τὸ στόμα του τὰν βρῦση, τὸν ἄκουσα ποῦ ψυχομουρμούρισε στὴν ἀγκαλιά μου—τὴ σημαία Νικόλα... δῶσε τὴ σημαία στὸ Βάγγελο... "Ἔτσι ξεφύχισε! (δίνοντας τὴ σημαία στὸ Βάγγελο) Κυττάχτε τὴν! εἶναι ὀλη μουσκεμένη. Ἀχνίζει ἀκόμα ἀπ' τὸ αἷμα τῆς καρδιάς του! (δακρῶζον ὄλοι).

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (παίροντας τὴ σημαία).— "Ἐπεσε σὰν ἄξιος ἑπαναστάτης! "Ἄς εἶναι εὐλογημένο τὸ φλογερὸ καὶ τίμιο αἷμα του! (φιλεῖ τὴ σημαία).

ΑΓΛΑΗ (δακρυσμένη).— Βάγγελε;... (σιμῶνει καὶ φιλεῖ τὴ σημαία).

ΝΙΚΗ.— Κ' ἐγὼ Βάγγελε!.. (φιλεῖ τὴ σημαία).

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Φιλῆστε τὴν κορίτσια! Εἴσαστε κ' οἱ δύο σας ἄξιες ὄχι μόνο νὰ τίς φιληστε ἀλλὰ καὶ νὰ τίς κρατᾶτε τίς σημαῖες αὐτὲς (παίροντας καὶ δίνοντας τὴ μαύρη στὴν Ἀγλάη) Πάρε λοιπὸν ἐσὺ τὴ μαύρη. Εἶναι ἡ σημαία ποῦ δείχνει τὸν πόνο τοῦ κόσμου Ἀγλάη, ποῦ δείχνει τὰ μαύρα δάκρυα ὄλων τῶν δυστυχισμένων τῆς γῆς, ἐκδικήσου τα! (Βοή μακρυνή τῶν ἐργατῶν ἀπ' ἔξω μὲ σφυριγματιὰς τῆς σφυροίχτρας τοῦ ἐργοστασίου)

ΑΓΛΑΗ.— Βάγγελε, σοῦ ὀρκίζομαι μ' αὐτὸ τὸ χέρι μου

νά πάρω τήν ἐκδίκηση! Σάβανο! μαύρο σάβανό τους θά τήν κάνω τή σημαία αὐτή! (Τήν παίρνει).

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Μπράβο Ἀγλάη! (σπῆ Νίκη) — Καί σένα Νίκη, ἐπειδὴ ξέρω πῶς τὰ ἐπαναστατημένα στήθια σου κλείνουν τή φωτιά καί τήν ὀργή χιλιάδων σκλαβωμένων καλῶν κοριτσιῶν ποῦ θά σέ μιμηθεῦνε, σοῦ δίνω νά κρατᾶς αὐτή! (Κάνει νά τῆς δώσει τήν κόκκινη σημαία)

ΒΑΡΟΥΧΑΣ (σπῆ Νίκη ποῦ πάει νά τήν πάρῃ).— Μή κόρη μου! τί κάνεις; Ἄν τήν πάρῃς ἀρνιέσαι τόν πατέρα σου, τόν ἀδερφό σου, τὸ σπίτι σου ἀρνιέσαι κόρη μου!

ΝΙΚΗ.— Κόρη σου; Ἐσὺ δὲν εἶναι πέντε λεπτά ποῦθελες νά με ρίξης νά φοφίσω σὺν βρωμόσκυλλο στὰ σίδερα, καί τώρα με λές κόρη σου; (με μεγάλη ἀγανάχτηση) Σ'ἀρνιέμαι, δὲν εἶμι παιδί σου ἐγώ! ναί! σ' ἀρνιέμαι, σᾶς ἀρνιέμαι καί τοὺς δυὸ! γιὰτ' εἶστε τύραννοι, ἐχθροί μου ἐσεῖς! (δείχνοντας τὸ Βάγγελο) Νά ποῖός εἶναι πατέρας, κι' ἀδερφός μου, κι' ἄντρας μου! Δός μου τή σημαία Βάγγελε! (ὁ Βάγγελος τή δίνει) καί σοῦ ὀρκίζομαι κ' ἐγὼ πῶς θά τήν κρατήσω ψηλά καί θά τήν βάψω καί με τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου ἀκόμα, ὅπως τήν ἔβαψε τὸ ὄμορφο παλλικάρι ποῦ ἔπεσε!

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Σέ πιστεύω, σέ πιστεύω Νίκη!

ΦΩΝΕΣ (ἀπ' ἔξω).— Ζήτω ἡ ἐπανάσταση!

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (στοὺς ἐργάτες). — Ἐμπρὸς ἐσεῖς! ἀκόμα περιμένετε; Κλειδώσατέ τους μέσα κεῖ (δείχνει τήν ἀποθήκη)

ΕΝΑΣ ΕΡΓΑΤΗΣ.— Τὸ κλειδί ἀρχηγέ...

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Θά σοῦ τὸ δώσῃ ὁ κύριος ἐργαστασάρχης!

ΕΝΑΣ ΕΡΓΑΤΗΣ (στο Βαρούχα).— Τὸ κλειδί Κύριε!
(ὁ Βαρούχας τὸ δίνει)

ΦΩΝΕΣ (ἀπ' ἔξω).— Ζήτω! φωτιά! φωτιά!.. (Πλημμυρίζει ἄξαφνα ἓνα κόκκινο φῶς τῆ σκηνῆ κι' ἀκούεται μεγάλη βοή με ἐκρήξεις δυνατὲς τῶν σπύριτων ποῦ καίονται καὶ ποῦ τις σκεπάζει ἢ βοή — Ζήτω ἢ ἐπανάστασι!

ΒΑΡΟΥΧΑΣ.— Θεέ μου! τὰ σπύριτα! οἱ ἀποθήκες μου! Βάλανε φωτιά στις ἀποθήκες μου!..
(Ἄξαφνα μπαίνει λαχανιασμένος στὴ σκηνῆ ἓνας ἀγγελιοφόρος ἐργάτης).

ΣΚΗΝΗ 4^η

Οἱ προηγούμενοι— Ἄγγελιοφόρος.

ΑΓΓΕΛΙΟΦ. — Σύντροφε!

ΒΑΓΓΕΛΟΣ. — Καλῶς τὸ Στάθη! ἔρχεσαι ἀπὸ κάτω;

ΑΓΓΕΛΙΟΦ. — Ναί, με στέρνει ἡ ἐπιτροπὴ νὰ σοῦ πῶ τὰ νέα.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ. — Εἶναι καλά;

ΑΓΓΕΛΙΟΦ. — Πολὺ καλά! Οἱ ἐργάτες ἐδῶ καὶ μιὰν ὥρα καταλάβανε τὰ ἐργοστάσια καὶ περιμένουν ἑσᾶς γιὰ νὰ ξεκινήσουμε ὅλοι μαζὺ γιὰ τὴν πόλη.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ. — ὦραϊα! Θὰ δώσω τώρα τὸ σύνθημα. Σοῦ εἶπαν πῶς τὰ καταλάβανε ὅλα;

ΑΓΓΕΛΙΟΦ. — Ὅλα ἀρχηγέ. (Τὸν πλησιάζει καὶ κάτω τοῦ λέει στ' αὐτὶ)

ΒΑΡΟΥΧΑΣ (κλαίοντας).— Πέτρο παιδί μου, καὶ τ' ἄλλα μου τὰ ἐργοστάσια! Πᾶνε καὶ τ' ἄλλα μου τὰ ἐργοστάσια, εἶμαι χαμένος! χαμένος!

ΠΕΤΡΟΣ.— Τι κάνεις πατέρα; Ἐδῶ πρόκειται γιὰ τὴ ζωὴ μας καὶ σὺ κλαῖς τὰ ἐργαστάσια;

ΒΑΡΟΥΧΑΣ.— Τι νὰ τὴν κάνης τὴ ζωὴ χωρὶς λεφτὰ καὶ χωρὶς ἐργαστάσια;

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— (σιτὸν ἐργάτες).— Ἀκόμα τοὺς κρατᾶτε αὐτοῦ;

ΕΝΑΣ ΕΡΓΑΤΗΣ (ἀνοίγοντας τὴν ἀποθήκη).— Ἐμπρός κύριοι! Περᾶστε μέσα!

ΑΛΛΟΣ ΕΡΓΑΤΗΣ.— Ἐμπρός! σιτὸ φρέσκο! Ἀπ' ἔξω γίνονται πυρκαϊῆς καὶ κάνει ζέστη! Μέσα ποῦναι πιὸ δροσιὰ θὰ κλάψετε καλλίτερα τὴ μοῖρα σας! (Τοὺς κλειδώνουν ὅλους μέσα. Τὸ κόκκινο φῶς τῆς σκηνῆς γίνεται δυνατώτερο)

ΦΩΝΕΣ (ἀπ' ἔξω ποῦ πλησιάζουν).— Ζήτω ἢ ἐπανάσταση! Ζήτω ὁ σύντροφός μας! Ποῦ εἶναι ὁ Βάγγελος;

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (τρέχοντας σιτὸ παράθυρο μαζὺ μὲ τὴ Νίκη καὶ τὴν Ἀγλάη ποῦ τὸν βάζουν ἀνάμεσα στὶς δυὸ σημαῖες).— Ἐδῶ εἶμαι σύντροφοι! μαζὺ σας! δικός σας!

ΟΛΟΙ (ἀπ' ἔξω).— Ζήτω!

ΦΩΝΕΣ.— Γειά σας λεβέντισσες! γειά σας ἀντάρτισσες! (Ἡ Νίκη καὶ ἡ Ἀγλάη βγάζουν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο τὶς σημαῖες καὶ χαιρετοῦν. Οἱ ἐργάτες πυροβολοῦν μὲ φωνές)

ΟΛΟΙ (ἀπ' ἔξω).— Ζήτω ἢ κόκκινη!

ΦΩΝΕΣ.— Ψηλὰ ἢ αἱματοδαμένη! Ζήτω ἢ μαύρη! Ψηλὰ ἢ δακρυοποτισμένη.

ΒΑΓΓΕΛΟΣ (δυνατά).— Σύντροφοι!

ΟΛΟΙ (ἀπ' ἔξω).— Ζήτω! σσο!

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Σύντροφοι! δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ λόγια...

ΟΛΟΙ (ἀπ' ἔξω).— Ζήτω! σσι!.. ν' ἀκούσομε!.. (γίνεται μεγάλη σιωπὴ)

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Ἡ στιγμή εἶναι μεγάλη καὶ ἱερή! Οἱ ἄλλοι σύντροφοί μας, μοῦρθε εἰδότηση τώρα πῶς καταλάβαινε ὅλα τὰ ἐργαστάσια καὶ περιμένουν ἐμᾶς.

ΟΛΟΙ (ἀπ' ἔξω).— Ζήτωωω!

ΦΩΝΕΣ.— Ἐξω οἱ χαραμοφάγιδες! ἔξω οἱ βδέλες! ἔξω οἱ λωποδύτες!

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Σύντροφοι! Κυττάχτε τὴ σημαία αὐτή!..

ΟΛΟΙ (ἀπ' ἔξω).— Ζήτω ἡ κόκκινη!

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Στάζει αἷμα! ἔγινε πιὸ κόκκινη ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς καρδιάς τοῦ συντρόφου μας Στέργιου!

ΟΛΟΙ (ἀπ' ἔξω).— Ἐκδίκηση! κάτω οἱ δολοφόνοι! κάτω οἱ τύραννοι!

ΒΑΓΓΕΛΟΣ.— Ἐτοιμαστήτε λοιπόν! Ὁ ἀγώνας μας θάναί σκληρὸς μὰ θὰ νικήσουμε! Εἶναι ἡ παραμονὴ τῆς Κόκκινης Πρωτομαγιάς μας! Καὶ μιὰ ποῦ θὰ ξεκινήσουμε τώρα γιὰ νὰ φέρομε στὸν κόσμον μιὰ καινούργιαν Ἀνοιξὴ καὶ μιὰ καινούργια καὶ δίκαιη Ζωή, ἐμπρός! ἀξίζει νὰ βροντήξῃ καὶ τὸ ἐλευθερωτικὸ μας ἐμβατήριον (οἱ ἐργάτες ἀρχίζουν ἀμέσως ἀπ' ἔξω νὰ τραγουδοῦν ὅλοι μαζὺ τὴ Διεθνή ἐνώ ὁ Βάγγελος συνεχίζει μέσα στὸν ἀλαλαγμὸ) ποῦ θὰ γκρεμίσῃ κάτω μὲ τὸν ἦχο του μονάχα τίς ἐτοιμόροκες καὶ μουχλιασμένες φυλακὲς τῆς βίας, τῆς ἀδικίας, καὶ τῆς διαφθοράς! Ζήτω λοιπόν ἡ ἐπανάσταση! Ζήτω ἡ ἐργατιά!

ΟΛΟΙ (ἀπ' ἔξω).— Ζήτωωω!

(Ἡ αὐλαία ἀρχίζει νὰ κατεβαίνη πρὶν ἀκόμα τελειώσει ὁ Βάγγελος).

ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

(Προδωρινὸ κατάστημα: Ἀθήναι, ὁδὸς Εὐριπίδου 14)

ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ

Α. ΜΠΕΜΠΕΛ.—Ἡ Γυνή καὶ ὁ Κοινωνισμὸς	Δρ. 6.—
	Δεμένο » 8.—
Φ. ΕΓΚΕΛΣ.—Ὁ Οὐτοπικὸς καὶ Ἐπιστημονικὸς Σοσιαλισμὸς	» 3.—
	Δεμένο » 4.50
ΜΑΡΕ-ΕΓΚΕΛΣ.—Τὸ Κομμουνιστικὸ Μανιφέστο	» 1.—
Α. ΟΥ·Γ·ΛΙΑΜΣ.—Οἱ Μπολσεβίκοι καὶ τὰ Σοβιετ	» 0.45
Α. ΑΛΕΞΙΟΥ.—Ἡ Γῆ εἰς τοὺς Καλλιεργητάς	» 0.45
Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ.—Τὶ εἶνε ἡ Ἀπεργία	» 0.35
Π. ΚΡΟΠΟΤΚΙΝ.—Πρὸς τοὺς Νέους	» 0.35
Α. ΑΡΔΙΤΗ.—Ὁ Ἀλκοολισμὸς	» 0.35
Α. ΣΙΔΕΡΗ.—Ὁ Σοσιαλισμὸς στὴν Ἰταλία	» 0.35
Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ.—Ἡ Κόκκινη Πρωτομαγιά (Δράμα)	» 2.—
ΡΗΓΑ ΓΚΟΛΦΗ.—Ὁ Γήταυρος (Δράμα)	» 2.—
Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ.—Ὁ Δυτρωμὸς (Δράμα)	» 3.—
ΤΟΛΣΤΟ·Γ, κ.λ.π.—Ρωσικὰ Διηγήματα	» 4.—
Μ. ΓΚΑΡΣΙΝ.—Τέσσερες μέρες (Διήγημα)	» 0.35

Τὸ Σοσιαλιστικὸ Βιβλιοπωλεῖο προμηθεύει καὶ τεύχη τοῦ θεωρητικοῦ ὄργανου τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Ἑργατικοῦ (Κομμουνιστικοῦ) Κόμματος, τῆς «Κομμουνιστικῆς Ἐπιθεωρήσεως», ὡς καὶ τοῦ ἐπίσημου δημοσιογραφικοῦ ὄργανου τοῦ Κόμματος καὶ τῆς Γεν. Συνομοσπονδίας, τοῦ «Ἑργατικοῦ Ἀγῶνος».

Γιὰ προμήθεια βιβλίων νὰ ἀπευθύνεστε πρὸς τὸ Σοσιαλιστικὸ Βιβλιοπωλεῖο, ὁδὸς Εὐριπίδου 14, Ἀθήνας.

Τιμὴ δραχ. 2.

